

Giới thiệu Quả Táo Nhỏ

Editor: Apple

Thể loại: Ngọt, sủng, thanh xuân vườn trường, game online, võng du

Số chương: 54 chương

Nhân vật chính: Đóa Miên, Cận Xuyên

Lịch đăng truyện: 1-2 ngày/ chương nếu không bận

Một câu chuyện tình yêu bước từ trong thế giới ảo những trò chơi game bước ra ngoài hiện thực.

Mọi chuyện bắt đầu từ lần đầu tiên Đóa Miên chơi PUBG, được ghép đội với một đệ nhất game thủ, danh xưng "Quái thú châu Á". Sau đó, cô lái xe không cẩn thận liên đâm chết anh ta.

Đóa Miên: Thật sự xin lỗi! TT

Broken: Lên giường nói sau.

Đóa Miên:...

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hay lắm!

- Đóa Miên, đã 11 giờ rồi. Sao con còn chưa ngủ?
- Dạ, con còn một số bài nghĩ mãi chưa ra, đang tra tài liệu ạ.
- Sáng mai là cuối tuần, thứ hai mới phải nộp mà. Con đừng gắng sức quá!
- Mẹ đừng lo, con làm xong con sẽ ngủ ngay.

Nghe vậy, khoe miệng mẹ Đóa cong lên, vẻ vui mừng lắm. Bà xoa đầu con gái, ôn nhu căn dặn:

- Cũng đừng quá nửa đêm nhé con! Chiều mai con còn phải đến trường ôn thi Vật lý đấy, đừng quên.
- Vâng ạ.

Cộc cộc, tiếng bước chân xa dần.

Ba giây sau, Đóa Miên bỏ bút, tháo kính xuống. Cô đứng lên, rón rén đi đến cửa phòng, đồng thời ghé tai vào cửa.

Bên ngoài không một tiếng động.

Nice! Tốt lắm

Đóa Miên ngồi lại bàn chưa được bao lâu liền nhận được tin nhắn Wechat Lục Dịch gửi tới.

Lục Dịch: Chờ cậu nửa ngày rồi. Làm gì mà lâu vậy?

Đóa Miên ho khan hai tiếng, gửi một tin nhắn trả lời: Bố mẹ tớ vừa ngủ. Học sinh năm ba* nửa đêm không ngủ, bị bắt là to chuyện đấy.

(Học sinh năm ba: học sinh lớp mười hai)

Lục Dịch không thèm quan tâm đến tình cảnh thê lương của cô, gửi đến một dãy chữ số không có quy luật.

Đây là cái gì?

Đóa Miên chớp mắt vài cái, khó hiểu gửi cho Lục Dịch một dấu hỏi chấm.

Lục Dịch: Không phải cậu muốn tớ dạy chơi PUBG sao? Tài khoản cùng mật khẩu đó, đừng đánh mất.

Đóa Miên: Chơi có khó không vậy?

Lục Dịch: Yên tâm đi, dễ lắm.

Đồng hồ điểm 23 giờ 15 phút, Đóa Miên nhanh tay đăng nhập. Thế giới game cứ thế mở ra.

Giao diện đăng nhập của Châu Á hoàn toàn bằng tiếng Anh, Đóa Miên miễn cưỡng có thể hiểu. Nhưng khi gõ tài khoản và mật khẩu rồi, cô cũng không biết nói gì nữa.

Chưa nói hình tượng nhân vật là một nam tử hán cao lớn thô kệch, nhưng cái ID "Ta là cha người" thì thật sự không thể nhìn nổi.

Bỗng nhiên giao diện hiện lên một thông báo, vẫn như cũ, đều là tiếng Anh. Ý muốn nói: "Người chơi 666111 mời bạn vào đội."

Đóa Miên suy nghĩ nửa ngày thì ấn vào chấp nhận.

Tổ đội thành công.

PUBG, tên đầy đủ là PlayerUnknown's Battlegrounds, là một game bắn súng sinh tử theo kiểu last - man - standing. Từ khi ra mắt đến nay, game đã nhanh chóng thu về những kì lục đáng gờm. Bên cạnh việc nhận 5 giải thưởng lớn, PUBG còn đánh vỡ 7 hạng mục Guinness từng ghi nhận.

- Mỗi trận bắt đầu đều là 100 người, 4 người lập thành một đội. Tất cả mọi người cùng nhau xuất phát, người chơi dùng phương thức nhảy dù để đến các khu vực khác nhau. Người chơi không được phát sẵn bất kì thiết bị nào, phải đi đến các địa điểm để tìm kiếm trang bị, vật tư cho mình. Sau đó giết tất cả người chơi khác, trừ đồng đội.

Âm thanh vang lên, mọi kiến thức tiếng Anh từng học như biến mất. Lục Dịch thở ra một hơi, hỏi Đóa Miên: "Nghe có hiểu gì không?"

Đóa Miên gãi gãi đầu một cái: "À thì..."

Lục Dịch:...

Đóa Miên: "Chúng ta vẫn nên bắt đầu đi!"

Thật phức tạp! Kỳ thật vừa rồi cô hơi thất thần... Nhưng mà vẫn hiểu được sơ sơ, câu được câu mất.

Lục Dịch nhanh chóng đồng ý, liền nói: "OK." Nhưng nhìn thấy đội chỉ có hai người, hấn lại hơi chần chừ

- Chỉ có hai chúng ta thôi sao? Đội chút, để tớ tìm xem có người bạn nào còn online hay không.

Đóa Miên không nói gì, ngẫm đồng ý. Vài giây sau, Lục Dịch lại nói: "Không có ai. Vậy ta tùy tiện ghép đội đi."

"Được."

PUBG là bốn người chơi tạo thành một đội. Trong trường hợp chưa đủ người, hệ thống sẽ ghép cùng những người chơi khác. Nhanh chóng liên hiện ra hai cái tên xa lạ. Số 1 là "MaxPro", số 2 là "KevinPro". ID gần giống nhau, có lẽ cũng là một cặp.

Trước khi nhảy dù thường có mấy chục giây chuẩn bị. Đóa Miên thử điều khiển nhân vật nhảy loạn xạ, lúc thì nhảy nhảy, lúc thì lại đứng tại chỗ mà xoay vòng vòng.

Đột nhiên, trong phòng vang lên một trận cười, một giọng nam trầm ghẹo nói: "That's cool."

Đóa Miên nhìn màn hình, thì ra là số 2 đang nói chuyện.

Lục Dịch thấy anh ta nói tiếng Anh, có vẻ hơi tò mò, liền hỏi: "Where are you from?"

Số 2: "USA."

Người Mỹ? Lần đầu tiên chơi đã gặp người ngoại quốc. Không được, cô phải thể hiện sao cho thật tốt, không thể mất mặt. Ngồi trước máy tính, Đóa Miên ra vẻ bình tĩnh, nhưng tâm trạng có hơi hồi hộp.

Trong phòng vang lên hai giọng tiếng Anh, chắc là đang nói chuyện phiếm.

Đóa Miên có chút khen ngợi, khẩu ngữ khá tốt. Mà tiếng Anh của cô thì...

Thôi, im lặng đi. Im lặng là đáng quý, im lặng là vàng.

Mặc cho hai người kia trò chuyện rôm rả, số 1 ngược lại khá trầm lặng.

Từ khi bắt đầu, số 1 vẫn không di chuyển chút nào, một chút cũng không động.

... Rót mạng chẳng?

Đóa Miên có chút lúng túng suy đoán.

Trò chơi bắt đầu. Tiếng động cơ máy bay ù ù đập tan suy nghĩ của cô.

Cũng chính là lúc này, cô mới xác định số 1 không có rót mạng.

Bởi vì anh ta đánh dấu một điểm hạ cánh trên bản đồ: Pecado – nơi có vật tư phong phú nhất, nơi xảy ra nhiều chiến tranh nhất, và nơi có tỉ lệ tử vong cao nhất.

Số 2 xem xét rồi nhanh chóng kêu lên một tiếng: "Hey bro, too many people there!"

Anh bạn, chỗ ấy có rất nhiều địch!

"Kill them!" Giết chúng!

Trong tai nghe bỗng nhiên truyền ra một câu nói như vậy. Âm sắc kia hơi thấp, trầm lặng, lại mang một vẻ bình thản, tỉnh táo, tựa như một game thủ lâu năm, không hề mang một chút sợ hãi nào.

Đóa Miên vô thức liếc mắt nhìn ID của số 1: MaxPro.

Đúng lúc đó, Lục Dịch tung ra một chữ: "Nhảy."

Cô lại tiếp tục thất thần.

"Tất cả mọi người, nhảy! Số 4, cái tên mập mạp kia! Ngươi còn muốn bay đi đâu?"

"..."

Đóa Miên hoảng hồn, mắt nhìn tất cả đồng đội đều từ xe bán tải bay ra khỏi cabin. Cô tranh thủ thời gian nhấn F, bay sát phía sau.

Được một lúc, số 2 Kevin nhận ra được điều gì đó, ngờ vực hỏi:

- Where he wanna go?

Hắn muốn đi đâu vậy?

Lục Dịch gạt gạt khóe miệng, nhanh chóng đáp lại tôi không biết.

Tuy nhảy dù đều giống nhau, nhưng việc chạm đất lại do người chơi tự điều khiển. Vì không khống chế tốt phương hướng, Đóa Miên rơi xuống tại vùng cát vàng mênh mông. Dã khu.

Lúc mọi người nhìn lên bản đồ thì đã thấy số 4 (Đóa Miên) lẻ loi, trợ trợ chạy một mình ở nơi hoang mạc, vừa đáng thương, vừa buồn cười.

Lục Dịch tiếc thương cho Đóa Miên, nhưng cũng chỉ dặn dò vài câu: "Cậu lục soát Dã khu, nhặt vật tư cùng trang bị, sau đó đến tìm tó."

"Ồ." Thật sự ngoại trừ ờ, cô không biết có thể nói cái gì. May mắn, bên cạnh đó không xa là một vài tòa nhà, có thể vào đó tìm trang bị.

Chuôi nắm vuông? Cái này là gì?

... Mặc kệ, nhặt đi!

Đạn 45mm? Nghe có vẻ lợi hại, nhặt nhiều một chút...

Tuy Dã khu có vẻ nghèo nàn, nhưng lại tuyệt đối an toàn. Đóa Miên chạy lảng vảng một hồi vẫn không thấy móng địch nào cả.

Đột nhiên, trên trò chơi xuất hiện một hàng chữ nhỏ bằng tiếng Anh. Đại khái là: Đồng đội MaxPro sử dụng súng trường tự động AKM đánh bại Yupp.

Đóa Miên không để ý lắm, tiếp tục nhặt.

"Đồng đội MaxPro sử dụng súng trường tự động M416 đánh bại Yupp."

"Đồng đội MaxPro sử dụng súng ngắm K98 đánh bại CenK."

"Đồng đội MaxPro sử dụng súng ngắm K98 đánh bại XXX."

"..."

Không biết trên màn hình đã hiện lên bao nhiêu dòng nhắc nhở. Đóa Miên ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút mờ mịt. Lúc lâu sau, cô mới thử hỏi Lục Dịch: "Số 3!"

Lục Dịch: "Làm gì?"

Đóa Miên: "Trò chơi này có phải PUBG hay không? Vì tớ thấy có thật nhiều người đều là bị số 1 đánh chết."

Cô đoán chắc nói như vậy sẽ không sao đâu! Dù gì hai người họ cũng nghe không hiểu tiếng Trung.

Lục Dịch: "Không phải nha!"

Ngay sau đó Đóa Miên liền nhận ra. Số 1 là đại thần, là cao thủ. Cô thật muốn quỳ gối lạy số 1.

Như nhớ ra điều gì, Lục Dịch tiếp tục nói: "Đúng rồi, cậu tìm cái xe chạy về phía này đi. Ở đây là an toàn nhất."

"Được!" Đóa Miên lên tiếng, đưa mắt quét qua một lần, may mắn liền thấy ngay một chiếc xe cách đó không xa. Cô chạy tới, ngồi lên xe, nhanh chóng nổ máy.

Đóa Miên nhíu mày, thử điều chỉnh thị giác, hướng đến bàn điều khiển. Một hồi sau, cô mới có thể miễn cưỡng xuất phát.

Các đồng đội nhanh chóng hiện lên trên bản đồ.

Đóa Miên kích động nhấn nút gia tốc. Vài giây sau, một tiếng phanh đinh tai nhức óc vang lên.

Kevin...

Lục Dịch...

Tuy ngồi trên xe tầm mắt hạn chế, nhưng Đóa Miên vẫn cảm thấy có điều gì không đúng, bất an hỏi:

- Có phải tớ vừa đụng vào thứ gì không?

- Ừm.

Lục Dịch hắng giọng một cái, điều khiển giọng điệu nghe sao cho thật bình tĩnh. Một lúc sau, hắn mới thốt lên lời:

- Cậu đâm vào số 1 rồi.

Đóa Miên bị dọa đến tay chân đều run. Cô hoảng hốt, toan định nhảy xuống xe cứu người. Ai ngờ trong giây phút nước sôi lửa bỏng cô lại phạm sai lầm, ấn "Xuống xe" thành "Lùi về phía sau."

"..."

Cả thế giới đều im lặng.

Mà lúc này, Đóa Miên đã hoàn toàn choáng váng.

Trò chơi đồng thời hiện lên một dòng thông báo:

"Ta là cha người sử dụng xe đánh bại MaxPro."

Đại thần nhanh chóng bị biến thành một cái hộp. (Trong PUBG, khi tử trận, người chơi biến thành một cái hộp đựng trang bị)

"..."

Lục Dịch kinh ngạc đến ngậy người:

- Số 4, có cần ác vậy không? Đã đâm người ta thì chớ, lại còn nghiền chết. Tàn nhẫn quá đi!

Đóa Miên áy náy đến không còn mặt mũi: "Thật xin lỗi.. Hôm nay là lần đầu tiên tôi chơi trò này. Thao tác không thuần thục, thật xin lỗi!"

Một giây sau, cô liền nghe thấy một giọng nam lạnh lùng truyền đến: "Hay lắm!"

Đóa Miên...

Chẳng lẽ khi biến thành cái hộp, đại thần sẽ nói tiếng Trung sao?

Cách màn hình máy tính, Kevin nín cười đập bàn. Anh quay đầu, nhìn người bên cạnh trầm mặc không cảm xúc, giờ ngón tay cái: "Lần đầu tiên chơi liên đung chết "Quái thú châu Á", á phục Top 1. Có triển vọng!"

Thế giới trò chơi hôm qua rất nhanh bị Đóa Miên lãng quên.

Tháng chín cuối tuần. Mùa hạ vừa đi qua, nắng mai chiếu xuống. Nhiệt độ không khí tuy không tính là cao, nhưng cũng chẳng phải là thấp. Đóa Miên lau mồ hôi, đem tay áo xắn cao lên, lộ ra cánh tay trắng nõn tinh tế.

Bị muộn rồi.

Nhìn đèn đỏ chậm chạp trôi từng giây, Đóa Miên đáng thương muốn rơi nước mắt.

Lớp mười một kết thúc, các trường đều nhanh chóng tiến vào trạng thái ôn tập chuẩn bị chiến đấu. Tính sơ cả lớp thì một nửa số đó đều đã đăng kí luyện thi.

Đối với việc này, Đóa Miên nghĩ rất thoáng. Cô cảm thấy, việc học tập này, IQ cao thấp dựa vào ý trời, điểm số cao thấp dựa vào nhân phẩm, chỉ có thể tùy duyên. Nhưng bố mẹ Đóa lại không cho là như vậy. Mẹ Đóa mong con hơn người, còn chưa mở học liền đăng kí cho cô một khóa bổ túc.

Nghỉ hè ôn thi, cuối tuần ôn thi. Ôn thi, ôn thi...

Đóa Miên rất ngoan ngoãn học bài. Một lần gần đây nhất làm bài tổng hợp trắc nghiệm, cô từ đứng thứ 17 vượt lên 7 bậc, chiếm vị trí số 10.

Bố mẹ Đóa vui mừng, căn dặn cô phải nghiêm túc ôn thi, không được trốn học, không được đến muộn.

Không được...

Đến muộn...

Cho nên vì sao hôm nay cô lại muốn ngủ trưa? Vì sao ngủ trưa lại không đặt báo thức?

Hiện tại Đóa Miên hối hận khôn nguôi, nếu tối hôm qua không chơi thì tốt. Không chơi sẽ ngủ đủ giấc, không chơi cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ, đâm chết đại thần đáng thương...

Đóa Miên nâng trán thờ dài.

Đèn giao thông nhanh chóng chuyển thành xanh. Cô ngăn dòng suy nghĩ trong đầu, đập bàn đập, chuyển hướng sang bên trái đường trước quốc lộ.

Vừa đập cô vừa nhìn đồng hồ. Hiện tại là 14 giờ 21 phút, cách giờ lên lớp 9 phút. Cô mím môi, trong lòng lo lắng. Chân vô thức mà đập nhanh hơn.

Ai ngờ, đây lại là điểm báo cho một bi kịch sắp xảy ra.

Chiếc xe đập màu hồng liền không kịp phanh, đâm thẳng vào chiếc xe hơi màu đen phía trước.

Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí*, cô lại một lần nữa gây ra tai nạn xe cộ sao?

(Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí: Sự may mắn thì không xảy ra đến hai lần, còn điều xui xẻo thì đến không chỉ một lần, ý nói họa nhiều hơn phúc.)

Đôi lời của tác giả:

PlayerUnknown's Battlegrounds bản trò chơi khác với trong truyện nha mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Bạn học mới

Sau vài giây kinh sợ, Đóa Miên hít sâu một hơi, bình tĩnh lùi xe về sau, đưa mắt nhìn chiếc xe xấu số.

Biển số xe JAXXX 88, nhãn hiệu... Logo của xe là một hình con ngựa? Rất quen thuộc...

Giống như nhãn hiệu nổi tiếng?

Kể từ tai nạn xe cộ đêm hôm qua, Đóa Miên lại xấu hổ muốn chui xuống hố.

Đúng lúc này, cửa xe mở ra. Xuất hiện là một thanh niên nhan sắc bình thường, nhưng lại rất cao. Có vẻ tầm ba mươi tuổi hoặc hơn. Hai tay anh chống nạnh, nhíu mày bước đến vị trí đuôi xe, xem xét chỗ méo mó.

- Thật xin lỗi!

Cô hắng giọng, lấy hết dũng khí bước đến chỗ anh chàng rồi nói, vẻ mặt rất thành khẩn: "Tôi vội vàng đi học, cho nên... Thật sự rất xin lỗi."

Anh thấy cô tuổi còn nhỏ, thái độ lại thành khẩn nên chẳng giận nổi, chỉ cười nhẹ hỏi: "Tiểu cô nương, thầy giáo có dạy cô đi ra ngoài phải chú ý an toàn giao thông không?"

Đóa Miên áy náy gật gật đầu.

- Sợ đến muộn nên chạy thực mạng sao?

- ...

Đóa Miên xấu hổ không nói gì. Ánh nắng mặt trời chói chang, chiếu xuống lỗ tai ửng hồng của cô khiến nó như nổi bật hơn.

Anh ngó ngó chiếc Porsche yêu quý của mình, lại ngó ngó sang cô, liền biết Đóa Miên không có tiền. Nhưng anh vẫn ôm tâm tình thử hỏi cô: "Trên người cô có tiền không?"

Đúng rồi, Đóa Miên nghe vậy liền sực nhớ ra một triết lý: Đám xe người khác tất nhiên phải bồi thường.

Tiền, tiền, tiền.

Nghĩ vậy, Đóa Miên liền cố nén xót xa trong lòng, kiên cường trả lời có.

Anh nghe câu trả lời ngoài ý nghĩ: "Có bao nhiêu?"

"Chờ tôi một lát." Nói xong, Đóa Miên đem cặp sách đang đeo bỏ vào làn, nhanh tay mở khóa kéo, cẩn thận tìm kiếm. Tuy rằng tiền tiêu vật tháng này đã dùng hết, nhưng cô nhớ không lầm thì tiền mừng tuổi vẫn còn.

Tìm đi tìm lại. Kỳ quái, đâu mất rồi?

Đóa Miên hơi sốt ruột, từng giọt mồ hôi theo đường cong khuôn mặt lăn xuống, nhưng cô cũng không rảnh mà lau. Tiếp tục tìm lại trong cặp.

"Anh có điện thoại." Đột nhiên, không biết từ chỗ nào phát ra câu nói như vậy.

Giọng nói trầm ấm, lại mang theo vẻ lười nhác cùng một chút mất kiên nhẫn. Có lẽ là giọng của một chàng trai trẻ tuổi.

Đóa Miên bỗng nhiên có điểm nghi hoặc. Nghe có vẻ quen quen? Áo giáp sao?

Tiếp theo, cô thấy anh trả lời: "Ai vậy?"

"Tự mình xem đi!"

Vẫn là giọng nói lười khác ấy, chỉ khác là ngữ khí ngày càng mất kiên nhẫn.

Anh nói thầm câu gì đó rồi nhanh chóng cầm điện thoại lên.

Hóa ra trên xe còn có một người nữa. Đóa Miên vô ý thức liếc về phía sau. Cửa kính được mở một nửa, vì thế, cô dễ dàng nhìn thấy góc nghiêng của anh ta.

Thực lạnh đậm, lại có chút mất kiên nhẫn.

Đôi mắt là ấn tượng đầu tiên của Đóa Miên dành cho anh ta.

Anh ta có đôi mắt đen nhánh đặc biệt, khác với phần đông người châu Á. Hốc mắt anh rất sâu, tựa như không thấy đáy. Anh có mái tóc đen, cắt gọn gàng kiểu đầu đinh. Không hiểu sao, cô cảm thấy kiểu tóc này phối hợp với thần thái lạnh đậm và cặp mắt hững hờ kia, nhìn kiểu nào cũng rất du côn.

Đóa Miên nhìn không quá hay giầy, đôi phương liền nâng tấm chắn lên, chỉ còn lại một mảnh màu đen.

Cô nhanh chóng thu lại tầm mắt, tiếp tục tìm kiếm.

Đúng lúc này, chủ xe cũng nghe xong điện thoại, xua tay với Đóa Miên: "Thôi được rồi, không tìm được thì bỏ đi."

Vừa dứt lời, anh liền nhìn thấy cô lấy ra một quyển vở, mở ra là một bao lì xì nhỏ. Đóa Miên đôi mắt phát sáng: "Tìm được rồi."

"..."

Anh đưa đôi mắt nhìn cô bé sờ sờ bao lì xì, lại có vài phần miễn cưỡng. Nhưng cô vẫn khẽ cắn môi, đưa đôi tay run run móc từ bao lì xì hai trăm tệ.

Anh càng cạ lời: "..."

Đóa Miên một tay nắm chặt tiền, một tay tiếp tục tìm trong túi áo. Một lát sau, cô đem tất cả tiền ở trong người ra. Cô đưa cho chủ xe, quần bách nói: "Thật xin lỗi, tôi tổng cộng chỉ có hai trăm hai mươi bốn tệ. Chắc phí sửa xe cũng không đủ đâu. Hay là như vậy, anh cho tôi xin số điện thoại, để tôi..."

"Thôi được rồi." Anh thái độ kiên trì, từ trong tay Đóa Miên lấy đi một trăm hai mươi tệ."

"Thế này là đủ rồi. Lần sau tự mình đi đứng cẩn thận chút."

Nói xong, anh cười cười bước vào xe, nhanh chóng rời đi.

Đóa Miên ngạc nhiên vài giây, nội tâm cảm động. Trên đời này quả nhiên còn có người tốt!

Trên đường cao tốc, một chiếc xe Porsche với đuôi xe méo mó lao vùn vụt.

Shen liếc kính chiếu hậu, giọng nói mang vẻ chế nhạo: "Này, vừa rồi nhìn thấy logo trường học của cô bé kia không?"

Phía sau không có tiếng trả lời, cũng không biết có nghe thấy không. Hắn đeo tai nghe, đôi mắt cụp xuống, tập trung nhìn điện thoại di động, ánh mắt tỉnh táo, cũng rất chuyên chú.

Shen tiếp tục nói: "Trường cao trung J, chẳng phải cuối tuần cậu chuyển đến đó sao?"

Mặc cho người kia không để ý, Shen vẫn nói: "Tương lai có thể là bạn học nha!"

Giết 29 mạng, đại cát đại lợi*.

(Đại cát đại lợi theo cách hiểu dân gian có nghĩa là chuyện tốt lành, may mắn)

Trò chơi kết thúc, Cận Xuyên lấy tay nghe xuống, lạnh lùng trả lại Shen hai chữ không biết.

Shen lái xe, bộ dạng ung dung, thư thái: "Nếu là bạn học, tiền sửa chữa xe của tôi, cậu đòi đi."

Cận Xuyên nhắm mắt dựa vào ghế, thản nhiên nói: "Anh không hiểu tiếng người à?"

"Tốt xấu tôi cũng là cấp trên kiêm lão sư của cậu, có làm sao đâu". Shen hừ một tiếng bất mãn, lẩm bẩm nói: "Cậu cùng tiểu cô nương không quen biết, không có nghĩa là về sau cùng trường cũng không quen biết. Vậy quyết định thế đi, tháng sau tôi cắt giảm lương của cậu, bồi thường tiền xe."

"..."

Cận Xuyên nhú lông mày, nhớ tới cô gái nhỏ đạp xe đạp, bỗng nhiên phi thẳng vào xe của bọn họ. Cô có làn da rất trắng, bộ xương rất nhỏ, bộ dạng đồ mặt như bị nướng chín rất đáng yêu.

Còn có động tác rút tiền từ trong hồng bao, lưu luyến không rời.

Thật con mẹ nó đáng yêu!

Đóa Miên đạp nhanh đến trung tâm, nhưng cuối cùng vẫn bị muộn. May mắn là ở đây không nghiêm ngặt như trường học. Đối với hành vi đến muộn, lý do là "tai nạn ngoài ý muốn", thầy giáo ngoại trừ liên tục hỏi thăm cô thì cũng không trách móc nặng nề.

Đóa Miên cảm giác mình thật tốt số.

Cuối tuần nhanh chóng kết thúc.

Sáng thứ hai, Đóa Miên vừa đến. Chân trước định đi vào lớp học, chân sau bị bạn cùng bàn kéo lại.

"Vị tráng sĩ này, cậu đã làm xong Hóa chưa?" Trương Hiểu Văn nhìn cô, hồn nhiên như nhìn một vị Đứ Đạ Lai Lạt Ma*.

Đóa Miên suy nghĩ một chút, trả lời: "Đã làm xong, nhưng mà còn một vài câu khó tớ không làm."

(Phật tử Tây Tạng tin rằng Đức Dalai Lama là hóa thân đời thứ 14 của vị Dalai Lama đầu tiên – một vị lãnh đạo tinh thần sinh năm 1351 và được cho là hóa thân của Bồ Tát Quán thế âm – vị bồ tát của từ bi và cứu khổ)

Nghe vậy, ánh mắt Trương Hiểu Văn sáng lên: "Không bằng cậu đem bài cho tớ mượn, tớ giúp cậu kiểm tra một chút."

...

Chép liền nói chép, lại còn nói mát. Đóa Miên xem thường, nhưng vẫn đem bài tập đưa cho Trương Hiểu Văn mượn.

Trời còn chưa sáng hẳn, trong phòng học đã hò hét ầm ĩ, học sinh ném giấy đùa nghịch bay đầy trời.

Đóa Miên lấy sách Ngoại Ngữ cùng hộp bút ra, bắt đầu ôn từ đơn.

Từ rất xa, có một bạn học ngẩng cổ gọi cô: "Đóa Miên! Cán bộ Ngữ Văn nói hôm nay phải nộp bài tập!"

Bài tập Ngữ Văn?

Cô là ai? Cô đang ở đâu?

Đóa Miên im lặng, hai giây sau ngẩng đầu lên, nói: "Chắc là không đâu."

Không biết ai liền tiếp lời: "Phải nộp đấy! Béo đình đầu tuần chuyên môn đòi kiểm tra bài tập." Béo đình tên là Đình Văn Hoa, thầy giáo Ngữ Văn lớp 12-1. Bởi vì có thân hình tròn vo nên học sinh đặt cho thầy cái tên này.

Nghe vậy, Đóa Miên cầm bút run run, nhưng vẫn cố trấn định bản thân, hỏi lại: "Thật vậy không? Để tớ đi hỏi Đình lão sư!"

Một giây sau, cô khẽ thấp giọng gọi Trương Hiểu Văn. Bạn cùng bàn đang múa bút thành văn không tiện ngắt đầu, chỉ há một tiếng.

"Cậu viết Văn chưa?"

"Tớ rồi."

"Vậy cho tớ mượn, tớ giúp cậu kiểm tra."

Lần này đến lượt Trương Hiểu Văn xem thường: "Chép liền nói chép, làm gì phải nói mát như thế?"

"..." Đóa Miên im lặng, cảm thấy mình như "gây lưng đập lưng ông", cô nhanh chóng giả nhập vào hàng ngũ múa bút thành văn cùng bạn cùng bàn.

Bỗng, trước bàn xuất hiện một nam sinh cao lớn, quay đầu lại ngó ngó Đóa Miên, huýt sáo trên trục: "Ái chà, chưa làm bài sao?"

Đóa Miên không thèm nghe, tiếp tục chép.

Lục Dịch lại đến gần một chút, buồn cười: "Vị bạn học này, cho tớ phỏng vấn một chút. Lần đầu chơi PUBG giết chết đệ nhất game thủ, cảm giác có thoải mái không?"

"..." Thoải mái cái đầu nhà cậu.

Bởi vì kinh nghiệm chép bài lâu năm nên lớp rất nhanh giao nộp hết bài tập.

Đóa Miên đi cùng cán bộ Ngữ Văn về chỗ. Cô vừa đi nộp bài tập Văn thì tiếng chuông vào lớp cũng vang lên.

Đóa Miên nhanh chân trở lại. Xem xét lịch học, thấy tiết đầu là Toán học, cô liền lấy ra sách Toán cùng vở ghi.

Trong phòng học vẫn la hét ầm ĩ.

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân từ xa. Mọi người dần im lặng. Thấy thầy giáo bước vào, cả lớp liền ngạc nhiên. Đó không phải thầy giáo dạy Toán mà là Chủ nhiệm lớp Chu Khai Đế.

Có người đùa giỡn nói: "Thầy Toán mới đi phẫu thuật thẩm mỹ sao? Đẹp trai ghê!"

"Em kia nói ít thôi!" Chu Khai Đế liếc nam sinh ấy một cái rồi đi đến bục giảng nói: "Làm phiền mọi người hai phút, bởi vì hôm nay lớp chúng ta có một

bạn học mới."

Vừa ngắt lời, lớp học đầy tiếng bàn luận.

Trương Hiểu Văn ngạc nhiên: "Học sinh chuyển trường? Sao tớ không nghe thấy một chút tin tức nào? Cậu có biết không?"

Đóa Miên lắc đầu.

Mọi người tò mò, thì thầm to nhỏ.

"Các em yên tĩnh chút!" Chu Khai Đề đập tay xuống bàn, chờ bên dưới lớp im lặng mới lộ ra nụ cười, nói: "Đáng khen là bạn học mới của chúng ta hết sức ưu tú. Trường học phát cho bạn một đề kiểm tra nhập học, bạn ấy làm với thời gian không lâu liền đạt điểm tối đa."

Nghe vậy, ánh mắt mọi người đều tò mò, đồng loạt nhìn về phía cửa phòng học.

Đóa Miên mắt có chút kém, chỗ ngồi lại không gần bằng. Nhìn sơ qua, cô chỉ biết nam sinh kia rất cao. Hắn không mặc đồng phục, áo màu đen phối với quần dài màu đen, nhìn có vẻ sạch sẽ, chỉnh tề.

Cô nhanh chóng lấy mắt kính đeo lên. Sau đó...

Kính ngạc!

Cô nhìn được hắn rõ hơn. Phát hiện hắn ta thật sự rất cao, khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan tương xứng, sống mũi cao, môi mỏng, nhưng hấp dẫn nhất vẫn là đôi mắt kia. Con ngươi rất đen, sâu không thấy đáy, lại mang một vẻ trầm tĩnh, không giống với một nam sinh 18 tuổi.

Rất anh tuấn!

Nhưng Đóa Miên kính ngạc không phải vì những đặc điểm này, mà là hắn...

"Chào mọi người, tớ tên là Cận Xuyên!"

Giọng nói không tính là lạ lắm, âm thanh trầm ấm, lười nhác vang lên, giống như những buổi chiều hè nóng nực đầy mệt mỏi.

Toàn bộ phòng học lặng ngắt như tờ.

Cận Xuyên đảo mắt quanh lớp, rồi nhếch khóe miệng, cười như không cười tiếp tục nói: "Tớ yêu thích nhất, là chơi game!"

Đôi lời của tác giả:

Hôm qua có một độc giả nhắn lại nói nàng lo lắng vì không chơi PUBG nên sợ không hiểu. Đừng sợ nha, tôi cam đoan với các bạn đọc sẽ hiểu mà. Tin tưởng tôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nghĩ kẻ đâm chết cô!

Đóa Miên khẳng định, khi bạn học nói xong nói xong ba chữ cuối cùng kia, nụ cười trên mặt chủ nhiệm lớp liền tắt ngấm.

Yêu thích nhất là chơi game?

Lợi hại!

Phải biết rằng, những học sinh xuất sắc ở trường cao trung J, hai chữ "chơi game" quả thật là một tội ác trong mắt giáo viên.

Bạn học mới ngay trước lớp nói như vậy... Là Lương Tĩnh Như cho hắn dừng khí sao? Đóa Miên nổi lòng tôn kính.

Toàn lớp đều bị Cận Xuyên làm cho kinh ngạc. Mọi người đều há hốc mồm đưa mắt nhìn về phía hắn. Ánh mắt ấy, có lẽ so với nhìn người ngoài hành tinh cũng không có mấy điểm khác biệt.

Thật hiểu kì!

Trong phòng học yên tĩnh, bầu không khí như càng trở nên kì dị.

"Thầy cho em hỏi!" Không quan tâm những lời mình vừa nói, Cận Xuyên hững hờ, nhàn nhạt hỏi: "Em ngồi đâu?"

Chu Khai Đế bây giờ mới hoàn hồn, thầy hắng giọng một cái, tiện tay chỉ xuống hàng cuối cùng, nói: "Chỗ đó có bàn trống, em ngồi đi."

Trương Hiểu Văn sắc nước, đề thấp âm thanh nói với Đóa Miên: "Hắn ngồi ngay sau cậu đấy!"

... Ngay sau cô?

Đóa Miên hơi nhú mày, vô ý thức nhìn về phía đằng sau. Bàn học trống trơn, bởi vì lâu không có người ngồi nên mặt bàn còn bị phủ một lớp bụi mỏng.

Hành lang vang lên tiếng bước chân, không chậm cũng không nhẹ, mang theo vẻ lười nhác.

Đóa Miên nhanh chóng quay đầu lại, mở sách ra, cúi đầu xuống, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Cận Xuyên đã đi tới.

Đóa Miên cắn môi, có chút chột dạ đưa sách giáo khoa lên cao hơn, che nửa khuôn mặt, mắt thì vụng trộm theo bước đi của anh mà nhìn.

Cô phát hiện người này hoàn toàn khác biệt.

Người ta đeo cặp thì dùng lưng, còn anh thì lại xách tay, mà là một tay xách. Có lẽ do bàn tay to, lại khỏe, nên balo nặng trĩu trong tay anh nhìn ra lại có vẻ nhẹ.

Đóa Miên lại lén lút liếc khuôn mặt của Cận Xuyên. Nhìn khá tuần tú. Nhưng đó không phải trọng điểm. Trọng điểm là anh cùng cô lại phát sinh tai nạn xe cộ.

... Thật sự là nghiệt duyên quá!

Hi vọng anh ta không nhận ra cô. Đóa Miên cầu nguyện trong lòng, đem đầu của mình vùi thấp hơn.

Nhưng rất nhanh, cô liền phát hiện ra lo lắng của mình là dư thừa. Bởi vì Cận Xuyên mặt hờ hững, trực tiếp đi thẳng không liếc nhìn cô.

Căn bản là chẳng thêm cho cô vào mắt.

Phía sau phát ra tiếng động. Người kia kéo ghế ra ngồi xuống.

Đóa Miên nhắm mắt, thở ra một hơi nhẹ nhõm, cô bỗng nhiên có loại cảm giác trải qua sóng gió, thế giới mới thật tốt đẹp làm sao!

Chu Khai Đế vừa ra khỏi phòng học, thầy dạy Toán nhanh chóng bước vào.

"Ngày hôm nay ôn tập hình không gian. Mọi người mở sách ra, lật đến trang số 67."

Trong phòng vang lên tiếng mở sách sột soạt.

Đóa Miên quay người, đem sách Toán học mở ra. Vừa lật, cô liền cảm giác có người dùng ngón tay chọt chọt vào vai của mình, lực không nhẹ cũng không nặng.

Cô quay đầu, nhìn về phía Trương Hiểu Văn: "Làm sao?"

Bạn cùng bàn đang xem sách liền ngẩng đầu: "Ừm?"

"Thế cậu chọt vai tớ làm gì?"

"Tớ không có!"

"Không cậu thì ai?"

Phía sau bất thành lờn phát ra một thanh âm lạnh nhạt: "Tớ"

"..." Cô có chút cứng đờ quay xuống.

Cận Xuyên rút từ trong túi quần ra cái gì đó, tiện tay ném vào ngăn bàn, mắt cũng không thèm nhìn lên, quăng ra một câu: "Có giấy không?"

Vừa rồi hắn lấy ra thuốc lá và bật lửa sao? Đóa Miên mím môi. Nội quy trường học quy định học sinh không được hút thuốc, càng không thể mang bật lửa đến trường, khi bị phát hiện ra liền bị phạt nặng... Cho nên, thân là cán bộ lớp, cô có nên có chút lòng tốt nhắc nhở không?

Đóa Miên suy nghĩ lung tung, không nghe rõ câu hỏi của Cận Xuyên.

Nửa ngày không nhận được câu trả lời, Cận Xuyên nhủ lòng mày, cuối cùng mở to mắt nhìn về phía Đóa Miên. Đồng phục được kéo khóa đến phần xương quai xanh, vừa vặn lộ ra một phần cổ trắng tinh tẻ,

Làn da rất trắng, bộ xương rất nhỏ.

Cận Xuyên nhìn chăm chăm cô vài giây, sau đó hạ đôi mắt xuống.

Anh liền nhớ tới hình ảnh cô sờ sờ túi lì xì...

"Có giấy không?" Cận Xuyên lười nhác nhắc lại câu hỏi.

"Giấy?" Lúc này, Đóa Miên cuối cùng cũng nghe rõ ràng. Cô nâng gọng kính, hắng giọng một cái: "Giấy gì?"

Cận Xuyên gõ tay xuống bàn học: "Có bụi."

"Ồ." Cô gạt đầu, lấy một túi giấy đưa cho anh.

Bỗng nhiên, trên bục giảng truyền đến tiếng nói tức giận của giáo viên: "Bài này, chúng ta mời bạn học sinh nghiêm túc nhất lớp trả lời. Đóa Miên, em nói đi, ta phải giải thế nào?"

"..."

Đóa Miên đang đưa lưng về phía bục giảng liền hóa đá.

Trương Hiểu Văn thấy thế, liền thấp giọng nhắc nhở: "Trang 68... bài..."

"..." Cậu đang biểu diễn nói nhanh à?

Khóe miệng cô giật giật, chậm chạp đứng lên, thì thầm nói: "Trang 68 bài thứ mấy? Cậu nói nhanh quá, tớ nghe không rõ..."

"Em có biết thầy đang giảng đến bài số mấy không?" Thầy giáo đen mặt đi một nửa.

You have been slain!

Bạn đã bị giết!

Đóa Miên rũ mắt sụp đầu xuống.

Lần này, thầy giáo lại đen nửa mặt còn lại, một hồi lâu mới hừ lạnh: "Ngồi xuống, đừng làm ảnh hưởng người khác học tập."

"..."

Double kill!

Hai mạng!

Thầy giáo à, thầy có phải hiểu lầm gì đó không? Rõ ràng là bạn học kia tìm em nói chuyện, ảnh hưởng đến chuyện học tập của em mới đúng!

Đóa Miên không phản bác lại được. Nghĩ thầm, có lẽ hôm trước cùng cô phát sinh tai nạn, liền cố tình hại cô bị giáo viên phê bình. Bạn học này, có lẽ bát tự* của chúng ta không hợp.

(Bát tự: là một hệ thống kiến thức khoa học phi hình thể rất cổ xưa và cực kỳ chính xác của Tử Vi Trung Hoa. Bazi hay Bát Tự theo nghĩa đen là "Tám chữ" ở Trung Quốc, hay còn được hiểu là từ yếu tố Thiên Can và Địa Chi kết hợp với nhau từ 4 trụ giờ, ngày, tháng và năm sinh)

Dù đã là lớp mười hai, nhưng vừa mới khai giảng, mọi người ít nhiều đều có chút mệt mỏi. Trong thời gian giải lao, nam sinh thì trò chuyện về các trận bóng, nữ sinh lại thì thầm truyện phim Hàn. Không mấy ai đem hết tâm tư vào việc học.

Cũng chính lúc này, bạn học Cận Xuyên không ngoài suy đoán trong hai ngày nổi tiếng khắp ban. Trong một tuần nổi tiếng khắp trường.

Đám học sinh trường cao trung J nhanh chóng biết lớp 12-1 có một học sinh mới rất chảnh. Thành tích tốt, đáng đáp đẹp, lại đọc lai đọc văng*, hơn hết là còn từng công khai mình yêu thích chơi game.

(Đọc lai đọc văng: nghĩa là chưa có người yêu đi đâu cũng chỉ đi 1 mình)

Tóm lại là siêu ngầu lòi!

"Các cậu nghe nói chưa? Ngày hôm nay lại có một nữ sinh tới hỏi số điện thoại của Cận Xuyên!". Thứ sáu có tiết tự học buổi tối, Trương Hiểu Văn tâm tình tràn đầy phấn khởi, bắt đầu thông báo tin tức bất quá ngày hôm nay."

Lục Dịch cắn miếng bánh mì, trả lời qua loa: "Cho rồi sao?"

"Không có!". Trương Hiểu Văn lắc đầu, chẹp miệng nói: "Ai chà, tâm tình thiếu nữ lại vỡ vụn rồi."

Đóa Miên đeo kính làm bài tập, không tham gia vào cuộc nói chuyện.

Trương Hiểu Văn hiểu kì: "Tại sao cậu không nói gì vậy?"

"Tin tức liên quan đến bạn học mới dạo này quá nhiều, nghe quen rồi!". Mà lại không quen.

Trương Hiểu Văn kinh ngạc: "Cậu đối với truyện bất quá còn không hứng thú thì hứng thú với việc gì? Học thuộc từ đơn? Viết văn?"

Đóa Miên rất chân thành suy tư: "Ăn!"

Lục Dịch cùng Trương Hiểu Văn đồng thời ho sặc sụa.

Trường cao trung J kết thúc tự học vào 8:30. Chuông tan học vang lên, Đóa Miên liền đeo cặp rồi chạy thẳng đến nhà để xe, ráo riết tìm em xe đạp màu đỏ của mình.

Mở khóa xong, cô liền nghe thấy âm thanh Lục Dịch hét lên: "Tối nay nhớ đứng giờ nhé, tớ đưa đi ăn gà*!"

(Ăn gà: hay còn gọi là game PUBG)

"Ủm". Đóa Miên trả lời, nhanh chóng lấy xe ra về.

Nhưng mãi cô không đẩy xe ra được. Đóa Miên quay lại xem xét, hóa ra là mắc vào chiếc xe đạp màu đen bên cạnh.

"..." Đóa Miên nhú nháy, tay nắm lấy tay cầm của chiếc xe ấy, lấy hết sức kéo con xe màu đen ra. Nhưng mà đúng lúc này, một đôi giày trắng lọt vào tầm mắt.

Đóa Miên ngẩng người ra một lúc, ngửa cổ lên. Trước mặt cô là một nam sinh cao lớn, hai tay đút túi quần, mắt cụp xuống, hững hờ đứng nhìn cô.

Quá cao!

Thẳng thắn mà nói, cô có cảm giác hơi bức bách.

"..." Đóa Miên chậm chạp phản ứng, cười cười với người đối diện: "Đây là xe cậu sao?"

Cận Xuyên gật đầu.

Đóa Miên như bị bóng, đem tay thu về. Chỉ chỉ vào xe giải thích: "Tớ không có ý gì đâu. Chỉ là tay lái của xe tớ bị kẹt, tớ muốn bỏ nó ra."

Cận Xuyên đứng im một lát rồi tiến lên mất bước.

Khoảng cách được rút ngắn, trong nháy mắt, Đóa Miên còn ngửi thấy một mùi bạc hà rất nhạt, còn hơi có mùi của thuốc lá.

Là mùi trên người anh sao?

Cô có chút thất thần, đầu óc cũng có chút choáng váng.

"Tránh ra!"

"... À!" Đóa Miên thấy anh muốn chuyển xe, liền lùi về hai bước.

Cận Xuyên không để ý đến cô. Anh ở khóa, nhanh chóng ngồi lên yên xe, chân đạp đi.

Đóa Miên nhú mày, suy nghĩ một chút rồi lên tiếng nhắc nhở: "Cậu không được đạp xe ở trong trường!"

Bóng lưng kia bỗng nhiên dừng lại.

Hóa ra bạn học mới cũng không phải hoàn toàn không tuân thủ quy củ. Trẻ con dễ dạy. Cán bộ lớp Đóa Miên khá vui mừng.

Nhưng cô hoàn toàn không nghĩ đến, Cận Xuyên sau khi dừng lại, chỉ là anh vẫn ngồi im trên xe. Một chút ý tứ muốn dắt xe cũng không có. Anh quay đầu lại nhìn cô, mấy giây sau liền lên tiếng: "Cậu chơi game sao?"

Đóa Miên hoàn toàn không nghĩ tới cậu bạn sẽ hỏi một câu như vậy, cô ngẩn người, mãi mới phản ứng: "Cậu nói vừa rồi Lục Dịch gọi tớ chơi PUBG?". Gật gật đầu: "Đúng vậy!"

Cận Xuyên nghe thế, khóe miệng nhếch lên. Anh không nói gì, trực tiếp đạp xe đi.

Cô đã nói quy định trong trường không được đạp xe. Cái cậu này! Đúng là không xem nội quy trường học ra gì. Mà cái điệu cười vừa nãy có ý gì? Trào phúng sao?

Đóa Miên xoa trán oán thầm.

Hơn chín giờ tối, Đóa Miên rửa mặt xong, trở lại phòng đóng kín cửa. Lục Dịch đang gọi đăng nhập PUBG.

Hai người rất nhanh lập thành một tổ đội.

Lục Dịch: "Chỉ hai người à? Ta xem có bạn bè online không?" Cậu xem một lúc, liền nói: "Không còn ai."

Đóa Miên nghĩ nghĩ, trong đầu nảy ra một ý định: "Nếu không ta mời đại thần lần trước? Không thể bỏ qua cơ hội ôm đùi vàng được!"

Lục Dịch phun ra máu: "Cậu đâm chết người ta, còn không biết xấu hổ mà đòi ôm đùi."

"Thử một chút đi!"

Nói xong, cô liền mở giao diện ra lục soát. Tìm một phen, ở ID người chơi MaxPro có đèn xanh. Thế mà online?

Đóa Miên mắt sáng lên, ôm thử tâm tình nhấn vào ô: Mời ra nhập tổ đội.

Mấy giây sau, tổ đội trong nháy mắt hiện ra thêm một người.

Lục Dịch xem xét ID, kích động đến thanh âm cũng biến dạng: "Cậu đúng là mời được Đại thần sao?"

Đóa Miên cũng rất kích động, tranh thủ thời gian đang tán gẫu trong phòng, đánh chữ: Lần trước thật sự rất xin lỗi, tạ ơn Đại thần tiếp nhận lập tổ đội! Vô cùng cảm kích O(∩_∩) O!

Đại thần quả nhiên thật vĩ đại!

Lúc này, tổ đội lại hiện ra thêm một người.

Đóa Miên ngẩn ngơ, quét mắt nhìn ID kia: Dentist Z? Đây là ai? Bạn của đại thần sao?

Dentist Z bỗng nhiên mở Microphone.

Sau đó, Đóa Miên chỉ nghe thấy một tiếng cười từ trong tai nghe truyền ra, tiếp đến là một giọng nam với ngữ khí chế nhạo: "Khó có được ngày này nha. Cậu còn chủ động mời tớ vào tổ đội sao?"

Rất nhanh, phòng đã trở thành một nơi nói chuyện phiếm.

MaxPro: Cậu không phải vẫn đang nghĩ kế để tớ có thể đâm chết cô nàng kia sao? Giờ liền làm luôn đi!

Dentist Z: Là ai vậy?

MaxPro: Ta là cha người.

Dentist Z:...

Đóa Miên theo dõi từng hàng tin nhắn mà toát hết mồ hôi. Hóa ra đại thần tiếp nhận tổ đội là để sỉ nhục cô sao? Thế nào mà cô lại có cảm giác mình bị xem như người ngoài hành tinh vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đóa Miên?

Tổ đội hoàn tất, mọi người rất nhanh đều ở trong trạng thái chuẩn bị.

Bởi vì đã được chứng kiến kỹ thuật của MaxPro, Lục Dịch rất kinh nể. Vì vậy đối với Đại thần, anh liền cho hắn hai mươi phần nể phục.

Đầu tiên, anh rất lễ phép hỏi: "Hiện tại có thể bắt đầu chưa?"

"Chờ một lát, hình như Broken có chút việc." Trong tai nghe truyền ra giọng nói của Dentist Z.

Đóa Miên nghe xong có chút lạ lẫm, tại hộp thoại tin nhắn gõ chữ: Broken?

Dentist Z cười cười, đáp: "Ồ. MaxPro là ID phụ của ta. Broken thỉnh thoảng sẽ dùng ID này chơi,"

Hóa ra Đại thần là Broken.

Đóa Miên đem cái tên này lặp lại mấy lần, cảm thấy hơi tò mò, hỏi: Vậy tại sao anh ta lại không chơi ID của mình?

Dentist Z trả lời: "Chính là vì ID của hắn trên bảng xếp hạng quá cao."

Đóa Miên nhún mày, suy nghĩ mấy giây sau rồi gửi đến ba chữ không hiểu lắm

Thứ hạng quá cao nên không chơi nick của mình? Hai về này có liên quan sao?

Lúc này Lục Dịch có chút hiểu ra, nói: "Đàn! Khi xếp hạng quá cao, cậu lại càng gặp đối thủ mạnh, cạnh tranh càng khốc liệt chứ sao!"

Dentist Z lại phủ nhận ý nghĩ này: "Không phải."

Lục Dịch cùng Đóa Miên: "..."

Dentist Z: "Broken không chơi ID của mình, là vì hắn biết rất rõ cái thủ pháp cùng chiến thuật của địch. Hắn cảm thấy thắng rất dễ dàng, không có ý nghĩa."

Lục Dịch...

Đóa Miên...

Dentist Z tiếp tục: "Ví dụ như, Broken chơi đến bây giờ đều chưa bị đồng đội cán chết."

Đóa Miên...

Khụ khụ, được rồi. Tư duy của đại thần không phải là ai cũng có thể hiểu được.

Khoảng hai phút sau, Dentist Z lên tiếng: "Có thể vào rồi."

"Ok" Lục Dịch nhanh chóng trả lời, nhưng vừa định ấn nút bắt đầu, anh lại nghĩ tới việc gì đó, đột ngột hỏi Đóa Miên: "Xuong xe là gì vậy?"

Đóa Miên chưa hiểu lắm, gõ chữ: Phím F.

Tại sao lại hỏi cái này?

Dentist Z: Có lẽ hắn sợ cô đâm chết đồng đội.

"..."

Trò chơi chính thức bắt đầu.

Cùng đại thần đi ăn gà, Lục Dịch rất hưng phấn, không ngừng hỏi: "Chúng ta nhảy xuống đâu?"

Dentist Z nói ra một địa điểm, mọi người không ý kiến liền đồng ý

Đóa Miên theo đồng đội vào thành S để lục soát trang bị, xong đi tìm một chiếc xe, chuẩn bị đến nơi tiếp theo.

Lục Dịch xem xét vật tư của Đóa Miên, suýt thì ho ra máu: "Thành S lớn như vậy, bốn người chúng ta đều lục soát. Vậy tại sao vật tư của ngươi kém thế này?"

Đóa Miên rất ỳ ạch, đánh chữ: Số 1 tốc độ quá nhanh. Tớ còn chưa nhìn rõ căn phòng, hắn đã nhặt hết tất cả trang bị..

Dentist Z cố nhịn cười, đồng ý với Đóa Miên: "Ừm. Số 1 thật quá đáng!"

"..." Broken yên lặng hai giây. Xong anh xuống xe, đứng yên tại chỗ, nhấn hai chữ: Qua đây.

Đóa Miên đeo balo 1* chạy tới. Trông thấy anh ném đến một khẩu M416, một khẩu K98 gồm 200 viên đạn và ống ngắm

(Trong PUBG, balo chia làm ba cấp bậc. Cấp 1 thấp nhất, cấp 3 cao nhất. Cấp càng cao thì balo càng đựng được nhiều đồ)

Đóa Miên kinh ngạc đến ngáy người: Đây là?

Broken: Nhặt đi.

Đóa Miên: Ừm... Cô tranh thủ thời gian, vui vẻ nhặt súng, sắp xếp gọn gàng linh kiện cùng đạn.

Broken: Phía Đông góc 105 có căn nhà màu lam hai tầng. Tầng 1 có mũ 2*, tầng hai có giáp 2*.

(Trương tịt với balo, mũ và giáp chia làm ba cấp. Cấp càng cao thì càng chắc chắn)

Đóa Miên lại vui vẻ chạy ra nhặt.

Lục Dịch tròn mắt nhìn đại thần đem thần trang* đưa cho Đóa Miên, lòng không khỏi nhức nhói: "Số 1 tốt như vậy, tất cả súng đều đem đi cho. Vậy hần phải làm sao?"

(Thần trang: Trang bị, vật tư tốt)

Dentist Z nhàn nhạt: "Không có gì đâu. Hần bình thường thích giết người đoạt đồ."

Lục Dịch suýt sặc.

Đại thần có phải quá độc ác hay không?

Chiếc xe nhanh chóng đi ra khỏi thành S. Xung quanh nhanh chóng truyền đến tiếng súng nổ liên tiếp.

"Có địch." Lục Dịch hoảng hốt nói.

Dentist Z im lặng vài giây, căn cứ vào tiếng súng hỗn loạn đưa ra phán đoán: "Tiếng súng đến từ ba hướng, có hai khẩu K98."

Đóa Miên không khỏi khản trương.

Sau một khắc, cô liền nghe thấy trong tai vang lên một giọng nói trầm thấp, ngữ khí tình tảo, tốc độ nhanh chóng: "Phía Bắc góc 345 một khẩu K98, góc 300 một khẩu M416. Phía Đông góc 60 có một thanh AKM, một thanh K98."

Cô liền giật mình, đây là lần đầu tiên trong trận Broken nói chuyện.

Là ảo giác sao?

Thanh âm này cô giống như đã từng nghe ở đâu đó... Mà anh lại chỉ cần nghe tiếng súng liền biết vũ khí cùng phương hướng? Thật lợi hại!

Nhanh chóng, Broken đã tìm được chỗ trú, anh cho xe dừng hẳn.

Bốn người xuống xe. Dentist Z đem khẩu K98 ném xuống đất: "Cậu phía Bắc, tôi phía Nam."

Nói xong, hai người quay lưng vào nhau.

Hỗn chiến bộ phát!

Broken nhắm ống ngắm, bóp cò súng. Nhanh chóng, viên đạn thứ nhất được bắn ra.

"Đồng đội MaxPro sử dụng khẩu K98 đánh bại ViV123."

Mỗi một phát súng bắn ra, không lần nào trượt. Chưa qua 15 giây, địch cả hai hướng đều bị giết sạch.

Thấy thế, Đóa Miên không khỏi cảm thán trong lòng. Đại thần là đại thần, bạn của đại thần cũng là đại thần!

Bỗng nhiên, hệ thống đưa lời nhắc nhở: Bạn đã rơi từ chỗ cao xuống, trọng thương!

Đóa Miên:?

Lục Dịch: Cậu chạy đi đâu vậy? Lại còn không cẩn thận té chết?

"..." Dentist Z sắc, ho khan một tiếng.

Broken cách Đóa Miên gần nhất. Anh trầm mặc vài giây rồi nhảy xuống núi, xoay người tiến tới chỗ cô.

Sau đó đánh chữ: Có thuốc không?

Đóa Miên ho khan hai tiếng, hồi phục: Không có...

Rồi cô thấy anh nhanh chóng ném ra hai gói thuốc trị thương.

Cô nhặt lên, đem máu trở lại hơn phân nửa, không biết nói gì: Cảm ơn

Broken: Cô cảm thấy cô chơi thế nào?

Đóa Miên: Tạm thời... Có hơi tụt!

Broken: Ừm!

Đóa Miên: Há?

Broken: Tôi cho cô cái đề nghị!

"..."

Đại thần muốn đích thân chỉ dạy cô sao?

Đóa Miên trong nháy mắt mừng rỡ, vênh tai lên lắng nghe: Ừm, anh nói đi!

Broken chỉ đánh ra hai chữ: Treo máy!

Đóa Miên:...

Cả một trận, Broken cùng Dentist Z giết hết kẻ địch.

Đóa Miên thì khó khăn mãi mới sống sót đến phút cuối.

Trước khi đi ngủ, Đóa Miên nằm trên giường lướt Weibo, chợt nhớ tới chuyện gì đó.

Đóa Miên nhíu mày, gửi cho Lục Dịch một tin nhắn: Cậu có cảm giác giọng nói của Broken có chút quen tai không? Giống như đã từng nghe qua...

Lục Dịch trả lời: Đầu tuần chơi cùng, anh ta cũng nói vài lời. Đương nhiên đã nghe qua.

"..." Có lý!

Đóa Miên mím môi, nhét di động xuống gối. Vừa nhắm mắt, Wechat lại có tiếng thông báo tin nhắn.

Cô ấn vào, liền phát hiện là tin nhắn của Lục Dịch: Đóa Miên! Tớ vừa rồi nhận rồi xem lại bảng xếp hạng toàn sever. Đột nhiên phát hiện!

Đóa Miên có chút tò mò:?

Lục Dịch: Tớ biết Broken là ai rồi!

Đợi một lúc lâu, Lục Dịch lại gửi đến một tin nhắn: Trong PlayerUnknown's Battlegrounds, MYS là một đội tuyển có tiếng, từng được vinh dự được cử đi thi đấu cùng phía Âu Mỹ. Tớ liền thấy tại sao Broken nghe quen thuộc vậy. Hóa ra... Ôi mẹ ơi con cùng thành viên của MYS lập tổ đội, còn cùng nhau chơi đùa! Aaaa~~~~

"..." Cô chỉ tưởng anh ta là một cái đuôi vàng ý tưởng, ai ngờ anh ta là Định Hải Thần Châm* của Tôn Ngộ Không.

(Định Hải Thần Châm là gậy Như Ý Kim Cô Bông của Tề Thiên Đại Thánh)

Lục Dịch: Tiếc là trong nước không có cuộc thi đấu PUBG cỡ lớn. MYS ở nước ngoài đặc biệt được coi trọng. Nhưng đáng tiếc về nước thì chỉ là một ngọn lửa nhỏ. Trên mạng cũng không có ảnh chụp hay thông tin của anh ta. Nhưng đó không phải là điều quan trọng, quan trọng là cậu đã một lần đâm chết đệ nhất server Broken, con mẹ nó thật tự hào về cậu đi!

"?"

Đâm chết người ta đã quá nhục nhã, cậu còn tự hào cái gì?

Cuối tuần chớp mắt kết thúc. Chỉ mới sáng sớm, loa nhà trường đã có thông báo, vang khắp dãy nhà.

"Các bạn học sinh xin chú ý, các bạn học sinh xin chú ý! Thứ tư và thứ năm tuần này, trường tổ chức thi tháng định kì. Xin mọi người ôn tập, chuẩn bị tinh thần đầy đủ!

Lời vừa nói ra, như một quả bom nguyên tử, chớp mắt đem những người đang ngái ngủ kia bị nổ đến tỉnh táo.

Lục Dịch mặt mũi đầy sợ hãi, quay đầu nói với Đóa Miên: "Cậu tắt tở một cái đi. Tở không muốn ở trong giấc mộng đáng sợ này đâu!"

Đóa Miên an ủi cậu: "Lớp mười hai rồi, ác mộng đều sẽ thành thói quen thôi."

Lục Dịch: "... " Trong lòng của cậu bây giờ nước mắt đã rơi thành nước Tây Hồ, than thở: "Trăm mê trò chơi, vô tâm học tập."

Trương Hiểu Văn hừ một tiếng: "Đáng đời cậu suốt ngày đứng hạng chót." Song, cô kéo tay Đóa Miên, nói: "Cậu tuyệt đối không được học theo cậu ta, mê muội đến mất đi ý chí."

"Cái này gọi là E-sport, cậu không hiểu thì lui ra một bên." Lục Dịch khoanh tay, ánh mắt liếc qua Đóa Miên rồi xịch lại gần, nói: "Đóa Miên, tớ thật sự càng nghĩ càng thấy nề phục. Lần thứ nhất chơi game có thể đem Đệ nhất sever đâm chết. Cậu là có thiên phú nha!"

Đóa Miên đỏ mặt hơi lạnh: "Cậu đừng nhắc đến chuyện này nữa được không? Tớ thật ra là hoảng hốt ẩn nấp phàm, không có cô tình đâm chết anh ta."

...

Ở ghế phía sau, Cận Xuyên nghe câu được câu mất, vuốt ve cái bật lửa. Nghe vậy, anh dừng lại, ngược mắt nhìn về phía cô gái đang đỏ mặt tía tai.

Đóa gì cơ?

Đóa Miên?

Cận Xuyên nhú chặt mày.

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chờ ai đây?

Giờ tự học vừa kết thúc, học sinh trực nhật đã nhanh chóng đem thời khóa biểu hôm nay chép lên bảng đen.

Nhìn thấy hai tiết Ngữ Văn và hai tiết Vật Lý nối tiếp nhau, trong phòng liên vang lên tiếng oán than thảm thiết, oán khí ngút trời, chỉ còn thiếu quá trình bốc khói vì tức giận.

Thấy thế, thầy giáo Ngữ Văn Đinh Văn Hoa liền nghiêm mặt, đập bàn quả trách: "Nhìn các em xem, đều là học sinh lớp chọn. Tại sao thấy giáo viên lại than thở? Thật là xấu hổ."

Học sinh năm ba chia làm chín lớp. Lớp số bốn năm, sáu, bảy là lớp đại trà, học sinh phần lớn là tư duy không được tốt. Lớp ba là lớp tuyển thẳng. Lớp một, hai là lớp chọn, đều là học sinh ưu tú của ưu tú.

Trong phòng học cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Đinh Văn Hoa hắng giọng một cái, nói: "Tốt, hiện tại chúng ta bắt đầu lên lớp. Bây giờ tôi sẽ kiểm tra bài tập tôi giao từ tuần trước cho các em."

Tiếng nói rơi xuống, mọi người nhao nhao mở cặp sách tìm bài.

Đóa Miên sững sốt, quay đầu thấp giọng hỏi Trương Hiểu Văn: "Bài tập gì vậy?"

Trương Hiểu Văn đem bài đề lên bàn, nói: "Là cái này này. Tuần trước khi đi học, Bé Đĩnh nhắc nhở bảo chúng ta chuẩn bị, tuần này khi đi học sẽ kiểm tra."

Nghe vậy, sắc mặt Đóa Miên tái đi, xong rồi đỏ lên, cuối cùng tối sầm xuống.

Trương Hiểu Văn bình tĩnh nhìn cô vài giây, sau đó gãi gãi đầu: "Mặt cậu có cầu vồng sao?"

"... Không phải, tớ hình như..." Đóa Miên mở sách ra, tìm bài tập lật qua, khóc không ra nước mắt: "Chưa có làm..."

Không chỉ chưa viết, phần họ tên còn chưa được điền.

Phần đề bài quả thực còn sạch sẽ hơn khuôn mặt cô hiện tại.

Trương Hiểu Văn kinh hãi: "Vậy làm sao bây giờ? Nếu không, cậu tranh thủ chép bài tớ đi..." Nói xong, cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy Béo Đình đã kiểm tra đến dãy của bọn họ.

"Tất cả lấy bài tập ra để trên bàn." Thầy quơ quơ cái thước trên tay, ngữ khí nghiêm khắc: "Nếu chưa làm thì tự giác đứng dậy đi ra ngoài cửa."

Nhìn bài tập vẫn còn trống trơn, Đóa Miên cắn cắn môi, bối rối không thôi, cái áo đang mặc cũng nhanh chóng bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp.

"Thất thần cái gì? Cậu chép mau đi." Trương Hiểu Văn nhủ mày, nhỏ giọng thúc giục: "Béo Đình biến thái như vậy, biện pháp trừng phạt đều quá quái thai. Cậu còn là cán bộ lớp, sẽ thảm hại hơn nhiều."

Đóa Miên giương mắt, Béo Đình đã đến gần trong gang tấc, đang kiểm tra bài tập của Lục Dịch. Cô không khỏi tuyệt vọng: "Hiện tại đã không kịp rồi."

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

...

Thôi được rồi!

Chết thì chết! Cùng lắm thì mười tám năm sau đầu thai thành một nam tử hán. Cô hít sâu, bĩu môi một cái, quyết tâm liều mạng, chuẩn bị cầm bài tập ra ngoài phạt đứng.

Nhưng vào lúc này, Đóa Miên không ngờ lại có sự việc phát sinh.

Ngay vào lúc cô muốn đứng dậy, phía đằng sau lại có người nắm lấy vai của cô, dùng lực đem cô nhấn xuống ghế. Sau đó anh ta rất thuận tay rút phiếu bài tập trắng tinh trên tay cô, rồi lại rất thuận tay ném tới một tờ khác.

Cả một quá trình chỉ diễn ra trong vài giây.

"..." Đóa Miên có chút mơ hồ, cúi đầu xem xét tờ giấy, chỉ thấy phần bài tập này, chữ viết gọn gàng, cứng cáp, nội dung mượt mà, văn thơ lai láng, hoàn toàn là bài tập của con nhà người ta. Nhưng mà, những điều này không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, phần bài tập này đã được làm xong.

Ý gì vậy?

Đóa Miên hoang mang, cô bạn cùng bàn cũng ngạc nhiên không kém. Ngay sau đó, cô chỉ nghe thấy tiếng bàn ghế dịch chuyển.

Béo Đình nhủ mày lại, có phần bất mãn nhìn về phía hàng cuối cùng: "Cận Xuyên, cậu đột nhiên đứng dậy làm gì?"

"Ra ngoài phạt đứng." Người kia thần nhiên nói. Xong, không nhìn thấy ánh mắt quái dị của cả lớp đang hướng về phía mình, anh không thay đổi sắc mặt, cầm phiếu bài đi ra cửa.

Toàn bộ phòng học bỗng trở nên yên lặng. Nhưng chỉ được vài giây, tiếng bàn luận lại vang lên.

"Không làm bài tập còn ngang nhiên như vậy..."

"Lại còn không dám viết Văn, cậu ta không biết Đình Văn Hoa có bao nhiêu thủ đoạn tàn nhẫn ư?"

"..."

Bên tai đầy tiếng hò hét ầm ĩ, Đóa Miên cả kinh nửa ngày không phản ứng được. Mấy giây sau lấy lại tinh thần, cô vô ý thức muốn nhấc tay lên.

Trương Hiểu Văn phát giác được, tay nhanh mắt lẹ ngăn ý định của cô lại: "Cậu muốn làm gì?"

"Nói thật với thầy giáo." Cô nhủ mảy: "Việc của tớ, tớ chịu trách nhiệm."

"Chịu cái rắm." Trương Hiểu Văn bị cô cho tức chết. "Người đã đi ra, cậu lúc này nhận lỗi với thầy giáo, không phải làm cho tội của cậu ta nặng thêm sao?"

... Nói có lý!

"Vậy làm sao bây giờ?" Đóa Miên lo lắng. "Cũng không thể để cậu ấy phạt đứng thay tớ được. Quá biến thái!"

"Giờ cũng không còn cách nào khác, cứ đợi hết tiết đã."

Trương Hiểu Văn nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn Đóa Miên chăm chăm: "Nhưng mà, Cận Xuyên tại sao lại đưa cậu bài tập của cậu ta, rồi chính mình lại đi ra phạt đứng? Chẳng lẽ cậu ta nợ cậu tiền?"

"..." Đóa Miên lắc đầu.

"Quan hệ của các cậu rất tốt?"

"..." Đóa Miên lắc đầu như đánh trống. Có trời xanh chứng giám, từ lúc Cận Xuyên chuyển vào lớp, cô cùng cậu bạn kia chỉ nói chuyện với nhau hai lần. Một lần hỏi mượn giấy, lần thứ hai ở nhà xe.

Thật ra, Cận Xuyên giống như cục kì trầm lặng. Trừ khi bị giáo viên hỏi bài, cậu ấy hình như không cùng người khác nói chuyện.

Cậu không thích cùng người khác thân thiết. Hay nói cách khác, ở trường này, cậu gặp ai cũng chướng mắt.

Trương Hiểu Văn càng nghĩ càng thấy kì quái, hơi nhủ mảy: "Vậy tại sao cậu ấy lại giúp cậu? Chẳng lẽ..." Dừng lại, cô chậm rãi nói về thứ sau: "Cận Xuyên thích cậu?"

"..."

Cậu đang nghĩ quá xa rồi đó!

Đóa Miên đang muốn phản bác, Béo Đình hừ lạnh: "Ngày hôm nay cậu đứng ngoài đây chép phạt 'Tuân Từ mưu lược tung hoành' năm mươi lần. Vừa chép vừa suy nghĩ lại hành vi của mình, sáng mai tiết tự học giao cho cán bộ lớp. Đóa Miên, em đi chép danh sách những người không làm bài cho tôi."

"... Dạ."

Cô run rẩy đáp, sau đó cầm lấy giấy bút, đi ra phòng học.

Bên ngoài trời vừa hừng sáng. Ánh nắng sớm rơi xuống trần gian, uể oải đem toàn bộ ngôi trường trùm vào một lớp nắng mai vàng mỏng.

Trên hành lang lấp ló bóng của bốn học sinh. Ngoài Cận Xuyên, ba người khác đều mang vẻ mặt bi thương thống khổ đứng chép phạt.

Cận Xuyên đứng dựa vào tường, bình thần nghịch điện thoại. Một tay anh đút vào túi quần, một tay lướt trên màn hình.

Đóa Miên hít sâu một hơi, viết lên giấy vài cái tên. Cô vừa viết vừa đấu tranh tư tưởng, không biết có nên nói cảm ơn với cậu ấy hay không, rồi hỏi tại sao cậu lại làm như thế.

Cứ như vậy một lúc, cô cắn môi, liềm bước đến phía Cận Xuyên.

Tối gần, cô lại ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, xen lẫn hương bạc hà và mùi thuốc lá.

Đóa Miên có chút khản trương, lùi về phía sau một bước, suy nghĩ lại. Phải mở miệng thế nào đây?

Ngay tại lúc cô đang bối rối, đối phương lại lên tiếng trước.

Anh không thèm nhìn cô, lạnh nhạt nói hai chữ: "Cận Xuyên."

"Hả?..."

Cận Xuyên tắt điện thoại, ngược mắt lên. Trước mặt anh là một khuôn mặt trái xoan, môi mỏng đỏ hồng, cánh mũi nhỏ, cao, đôi mắt đen nhánh cùng gọng kính tròn dài, gần như chiếm nửa khuôn mặt.

"Cậu không phải ghi tên sao?" Cận Xuyên liếc tập giấy trong tay cô, nói.

Thật sự quá cao! Không đúng, đây không phải trọng điểm.

"Tớ biết tên cậu." Nói đùa, Đóa Miên tuy không quá thân quen với anh, nhưng không đến nỗi tên cũng không nhớ. Cô trấn định: "Tớ là muốn nói cảm ơn"

với cậu."

Cận Xuyên liếc mắt cô gái nhỏ chỉ đứng đến bả vai mình: "Cảm ơn cái gì?"

"Cảm ơn cậu..." Cô gái nhỏ ấy liếc nhìn hai bên, rồi lén lút nghiêng người tới gần anh, một tay che miệng, nhỏ giọng nói: "Đã đổi bài tập cho tớ." Cuối cùng, cô đưa ngón tay cái lên, về mặt sùng bái: "Thật giống anh hùng nha!"

Cận Xuyên: "..."

Một lúc sau, anh không biểu cảm trả lời: "Thật ra tớ chỉ là không muốn nghe giảng mà thôi."

"..."

Cận Xuyên lạnh mặt, ánh mắt mang theo một tia không kiên nhẫn: "Cậu còn chuyện gì không?"

"Không có..." Vốn cô còn muốn hỏi tại sao lại giúp cô. Nhưng câu nói lúc nãy của anh đã trả lời luôn rồi.

Đóa Miên yên lặng trở lại lớp học

Béo Đình mặc dù tính tình khó chịu, thủ đoạn cũng hơi tàn nhẫn, nhưng đứng trên phương diện học tập, thầy là một người có kinh nghiệm phong phú, bài giảng luôn dễ hiểu, kỹ càng. Đóa Miên nhìn phiếu bài tập của Cận Xuyên, cũng thật phong phú!

Ngay sau khi tiết Văn kết thúc, Đóa Miên nghĩ nghĩ, lấy một tờ giấy viết lên vài chữ: Việc chép phạt, tớ sẽ tự mình chép rồi giao cho thầy giáo, không làm phiền cậu. Cảm ơn!

Sau đó, cô nhét mảnh giấy vào bài tập của Cận Xuyên, đặt ngay ngắn trong ngăn bàn của anh.

Cả một ngày, Đóa Miên đầu óc quay cuồng chép phạt.

Béo Đình ra hình phạt quá biến thái, thẳng đến giờ tự học buổi tối, cô vẫn còn mười lần chép.

Không có cách nào khác, cô vẫn phải cắn răng chép phạt.

Rất nhanh, Trương Hiểu Văn đã về, Lục Dịch đã về, học sinh trực nhật cũng đã về,... Toàn bộ phòng chỉ còn lại Đóa Miên.

Đồng hồ nhanh chóng điểm 9 giờ 20, Đóa Miên đã chép xong năm mươi lần "Tuân Tử mưu lược tung hoành". Cô thở một hơi nhẹ nhõm, cất đồ vào balo, khóa cửa lớp kỹ càng rồi bước xuống nhà xe.

Toàn bộ trường tối đen như mực. Dưới nhà xe cũng chỉ còn một ánh đèn sáng lơ mơ, không đủ để chiếu sáng cả khu.

Đóa Miên có chút khẩn trương, chân bước càng lúc càng nhanh.

Nhà xe trống rỗng. Bởi vậy, cô chỉ cần liếc mắt cũng có thể thấy chiếc xe của mình lẻ loi, trợ trợ. Đóa Miên vội vàng chạy tới mở khóa xe.

Đột nhiên, một giọng nữ vang lên với ngữ khí lạnh lùng.

"Cậu còn không nói?"

"..." Đóa Miên sửng sốt một chút, động tác trên tay dừng lại. Giờ này mà trong trường học vẫn còn người sao?

Sau đó vẫn là giọng nói ấy, nhưng lần này đã nhỏ hơn, truyền đến tai rất mơ hồ, không thể nghe rõ.

Tiếp lời là một giọng nam. Hẳn tựa hồ rất tỉnh táo, ngữ khí trầm thấp, lạnh nhạt.

Đóa Miên nghĩ, có lẽ hai người xảy ra mâu thuẫn.

Mặt dù trường cao trung J quản nội quy rất chặt, nhưng vẫn có một vài thiếu niên lén lút yêu sớm, Đóa Miên hiện tại cũng không có mấy điểm kinh ngạc. Cô hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên là không dính dáng đến, về nhà cho khỏe.

Nhưng mà vừa mới chuẩn bị đi, một loạt tiếng bước chân từ đằng xa lại truyền đến.

Đóa Miên giương mắt.

Cô nhìn thấy hai bóng người, một cao một thấp. Đóa Miên không nhìn rõ mặt họ, nhưng hẳn là một nữ sinh và một nam sinh. Cậu con trai đi trước một đoạn, đằng sau là bạn nữ kia.

Mấy giây sau, nữ sinh đến gần.

Chân dài, thẳng. Da trắng, lạnh lùng.

Lý Vị Tịch.

Trong đầu cô nháy mắt hiện ra cái tên này.

Lớp 12 – 9 Lý Vị Tịch, nổi tiếng là đại mỹ nữ của trường. Không hề nói quá, mỹ nhân này chỉ cần vô tình đi qua sân bóng, các nam sinh liền không chú ý, trực tiếp ném bóng vào mặt đồng đội.

Cộc, cộc, cộc. Bóng lưng của nữ nhân trong màn đêm từ từ xa.

Nhìn bóng người xinh xắn kia, Đóa Miên chớp mắt mấy cái, trong lòng liền dấy lên sự tò mò. Nghe đồn đại mỹ nữ kia có ánh mắt rất tốt. Bình thường căn bản không ai có thể vừa mắt cô ấy. Như vậy...

Vị bạn trai này của Lý Vị Tịch, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Đóa Miên suy tư, nghiêng đầu nhìn "Bạn trai thần bí" đang đi tới.

Thân hình chuẩn nam tính, vai rộng eo hẹp, chân dài, khoảng một mét chín. Vóc người này, nói mười điểm cũng không phải gian dối,

Ánh mắt của nữ nữ kia quả nhiên không tệ.

Đóa Miên cứ như vậy đứng yên một chỗ, chờ xem anh ta từng bước đến gần.

Một lát, người kia rốt cục cũng bước ra từ trong bóng tối. Ánh đèn mờ ảo, Đóa Miên thấy đầu tiên là hình ảnh đối phương ngậm thuốc cháy dở, còn lại hơn phân nửa. Ánh mắt rực lửa, lại thêm chút vô lại.

Khoảng cách càng gần. Người kia cũng chú ý tới sự xuất hiện của cô. Anh liếc mắt nhìn qua.

Trong màn đêm, khuôn mặt anh càng lộ ra vẻ lạnh lùng

"..."

Đóa Miên kinh ngạc đến ngây người.

Mà anh ta đã không nhanh không chậm bước đến trước cô. Giây lát, anh thở ra một làn khói, hừng hờ đánh giá cô một lượt: "Học sinh giỏi, chờ ai đây?"

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đứng lại đâm phải người khác

"Học sinh giỏi, chờ ai đây?"

"..."

Đóa Miên cả người hóa đá.

Cô vừa phát hiện một tin tức lớn. Bạn trai thần bí của đại mỹ nữ Lý Vị Tịch là Cận Xuyên?

Đóa Miên kinh ngạc, trong đầu suy nghĩ miên man, căn bản khoong ý thức được Cận Xuyên đang nói chuyện với mình.

Anh có lẽ cũng biết câu hỏi mình đặt ra không nhận được đáp án. Liền trực tiếp đi qua cô, bước về phía sau, đứng cạnh chiếc xe thể thao màu đen.

Két. Mở khóa.

Cận Xuyên tiện tay phui bụi, chân vừa định đạp lên bàn đạp rồi đi thì lại nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói có chút lấp bắp, lại hơn run run: "...Cận Xuyên!"

Cận Xuyên dừng lại, quay đầu nhìn cô không nói gì.

Đóa Miên bình tĩnh lại, sau đó hắng giọng: "Hôm nay phần chép phạt tớ đã chép giúp cậu rồi. Cậu thấy chưa?"

"Ừ."

"Bài tập của cậu tớ cũng kẹp trong tờ giấy chép phạt rồi."

"Cái gì?"

"... Là năm mươi lần chép "Tuân Từ muru lược tung hoành" đó." Đóa Miên quỳnh lên: "Mặc dù trên danh sách không làm bài ghi là cậu, nhưng tớ đã chép xong rồi. Không làm phiền đến cậu. Cậu sẽ không nói gì chứ?"

"Không."

"Vậy là tốt rồi." Đóa Miên như bỏ được tảng đá trong lòng xuống, cười áy náy: "Ngày hôm nay, cậu phạt đứng thay tớ, tớ rất áy náy..."

"Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi."

"..."

Cận Xuyên hít một hơi thuốc lá, nhìn con nhỏ trước mặt, lãnh đạm không nói gì.

"A đúng rồi..." Đóa Miên mở túi sách ra, tìm kiếm thứ gì đó,

"Cho cậu."

Cận Xuyên yên tĩnh một lát rồi nhận lấy.

Là một túi kẹo bạc hà. Trước cổng trường, cảm tám tệ là có thể mua một túi đầy.

"Cậu thích ăn kẹo bạc hà để che mùi thuốc lá." Đóa Miên nhớ trên người anh có mùi nicotin* xen lẫn mùi bạc hà, nói tiếp: "Gần đây trường rất nghiêm, túi kẹo này đủ để cậu ăn một tuần."

(Nicotin: chất khí có trong khói thuốc lá)

Loại kẹo này, cô đã tìm rất lâu.

Ăn kẹo bạc hà che đi mùi thuốc lá? Cách này lạ thật!

Cận Xuyên cười nhẹ, không giải thích: "Cảm ơn!"

Đóa Miên vui sướng, lại nghĩ đến chuyện lúc nãy: "Chắc là bạn gái cậu sẽ không hiểu lắm đâu nhỉ?"

Nghe vậy, Cận Xuyên nhún vai, mấy giây sau mới chậm rãi hỏi ngược lại: "Bạn gái?"

Phản ứng này? Hẳn là cậu ấy không muốn người khác biết được mối quan hệ với đại mỹ nữ? Đóa Miên ngộ ra, trong nháy mắt đoán được ý nghĩ của Cận Xuyên.

"Ồ..." Đóa Miên nhìn anh, cười hi hi: "Tớ hiểu mà, tớ hiểu hết. Thôi! Thời gian không còn sớm, tớ về đây."

Sau đó cô chào Cận Xuyên, dắt xe đạp ra khỏi trường.

Nhưng chưa đi được vài bước, phía sau vang lên một giọng nói tùy ý: "Êi!"

Đóa Miên có chút nghi hoặc quay đầu lại, mờ mịt. Gọi cô sao? Nhưng... "Êi" là ý gì? Cùng lớp đã hai tuần, đến cả tên cô cậu cũng không biết sao?

Đầu thu, gió thổi nhẹ.

Đóa Miên đứng yên, có chút xấu hổ chờ Cận Xuyên nói tiếp.

Anh dắt xe lên vài bước rồi cứ thế đứng nhìn chăm chăm cô. Một lát, anh cười trêu chọc: "Đi ra ngoài nhớ nhìn đường, đừng lại đâm phải người khác."

Đóa Miên đầu óc trì trệ, sau đó kịp thời phản ứng. Bạn học nói câu kia, còn nhấn mạnh chữ "lại".

Ý vị sâu xa.

Lần trước mình đâm vào chiếc Porsche ấy, hóa ra cậu ta đã sớm nhận ra...

Nhà Đóa Miên cách trường học không xa lắm, về đến nhà cũng chỉ mất mười phút. Đồng hồ chỉ 9 giờ 40.

Vừa vào, mẹ Đóa liền quan tâm: "Đã gần mười giờ, tranh thủ ăn cơm đi con. Bên trung tâm mới gọi điện nói bài kiểm tra Hóa lần trước con làm không tốt lắm. Mẹ đã mua cho con mấy đề thi thử, tắm rửa xong liền trở về phòng làm bài đi."

Nghe vậy, Đóa Miên liền dờ ra.

Làm bài, làm bài, làm bài, mệt mỏi...

Cô nhận từ tay mẹ Đóa mấy tập đề. Vừa ăn cơm vừa gửi tin nhắn cho Lục Dịch: Đêm nay chơi không?

Lục Dịch rất nhanh liền trả lời: Thôi đi, ngày hôm nay không phải thứ sáu, cũng không phải cuối tuần. Cậu quên ngày mốt thi tháng à? Không ôn tập?

...

Đóa Miên mệt mỏi, vô lực đánh chữ: Biết rồi.

Lục Dịch: Lần trước tớ tụt 25 hạng, bị mẹ lôi ra triết cả một tuần. Tớ sợ rồi, lần này vẫn nên ôn tập cho thật kĩ.

Đóa Miên vẫn nhai, tay gửi tin nhắn: Ừ

Quên làm sao được bài thi tháng, phải biết, đối với học sinh lớp mười hai mà nói, điểm số cùng xếp hạng chính là thước đánh giá. Chín mươi phần trăm trăm những người không phải thiên tài, muốn thành tích tốt cũng chỉ có thể dựa vào sự cố gắng.

Đóa Miên chỉ có thể bất lực cầm tập đề về phòng. Đóng cửa, tập trung làm bài.

Cô không được theo đuổi ước mơ. Ở cái tuổi này, thử hỏi có mấy ai không cần phải sống theo sự kì vọng của bố mẹ không?

Vừa rời trường được ba phút, Cận Xuyên liền nhận được điện thoại. Anh liếc mắt nhìn màn hình, thấy tên người gọi viết "A Z"

Cận Xuyên vứt tàn thuốc, nhận điện thoại: "Sao?"

"Cậu đang ở đâu?"

"Mới từ trường về."

"Bọn tớ chờ cậu tại Shen chờ cậu."

"Ừm."

Shen là một quán E-sport* nằm trên đường Bạch Mã, máy tính ở đây trang bị cao cấp, hầu hết các cuộc thi E-sport đều được tổ chức ở đây. Ngoại trừ bên ngoài là khu máy tính, bên trong còn sắp đặt khu ăn uống cùng các quán bar, các loại hình giải trí khác.

(Quán E-sport: Ý là quán net)

Đồng thời Shen cũng là tên gọi của chủ quán, vừa là cựu game thủ Liên Minh Huyền Thoại của TDX, vừa là huấn luyện viên của MYS E-sport, tên thật là Trần Tư Nam.

Khoảng mười giờ đêm, quán bar, ánh đèn kiêu diễm, trên sân khấu là tiếng ca trầm ấm, khán khán cùng tiếng ghita êm ái.

Một nam sinh với làn da trắng ngời ở ghế salon, một tay cầm ly rượu, bên cạnh là một nam sinh đeo kính khác.

Lúc này, người đeo kính trông thấy gì đó, cười cười đưa tay lên: "Chỗ này,"

Cận Xuyên thân diện áo đen, áo đồng phục vò thành một cục cầm trên tay. Anh đi trước đến ghế, ngồi xuống, bung ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch. Sau đó nhàn nhạt nói: "Có việc nên đến muộn."

"Xuyên ca, từ châu Úc trở về, cậu vẫn bận bịu chuyển trường nên mãi tớ không thấy mặt." Nam sinh đeo kính ngữ khí chế nhạo, hần ta tưởng mạo anh tú, toàn thân lại mang một sự tùy ý: "Gần đây không đấu giải, cậu bận rộn như vậy nên không cần thi đấu."

Cận Xuyên tựa ghế sofa, nhàn nhạt hỏi: "Con mẹ nó, trên cổ cậu là hình gì vậy? Mới đổi bạn gái sao?"

"..." Xăm Peppa Pig* trên người.

(Peppa Pig: Tớ search trên mạng thì ra đây là một nhân vật hoạt hình trong bộ phim Chú heo Peppa Pig, nhưng tớ chưa có xem bao giờ nên không nắm

rõ lắm)

Hòa Xa bị chen hòng mấy giây, mới nghiêng người xích lại gần Cận Xuyên giải thích: "Chẳng lẽ A Z không có nói cho cậu tớ đã ba tháng chưa đổi bạn gái sao?" Sau đó cậu vỗ vỗ nam sinh da trắng bên cạnh: "Cậu mau làm chứng giúp tớ, tớ cùng bạn gái hiện tại tình so kim cương, không thể phá vỡ."

A Z mặt lạnh: "Cậu không nói không ai bảo cậu cầm đầu."

"..." Đồ đáng ghét, người ta chỉ muốn cùng hai người trò chuyện thôi, thế mà hai người cứ dứ dẩn không quan tâm. Bình thường không để ý đến người ta, lại còn chơi game cũng không rù nữa. Thật khó sò!

Hòa Xa lấp bắp.

Cận Xuyên cầm bật lửa trên bàn, rút điều thuốc ra nhìn về phía A Z: "Có chuyện gì sao?"

"Tìm cậu uống rượu nhất định phải có chuyện à?" A Z bung ly rượu, cạch vào ly của Cận Xuyên một tiếng "đình".

"Đúng rồi. Trường học mới thế nào?"

Cận Xuyên không quan tâm lắm: "Tạm."

Ba người lại chạm ly tiếp vài lần.

Hòa Xa sờ điều thuốc rồi đưa đến miệng, vừa tìm bật lửa vừa nói: "Nghe nói trường cậu học nữ sinh đều xấu đến nỗi không dám nhìn thẳng mặt. Có thật như vậy hay không?"

Cận Xuyên đơ vài giây, trong đầu hiện lên hình ảnh cô bạn ngồi trước một bàn.

Anh nghĩ khí lạnh nhạt: "Nghe ai nói vậy?"

"Ai cũng nói thế mà."

Cận Xuyên không có phản ứng. Một lát liền nói: "Trần Tiến hiện tại như thế nào?"

Nghe hỏi, hai người kia sắc mặt liền biến đổi.

Mấy giây sau, A Z mới nhủ mảy, nói: "Trần Tiến trước khi đi có gọi cho tớ một lần, nhưng về sau thì không có liên lạc. Vì sao lại hỏi như thế?"

"Lý Vị Tịch cùng trường với tớ."

"..." Hòa Xa kinh ngạc: "Lý Vị Tịch? Tiểu cô nương kia đi tìm Trần Tiến, lại bám theo cậu đến cao trung J sao?"

Nhắc đến hai cái tên này, bầu không khí bỗng nhiên chìm xuống.

Một hồi lâu.

"Được rồi... Không đề cập tới bọn kia nữa." A Z ho khan vài tiếng, chuyển sang chuyện khác: "Cận Xuyên, nghe nói Hunter ngoài ý muốn, tay bị tổn thương nên chuẩn bị giải nghệ. Bên quản lý đang vội vàng tìm người thay thế, sâu đến bạc tóc."

Hòa Xa đồng ý: "Hoàn toàn chính xác. Hunter trong MYS ở vị trí đột kích, muốn đảm nhiệm vị trí này, dũng khí, kỹ thuật bắn súng... thiếu gì cũng không được."

"Tớ ngược lại có quen biết vài người kỹ thuật không tệ, có thể giới thiệu." Triệu Đức nhìn về phía Cận Xuyên: "Cậu là đội trưởng, ngoại trừ những kỹ thuật này, có yêu cầu gì khác không?"

Cận Xuyên không biểu cảm thốt ra bốn chữ: "Kỹ thuật lái xe."

"..." A Z trầm mặc. Lần bị đâm xe đến chết trở thành bóng ma rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Lại là cậu

Hoạt động ngoại khóa của trường cao trung rất tẻ nhạt, ngoại trừ học tập thì cũng chỉ có học tập. Bởi vậy, học sinh năm ba luôn tìm kiếm những thú vui riêng.

Trước mắt mà nói, thú vui lớn nhất của Đóa Miên là chơi PUBG.

Bạn học của cô lại không có hứng thú gì với trò chơi này. Mọi người đều biết, loại game này chủ yếu là dành cho con trai, nhất là PlayerUnknown's Battlegrounds. Đây là game cần có chiến lược cụ thể và sự nhanh nhẹn, nên người chơi nữ rất ít. Một điều nữa, mười nữ sinh chơi thì chín người chỉ cần ba phút là "tru tiên".

(Tru tiên ý là chết.)

Lục Dịch cùng Trương Hiểu Văn suy đoán: Đóa Miên đối với PUBG chỉ là hứng thú nhất thời.

Hai người còn vì điều này mà đánh cược.

Đóa Miên có thể duy trì sở thích này ba tháng, Lục Dịch thắng. Nếu chưa đầy ba tháng, Trương Hiểu Văn thắng. Tiền cược là người thua phải mua que cay cho người thắng.

Thứ tư, kì thi tháng ác mộng đã đến.

Cao trung J rất chú trọng thành tích xếp hạng của học sinh. Mỗi khi có bài thi, trường học đều dựa theo bảng xếp hạng tháng trước mà chia phòng. Một phòng có ba mươi học sinh, từ số 1 đến 30, phòng thứ hai từ số 31 đến 60, cứ thế đến hết bảng mà xếp phòng.

Tám giờ sáng, bầu trời đầy sương mù. Đóa Miên đi sớm nửa giờ, đang nhìn bảng danh số báo danh cùng chỗ ngồi.

Nhìn tên mình, số 020.

Đóa Miên nhíu lông mày. Nếu không nhầm, cô nhớ tháng trước cô xếp hạng 10 trong lớp, hạng 19 toàn trường. Đáng ra phải là số 019 chứ.

Cô hoang mang, lại nhìn số báo danh 001, lớp 12 – 1, Cận Xuyên.

"..." Nhìn dòng chữ kia, Đóa Miên cười, hỏi bạn học đứng bên cạnh: "Cận Xuyên lần trước không tham gia kì thi tháng. Tại sao lại đứng nhất?"

Bạn học kia vẻ mặt thống khổ: "Nghe nói cậu ta nhập học, được nhà trường đưa đề thi tháng lần trước cho cậu ta làm. Điểm số quá nổi bật, thầy giáo liền đổi lại bảng xếp hạng."

"Ồ!" Thì ra là thế, nhưng mà... "Tại sao về mặt cậu lại tức tối vậy?"

"Tớ vốn xếp hạng 30, vừa vặn ở phòng 1." Bạn học kia nắm tay, dường như chỉ có thể dùng từ cảm phần để diễn tả biểu cảm của bạn: "Cũng bởi vì cậu ta, tớ bị chen đến phòng 2. Cậu nói xem, tớ có thể không tức tối sao? Có thể sao?"

Nói xong, bạn ừ ừ, chậm chạp bước đến phòng thi bên cạnh.

Đóa Miên nhìn theo rồi lắc đầu. Thật đồng cảm với hoàn cảnh của cậu ta. Số 020 thì 020, so với bạn học vừa nãy, mình thật may mắn!

Đóa Miên ở trong lòng an ủi chính mình một chút.

Cách cuộc thi còn hai mươi phút, có vài bạn đã đến. Người thi đang ôn tập, người thi kiểm tra lại đồ dùng, tinh thần đều đã tập trung cao độ.

Đóa Miên đặt hộp bút lên bàn, lơ đãng nhìn vào bàn học số 001.

Không có ai.

Cô cùng Cận Xuyên người bàn trước, kẻ bàn sau đã được hai tuần. Tuy không có quá thân thiết nhưng cũng giữ quan hệ đồng học. Đóa Miên có chút quan tâm.

Cận Xuyên sẽ đến sớm chứ?

Không!

Anh là cái người mà 8 giờ bắt đầu lên lớp thì 7 giờ 59 vẫn chưa thấy đến. Chỉ khi đồng hồ điểm 8 giờ tròn thì mới ung dung bước vào.

Cận Xuyên sẽ nghe theo lời dặn của chủ nhiệm lớp, đến phòng thi sớm hơn 15 phút sao?

Không!

Thử hỏi cái người mà nội quy trường học còn có thể làm ngơ thì chủ nhiệm lớp là cái gì?

Cận Xuyên là lão đại điển hình.

Đóa Miên một bên xem tập đề thi thử, một bên rối loạn, một chữ cũng không vào đầu.

Không bao lâu, giám thị cầm một xấp bài thi dày bước vào, liếc qua học sinh phía dưới, nói: "Đây là giờ thi văn, các em đem những thứ không liên quan đến khu vực bực giảng đi."

Đóa Miên im lặng.

Thật là nghiêm quá...

Cô nhanh chóng cất đồ, đem cặp sách cùng tập đề tiến tới bực giảng. Đóa Miên theo sát mọi người, một hồi lại nhìn bàn số 001.

Vẫn không có ai.

Đến muộn? Không tới? Đóa Miên nhú mày.

"Đình!" Tiếng chuông vang lên, giám thị liền phát bài thi. Đóa Miên vừa cầm tờ giấy thi được một giây, ngoài hành lang vang đến tiếng bước chân từ xa tới gần.

Giám thị dừng lại động tác, quay đầu nhìn. Đóa Miên cũng dừng lại, quay đầu. Toàn bộ phòng thi đều theo phản xạ, nhìn về nam sinh đang đứng cửa.

Đóa Miên suýt chút nữa sặc ra máu,

Không đồng phục, không cặp sách, khoe miệng cười, sắc mặt lãnh đạm, đôi mắt càng lạnh hơn. "Lão đại" bây giờ với cụm từ học sinh cao trung gần như không có một chút liên quan, ngoại trừ cái quần đồng phục.

Cả giám thị cùng các bạn học đều ngạc nhiên.

"Báo cáo." Cận Xuyên thanh âm bình tĩnh, cũng rất lười nhác.

"..." Giám thị lúc này mới hồi phục tinh thần. Nhìn Cận Xuyên từ trên xuống dưới, không thể tưởng tượng nổi: "Vị bạn học này, mới sáng sớm đã bị cướp tiền cướp sắc rồi sao?"

Đóa Miên:...

Cận Xuyên lạnh nhạt nói: "Ngã xe."

Giám thị nhú mày, hiển nhiên với lời giải thích này vẫn có điểm hoài nghi: "Vậy còn đồng phục?"

"Bắn rồi."

"Túi sách?"

"Không mang."

Đóa Miên trong lòng vỗ tay, đối với Cận Xuyên có chút kính nể.

Còn giám thị thấy hỏi mãi cũng không tra ra nguyên nhân, đành phải thôi. Thầy xoa xoa tay: "Được rồi, về chỗ đi. Chuẩn bị làm bài."

Cận Xuyên cuối cùng cũng được tha.

Đóa Miên thừa dịp quay người, chớp mắt nhìn phía bên phải. Chỉ thấy anh đang chăm chú nhìn bài thi. Bàn học đối với anh dường như quá thấp, cho nên đôi chân dài kia không có chỗ thể, chỉ có thể co lại.

Ánh mắt Đóa Miên lại dời xuống đôi chân của Cận Xuyên, thấy chân anh đi đôi giày màu trắng.

Mũi giày đã bị bắn. Mấy vết bắn hình tròn rất đáng chú ý, dưới là một màu đỏ nhạt.

Đóa Miên bắt đầu lo lắng, đưa mắt nhìn bài thi của mình.

Đánh nhau thì có.

Không thành thật!

Buổi chiều sau khi thi xong Toán, trời liền đổ cơn mưa. Gió mưa thâm sâu, như khóc cho đám học sinh năm ba kia.

"Tớ nói này, đề Toán có phải quá khó không?"

"Tớ tính sơ cũng ăn chắc 30 điểm."

"30? Con mẹ nó, tớ chỉ cần được 20 điểm là tốt quá rồi."

"Chúng ta cùng mây trời khóc đến bình minh đi!"

...

Trên hành lang vang lên tiếng ríu rít, tiếng oán than như nước thủy triều, ồ ạt.

"Thật xin lỗi, xin nhường đường một chút." Đóa Miên có chút phần nộ nho nhỏ, khó khăn đẩy đám người kia ra.

Đi được một đoạn, cô liền bị người ta gọi lại: "Đóa Miên? Cậu đi đâu vậy?"

Cô nhìn lại, là Lục Dịch.

"Thầy Đinh bảo tớ tới phòng giáo viên giúp kiểm lại bài thi." Đóa Miên nói, rồi xích lại gần, rất tốt bụng đề nghị: "Nếu không cậu đi thay tớ đi, may mắn còn có thể biết điểm luôn."

"Gặp lại sau nha!" Lục Dịch cười giả nai, vung tay tạm biệt, nhanh chân chạy đi.

Đóa Miên trong lòng cười cười, tiếng vào phòng giáo viên.

Cả khối có gần 500 người, tính ra có khoảng 500 bài thi. Cũng may thầy Đinh cũng không quá vô nhân tính, ngoài trừ Đóa Miên còn có ba, bốn cán bộ lớp cũng bị xách đi làm cu li. Vì nhiều người nên không quá một giờ, bài thi đã được kiểm xong.

Đóa Miên bước ra, nhìn màn mưa qua cửa sổ. Ban đầu là mưa phùn rả rích, giờ biến thành mưa to. Càng ngày càng nặng hạt.

"..." Cũng may cô có thói quen mang ô bên mình.

Đóa Miên lấy từ balo một chiếc ô, mở ra. Bước dọc theo hành lang đến bậc thang. Đi ngang qua phòng thi, cô vô ý thức nhìn vào bên trong một chút.

Thật là...

Trên bàn học số 001 là một nam sinh đang nằm sấp. Thân hình cậu ta quá cao to, nên đáng vẻ nằm dài trên bàn học có hơi buồn cười. Cậu ấy chôn mặt trong khuỷu tay. Đóa Miên chỉ có thể nhìn thấy thấy một cái đầu đen.

Thi xong không về mà lại nằm sấp trên bàn ngủ. Đóa Miên dùng chân cũng biết người này kì lạ đến mức nào.

Mưa bên ngoài càng lớn, gió thổi ào ạt.

... Chẳng lẽ thấy trời đổ mưa, nên không đi?

Cũng đúng, đến cả balo cũng không mang, đương nhiên sẽ không mang ô.

Đóa Miên hơi nhứ mây, nhìn mưa, lại nhìn Cận Xuyên. Nội tâm giao chiến kịch liệt. Gọi anh dậy? Hay không gọi anh dậy? Cái này thật sự là một vấn đề. Nên đánh thức đi, cô ngược lại có thể miễn cưỡng đưa anh đến nhà xe. Nhưng không đánh thức, ngủ như vậy rất dễ cảm lạnh...

Dù gì cũng cùng lớp, không thể nào mà thấy chết không cứu.

Do dự một chút, Đóa Miên hắng giọng, bước đến gõ bàn: "Cận Xuyên!"

Không có phản ứng.

Đóa Miên hít sâu một hơi, nâng cao âm lượng: "Cận Xuyên!"

Cuối cùng người kia cũng giật giật, tỉnh lại, ngẩng đầu lên. Có lẽ vì nằm sấp quá lâu, trên trán nah có một vết đỏ nhạt. Lông mày nhứ lại, cả khuôn mặt tràn đầy vẻ bất mãn cùng không kiên nhẫn.

"... Tớ không có ý gì đâu." Đóa Miên có chút xấu hổ, sợ người đối diện bức mình tiến đến cho cô một quyền, liền tranh thủ thời gian giải thích: "Ngày hôm nay nhiệt độ giảm xuống thấp, cậu nằm ở chỗ này sẽ bị cảm."

Không khí yên lặng ba giây.

Một lát, Cận Xuyên nhắm mắt, một tay xoa xoa hai bên Thái Dương: "Lại là cậu."

"..." Giống như cô là người gây phiền phức.

Đóa Miên tiếp tục: "Tớ có ô, có thể tiện đường đưa cậu đến cổng trường đón xe."

Cận Xuyên mở mắt ra nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, không lên tiếng.

Không khí lạnh buốt, lại hơi cổ quái.

Ngay lúc Đóa Miên tưởng chừng bị Cận Xuyên nhìn đến toàn thân run rẩy, anh rốt cục cũng đứng lên, hai tay dứt túi, sải bước đi qua cô,

Như gió.

Đóa Miên chưa kịp phản ứng.

"Không phải muốn đưa lão tử đi đón xe sao?" Bên ngoài thỉnh thoảng vang lên một thanh âm lạnh lùng, rất không kiên nhẫn, hiển nhiên vẫn chưa hết tức giận: "Đừng đứng chỗ ấy như pho tượng chứ!"

"..." Đóa Miên bị sắc nước bọt.

Người như cậu ta, phải để cho chết cóng mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đỉnh như vậy sao?

Ngay lúc này, Đóa Miên rất muốn hét vào mặt anh "Thật ra tôi nói muốn đưa cậu đi bắt xe chỉ là đùa thôi, ngại chảnh như vậy, vẫn là nên đội mưa đội gió đi về đi."

Nhưng mà, lời nói này cuối cùng vẫn chỉ là tưởng tượng.

Dù sao đối phương cũng thân thể cường tráng, dáng người cao ráo, cô cũng đánh không lại anh ta.

Cuối cùng, Đóa Miên lựa chọn im lặng, lẻo đẻo đi theo Cận Xuyên.

Mưa vẫn rơi, bầu không khí có chút bối rối.

Trong lúc xuống cầu thang, Cận Xuyên vẫn lạnh nhạt, một tay dứt túi quần, một tay nghịch điện thoại. Đóa Miên thì theo sau ngấm vuốt cái ô, khi thì bước nhanh, khi thì chạy chậm, cố gắng đuổi kịp người phía trước.

Không bao lâu, hai người đã đi đến sảnh chính.

Cận Xuyên dừng lại.

Đóa Miên cũng dừng. Cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lại cúi đầu nhìn cái ô.

Hai người, một ô. Không thể nghi ngờ, Đóa Miên rõ ràng không muốn cùng người bên cạnh đi chung.

... Thật hối hận!

Tại sao cô lại nhìn đông nhìn tây rồi phát hiện ra anh đang ngủ? Rồi tại sao lại xen vào việc của người khác, đem anh ta đánh thức? Về nhà ăn gà... À, không phải, về nhà học bài không tốt sao?

Đóa Miên mở ô ra, giờ lên.

Cận Xuyên mặt không biểu tình nhìn cô chằm chằm.

Đóa Miên đợi vài giây, rất lễ phép thúc giục: "Đi thôi!"

Cận Xuyên vẫn đứng nhìn cô, không động đậy.

Có ý gì đây?

Vị đại ca này, đi hay không đi? Không đi hay đi nói một lời!

Đóa Miên hơi nhú mào: "Cậu không đi à?"

Cận Xuyên: "Cậu cầm ô?"

Cận Xuyên: "Cậu xác định?"

... Ô của cô, tất nhiên muốn mình cầm: "Đúng."

Lúc này, Cận Xuyên không trả lời. Anh chỉ đứng tại chỗ, lười biếng ngoắc ngoắc ngón trỏ, ý muốn cô tiến lại gần.

Khoảng cách được rút ngắn. Cái ô nhỏ chỉ cao đến cằm của anh.

"..." Đóa Miên nhấc tay lên, đem ô nâng lên cao đến môi của anh. Cổ hơn nữa, ô đã che được đến mũi...

Cận Xuyên nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang chật vật, lạnh lạnh nói: "Cậu có muốn tớ tìm cho cái cà kheo không?"

"..." Đóa Miên không biết làm sao, ho khan một tiếng: "Không cần đâu."

Sau đó, cái ô nhanh chóng bị đối phương cướp lấy.

"Nhanh lên!" Cận Xuyên liền bước đi.

Đóa Miên gật đầu đi bên cạnh anh, thấy anh giúp mình cầm ô, lại có chút ngượng ngùng: "Cảm ơn cậu!"

"Đây là ô của cậu, cảm ơn cái rắm!"

"..." Vị bạn học này, không thể nói chuyện bót cay nghiệt một chút được sao?

Mưa vẫn không hề nhỏ đi.

Vì gì mà trường học tu sửa lại trở lên rộng như vậy? Từ đây nhà năm ba đến cổng trường còn phải đi qua sân khấu và sân thể dục, tăng thêm một đoạn đường dài. Lúc này, Đóa Miên thật hi vọng có cánh cửa thần kì của Doraemon.

Bỗng nhiên, cô nhớ tới chuyện gì đó, chậm chạp quay đầu, lặng lẽ nhìn người bên cạnh.

Cận Xuyên một tay cầm dù, một tay thành thói dứt túi quần. Vì vai quá rộng, một nửa vai phải rơi ra bên ngoài, bị mưa làm cho ẩm ướt.

Thật là kì quái, ngày hôm nay mưa lớn như thế. Lý Vị Tịch lại không chờ anh về cùng? Lúc cô rời khỏi phòng giáo viên còn lơ mơ thấy Lý đại mỹ nữ cao ngạo mở ô rồi đi.

Chẳng lẽ lại cãi nhau?

Đóa Miên trong nháy mắt nghĩ đến hàng ngàn tình tiết trong cuốn ngôn tình.

"Cậu muốn hỏi cái gì?" Cận Xuyên mắt cũng không thèm nhìn, lười nhác nói.

"Hả?"

"Ánh mắt cậu nhìn tớ như tớ thiếu cậu tám trăm vạn vậy!" Cận Xuyên lãnh đạm nhìn cô: "Rốt cục cậu muốn nói cái gì?"

"..." Rõ đến như vậy sao? Đại thần, cậu có năng lực siêu nhiên hả?

Đóa Miên có chút lộn xộn, mấy giây sau mới hắng lại, ra vẻ rất bình tĩnh trả lời: "Tớ chỉ đang nghĩ, cậu tại sao lại không đi cùng bạn gái của mình. Lúc này tớ thấy cậu ấy có đem theo ô?"

Cận Xuyên: "Bạn gái?"

Đóa Miên: "Đúng thế!"

Cận Xuyên: "Ai?"

"..." Đóa Miên không biết đây là lần thứ mấy mình bị sặc. Cô im lặng, nghĩ thầm tại sao anh lại phải giả vờ. Nhưng cô vẫn cười, xua tay phối hợp cùng bạn học: "Không có gì, cậu không thừa nhận thì thôi."

Cận Xuyên vô ý thức nhắm mắt: "Nói lại tớ nghe xem nào."

Ngữ khí thấp, đủ nguy hiểm.

"..." Đóa Miên dùng sức ho khan hai tiếng, đổi giọng: "Ý của tớ là, cậu không có bạn gái thì thôi."

Nói xong, bước chân Cận Xuyên dừng lại.

Bởi vì không muốn ngấm mưa, Đóa Miên cũng phải đứng lại cùng anh.

Không khí lại một lần nữa rơi vào tĩnh mịch.

Kỳ thật cũng không có tĩnh mịch cho lắm, còn có gió thổi, còn có mưa rơi.

Cô có chút mờ mịt ngửa đầu lên, bên cạnh, Cận Xuyên đang nhìn cô chăm chăm. Trong ánh mắt lãnh đạm ấy còn xen lẫn một tia hứng thú nhẹ.

"..." Tình huống gì đây?

Sợ hãi.

Sau khoảng vài giây.

"Tớ nói này..." Cận Xuyên cúi người, dừng trước mặt cô một khoảng, nhếch miệng lên cười nhạt nhẽo: "Cậu có phải có chút hiểu lầm gì không?"

"..." Đóa Miên vô ý thức tránh đi. Ngại ngùng gật đầu: "Đúng đúng, là tớ hiểu lầm, là tớ hiểu lầm."

Anh vẫn giữ nguyên nụ cười, phun ra mấy chữ: "Biết là tốt."

Một đoạn đường sau, hai người liền không nói gì.

Thấy cổng trường hiện ngay trước mắt, Đóa Miên xúc động đến nỗi suýt chút nữa nước mắt chảy ra. Cô quay đầu, chỉ vào một chiếc taxi dừng ở ven đường, nói với Cận Xuyên: "Vừa vặn ở đây có một chiếc xe, cậu lên đi."

"Có muốn đi net không?" Đối phương bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

Đóa Miên kinh ngạc đến ngây người: "?"

Cái này là do suy nghĩ của thiên tài cùng phạm nhân có sự chênh lệch khá lớn à? Tại sao cô lại cảm thấy vị đại gia này suy nghĩ luôn không theo một quy luật nào hết.

"Tròn mười tám chưa?" Cận Xuyên chỉ vào một quán E-Sport phía đối diện, quay sang nhìn cô, mỉm cười một cái, mang theo tia khiêu khích: "Học sinh tốt!"

Sau năm phút, Đóa Miên đi theo Cận Xuyên vào một quán net tên "Phục khác Thi Quang". Người đăng trước mang theo vẻ tùy ý, ung dung. Còn cô ở đằng sau thì nhìn đông nhìn tây, có điểm chột dạ.

Đây là lần đầu tiên Đóa Miên đến quán net.

Nhìn một vòng, cô phát hiện cách trang trí trong này khá tốt. Màu sắc lịch sự, tao nhã, các loại máy tính cũng được xếp tại các khu vực khác nhau. Bên trong đều là những thanh niên trẻ đeo tai nghe, tai phải cầm chuột, tay trái chuyển động linh hoạt trên bàn phím.

Thu ngân là một tỷ tỷ khá xinh đẹp.

Cận Xuyên đem thẻ căn cước đưa tới.

Đinh! Nạp tiền thành công.

Đóa Miên theo sau anh, cũng bắt chước đưa thẻ căn cước tới. Nhưng mà vị tỷ tỷ kia nghiêng mắt nhìn cô một cái, không nhận thẻ căn cước mà chỉ nói: "Xin lỗi, trẻ dưới vị thành niên không được vào đây."

Hự! Một tên xuyên tim.

"..." Đóa Miên trầm mặc, rất kiên trì đưa thẻ căn cước tới: "Em đã mười tám rồi." Sở chị thu ngân không tin, cô còn giơ tay lên, lặng lẽ chỉ Cận Xuyên đã đang ngồi trước máy vì tính hút thuốc: "Cậu ấy là bạn học của em."

Chị xinh đẹp nhìn kỹ thẻ rồi cười xấu hổ một cái, quét thẻ cho cô: "Thật xin lỗi!"

Đóa Miên nạp hai mươi tệ, cầm lại thẻ căn cước, phân vân vài giây rồi vẫn lựa chọn ngồi cạnh Cận Xuyên.

Yêu thích nhất là chơi game?

Cô phải tận mắt chứng kiến một chút.

Đóa Miên một bên suy tư, một bên đăng nhập PlayerUnknown's Battlegrounds Châu Á, xem xét list bạn bè, Lục Dịch đang online. Cô xấu hổ, mở giao diện tin nhắn nói chuyện phiếm: Tưởng cậu về nhà ôn tập?

666111: Vừa học vừa chơi, vui vẻ lẫn thể xác và tinh thần.

Ha ha!

Hai người lập tổ đội.

Giây lát, Đóa Miên nghĩ nghĩ, trên list bạn bè nhập vào một ID: MaxPro. Đại thần không online.

Cô hơi thất vọng nhũn mỳ, hệ thống nhanh chóng tự động lập tổ đội.

Bắt đầu trò chơi.

Đóa Miên buồn bực ngán ngẩm, vô ý thức quay đầu nhìn phía bên cạnh. Trên màn hình vi tính không phải là PlayerUnknown's Battlegrounds, cũng không phải Liên Minh Huyền Thoại, thậm chí không phải thể loại game võng du*.

(Võng du là thể loại truyện thuộc dạng khoa học viễn tượng, lấy bối cảnh thường là các game online trên mạng với công nghệ cao, hình ảnh chất lượng cao, kỹ xảo đồ sộ, mức chân thật cao, kỳ ảo, giàu chi tiết tưởng tượng.)

Mà là trò chơi nhỏ 4399 bên trong "Mèo chó đại chiến."

"..." Thiên tài chính là thiên tài, sở thích cũng không giống bình thường.

Đột nhiên.

"Nhảy dù!" Bên tai vang lên một âm thanh, lười biếng lại không kiên nhẫn,

Đóa Miên lấy lại tinh thần, nhìn màn hình, máy bay đã bay rất xa nơi hạ cánh mà đồng đội đánh dấu trên bản đồ. Lục Dịch cùng hai người khác đã nhảy xuống.

"..." Cô quynh lên, luống cuống tay chân nhấn hạ dù, sau đó điều chỉnh hướng hạ cánh.

"Cậu cách đồng đội chỉ ít cũng 4500m. Trừ khi có Cân Đầu Vân, cậu mới đến được điểm đánh dấu của họ." Vẫn giọng nói lười nhác ấy, chỉ khác là có mang thêm một tia đùa cợt.

"..." Đóa Miên nhũn mỳ: "Nhưng dù gì, tớ vẫn phải đi cùng đồng đội mà."

Nghe vậy, Cận Xuyên xua tay, ý là: Tùy cậu.

Cuối cùng, Đóa Miên lại rơi vào một vùng hoang vu.

Cô im lặng, tại Dã khu tăng tốc lực soát trang bị. Mặc dù khổ cực nhưng cô vẫn chỉ nhặt được một thanh UZ I* cùng 15 viên đạn, một cái vung nồi và chút ít được phẩm.

(UZ I: đây là một khẩu súng có lực sát thương rất thấp.)

Sau đó, cô tìm xe đi tới chỗ Lục Dịch.

Bỗng, trong tai nghe truyền ra một loạt tiếng súng.

Đóa Miên bị trúng đạn, lượng máu trong nháy mắt tụt xuống một nửa. Cô có chút luống cuống, nhanh lái xe muốn thoát khỏi vòng vây. Ai ngờ lại xui xẻo, đâm vào một tảng đá phía trước.

Xe lật, Đóa Miên ngã văng ra ngoài.

"Làm sao bây giờ?... Cả bên phải và trái của tớ đều có địch." Cô gấp đến nỗi suy nghĩ trong đầu liền nói ra.

"Đừng hoảng hốt." Bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp mà tinh táo: "Tìm chỗ trốn, phán đoán ra hướng địch."

Đóa Miên gạt đầu, nhanh chóng tìm một tảng đá lớn ngồi xuống. Trong tai nghe, tiếng súng lớn dần, cũng rõ dần.

Cô ổn định tâm thần, đoán: "Hắn là có hai người phía Bắc, một người hướng Đông Nam, còn tọa độ cụ thể thì tớ không rõ."

Cận Xuyên cười nhạt: "Có thể nghe ra, cũng không tệ."

Đóa Miên sừng sốt một chút, kinh hô: "Có tiếng bước chân, không chỉ một. Bọn chúng đến rồi. Tớ chỉ có 15 viên đạn, làm sao bây giờ? Tớ không muốn chết!..."

Lời nói còn chưa dứt, tai nghe liền bị dứt đi.

Tay nắm chuột bị người khác nắm chặt, đồng thời, một bàn tay khác đặt lên bàn phím. Đóa Miên cơ hồ đang ngồi gọn trong lòng ngực đối phương.

"..." Đóa Miên chớp mắt. Trong vài giây, trên màn hình máy tính phát ra vài thông báo:

Bạn đã sử dụng UZ I đánh bại XXX.

Bạn đã sử dụng UZ I đánh bại Annl.

...

Bốn tên địch nhanh chóng bị đánh bại.

Thế cục nghịch chuyển, Đóa Miên há hốc mồm.

What the fuck?

Không ống nhòm, không linh kiện, 15 viên đạn giết chết một đội? Mà còn là loại súng UZ...

Đỉnh như vậy sao?

Lời của Editor:

Gửi lời cảm ơn chân thành đến bạn @MinChubs13!

Tớ rất cảm động vì bạn đã review "Quả Táo Nhỏ".

Con số 487 reads tuy nhỏ nhưng đã cổ vũ tớ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hiệp ước bất bình đẳng

Không đợi Đóa Miên lấy lại tinh thần, bên trong tai nghe đã truyền ra tiếng nói thất thanh của Lục Dịch: "Không thể tin được! Tại Dã khu bị vây quanh, cậu còn có thể giết ngược lại cả một tổ đội. Thật là Đóa Miên sao? Là người mà năm lớp mười một bị hai học sinh tiểu học bắt nạt sau đó khóc lóc đi tìm cảnh sát sao?"

Cận Xuyên đang đeo tai nghe:...

Vài giây sau, hai tay anh chậm rãi rời đi, ngồi trở lại chỗ của mình. Cận Xuyên chậm rãi lấy tai nghe xuống, vứt cho cô. Biểu cảm rất lạnh nhạt.

"..." Đóa Miên mặt hơi nóng, giây lát hắng giọng một cái, ngồi thẳng lên: "Cảm ơn!"" Vừa nói, tay trái của cô vô ý thức chà xát lên bàn tay còn lại.

Tay anh thật đẹp. Ngón tay thon, dài, lớn. Hai tay phối hợp, linh hoạt ăn thoăn thoắt trên bàn phím..

Nhưng mà hiện tại, tay anh có đẹp hay không lại không phải là vấn đề.

Vấn đề là trong lúc nắm con chuột, anh cũng đồng thời nắm luôn tay của cô.

Bàn tay anh lạnh lạnh, biểu cảm cũng nhàn nhạt. Không có chút khấn trương trước tình thế bí bách. Rất tỉnh táo.

Nghĩ như vậy, Đóa Miên lại rất vô ý thích xoa xoa bàn tay.

"Tớ có thói quen rửa tay." Bên cạnh bất thành linh nói ra một câu.

"Hả?" Đóa Miên trong đầu hiện ra một chữ: What?

"Cho nên..." Cận Xuyên liếc mắt nhìn mu bàn tay bị cô chà đến phồng hồng, lãnh đạm nói: "Cậu không cần thiết phải chà mạnh đến thế."

Đóa Miên giật mình, đối với hành động nhỏ của bản thân mà hết sức khó xử, cô gượng cười hai tiếng, rút bàn tay lại. Sau đó đánh trống lảng, nói sang chuyện khác: "Xuyên ca, thật không nghĩ cậu chơi PUBG cũng quá tàn bạo đi."

Tàn bạo?

Cận Xuyên buông thõng mắt, mặt không thay đổi suy nghĩ nửa giây. "Tàn bạo" mà cô nói chỉ là một chuyện khá bình thường mà game thủ chuyên nghiệp nào cũng có thể xử lý mà không có một chút áp lực.

"Cùi bắp." Cận Xuyên mặt không thay đổi, nói ra hai chữ.

"Cùi bắp?" Đóa Miên tròn mắt ngạc nhiên nói: "Cậu làm gì mà khiêm tốn vậy! Nếu như cậu mà còn nói là cùi bắp, thì tớ là cái trình độ gì? Cậu không cùi chút nào đâu!"

"Ý tớ là bốn tên ngu xuẩn kia quá cùi bắp."

Đóa Miên:...

"Về phần cậu..." Cận Xuyên ghé mắt nhìn Đóa Miên từ trên xuống dưới, nhàn nhạt nói: "Cùi bắp là chỉ những người có kỹ thuật quá nát. Cậu cảm thấy, hai chữ cùi bắp này với cậu có chút liên quan nào không?"

Đóa Miên: "..."

Tại sao trên thế giới này lại có những người vô sỉ đến như vậy? Đáng ghét, cô sẽ luyện tập đến trình độ thượng thừa cho mà xem!

Nghĩ như vậy, Đóa Miên trong nháy mắt tức giận liền biến thành động lực. Cô đeo tai nghe lên, nắm chặt con chuột, chuẩn bị đánh nốt ván này cho nghiêm túc.

Nhưng mà vừa nhìn màn hình, cô lại choáng váng.

Hệ thống liền đưa ra một lời nhắc nhở:

Bạn vì ở khu an toàn quá lâu mà ngã xuống đất!

Bên trong, Lục Dịch liền nói: "Ài... Nãy giờ không nói gì, cũng không di chuyển, sớm bảo cậu thay cái mạng dờm đấy đi. Giờ thì biết rồi đấy, rớt mạng luôn kìa... Quả nhiên, tớ vẫn là đoán đúng. Đòi này, cậu chỉ ngẫu nhiên không quá ba giây, sau đó liền vô duyên vô cớ bị hại chết."

Đồng đội 1: "Có lẽ là do số phận sắp đặt rồi."

Đồng đội 2: "Khô thân."

"..." Trong giây phút này, Đóa Miên như thấy trên đầu mình có con quạ bay vòng vòng, kêu lên vài tiếng khinh bỉ. Cô im lặng, bất đắc dĩ chỉ có thể trơ mắt nhìn lượng máu giảm dần. Cuối cùng biến thành một cái hộp.

Hệ thống: Bạn đã chết.

Đóa Miên khó có thể tiếp nhận đả kích này, về mặt đưa đám nói: "Thật khó chịu, tớ còn chưa đi nhật trang bị của bốn tên kia. Cứ thế mà chết. Đây là lần đầu tiên tớ có thể bắn chết người ta, lại còn là cả một tổ đội!"

Bên cạnh vang lên một âm thanh trầm thấp, lạnh lùng nói: "Là tớ bắn."

"..." Con giận của cô còn chưa tiêu hết, Đóa Miên hậm hực nhìn về phía Cận Xuyên.

Cận Xuyên cùng cô đối diện, về mặt chỉ sợ còn thiếu đem dòng chữ: "Thử cãi lại xem" viết lên.

Ước chừng hai phút sau, Đóa Miên ngửa đầu vào sau ghế, thoáng chốc như quả bóng vừa bị rút hết không khí ra. Trong thời khắc mấu chốt lại bị đòi bàn tay của người kia hấp dẫn lực chú ý.

Oan nghiệt!

Oan nghiệt!

Mưa bên ngoài tự lúc nào đã dừng hẳn.

"Chắc tạnh mưa rồi." Đóa Miên nhìn ra ngoài, tất vì tính, toan đeo cặp sách lên đi về, nhưng vừa bước đi vài bước, cô lại nhớ tới điều gì đó, liền quay lại cười híp mắt với Cận Xuyên, nói: "Ngày hôm nay, cậu đến muộn."

Cận Xuyên: "?"

Đóa Miên càng cười xán lạn: "Mặc kệ cậu ngã thật hay không. Tớ phụ trách theo dõi phòng thi số 1. Xét về lý, hẳn là tớ phải báo cáo cậu lên với thầy Chu."

Cận Xuyên hơi nhú mày: "Tớ đánh nhau, cậu cũng biết rõ."

"... Tớ đoán thôi mà". Đóa Miên chớp mắt, đè thấp giọng: "Cậu thừa nhận à?"

"Ừm" Anh gật đầu: "Cho nên?"

Đóa Miên bị thái độ ung dung này làm cho sững sốt, một lát, cô háng giọng rồi nói tiếp: "Không có cho nên. Xét thấy cậu vừa giúp tớ diệt cả một tổ đội, tớ quyết định làm việc tốt, không báo cáo cậu với thầy chủ nhiệm. Hi vọng sáng mai cậu đừng đến muộn nữa, đừng để tớ lại khó xử."

"..." Nghe vậy, Cận Xuyên nhìn chằm chằm Đóa Miên một lát. Về mặt cô bây giờ như nói: Chớ chọc đến tớ, tớ siêu dữ đấy.

Đóa Miên nói xong, tựa hồ có loại cảm giác rất sung sướng, phấn khởi quay người chuẩn bị rời đi.

Đợi cô đi được vài bước, Cận Xuyên mới lười biếng phun ra hai chữ: "Đúng rồi..."

Đóa Miên nghi hoặc quay người lại.

Chỉ thấy anh vẫn linh hoạt di chuyển trên bàn phím, cũng không thèm ngẩng đầu lên: "Lần trước cậu đâm vào chiếc Porsche kia, phí sửa chữa là 37 ngàn. Cậu định lúc nào trả?"

"..." Đóa Miên trong nháy mắt ngây người ra như phỗng, bỏ ra mấy phức mới ngây người, nói: "Chiếc xe kia là của cậu? Thế nhưng lúc ấy, chủ xe nói rõ ràng là được rồi, không cần phải bồi thường nữa."

"Anh ta để cho tớ đòi."

"... Vì sao?"

"Hắn nào tàn."

"..." Đóa Miên lần thứ N bị sặc. Cô trầm mặc, cực kì khó khăn tiêu hóa đồng tin tức này. 37 ngàn tệ, 123 tháng tiền tiêu vặt. Cuối cùng, Đóa Miên nghe thấy tiếng trái tim hóa đá.

"Cái kia..." Một hồi lâu, Đóa Miên mới mở miệng đòi thương lượng: "Tớ có thể trả góp không? Mỗi tháng, tớ trả cậu 300 tệ. Không phải tớ muốn trốn nợ mà là mỗi tháng tớ chỉ có chừng ấy tiền tiêu vặt thôi."

Cận Xuyên cười nhạt: "Định mười năm mới trả hết sao?"

Đóa Miên: "..."

Vài giây sau.

"Như vậy đi..." Cận Xuyên nhắm mắt, nhú mày, như bắt đắc dĩ mới mở miệng: "Cậu giúp tớ làm bài tập Văn đến khi tốt nghiệp. Số tiền kia liền không phải trả. Như thế nào?"

"Cái này..."

Cái gì cơ? Biết rõ cô là một cán bộ lớp siêu gương mẫu. Thế mà còn nói ra những lời này, dùng thủ đoạn để trốn làm bài tập! Cô khinh! Làm sao cô có thể chỉ vì chút tiền kia bị đánh bại? Làm sao có thể?

... Có thể!

Đóa Miên che miệng ho khan, gật gù đầu: "Tớ thấy cũng được."

Cận Xuyên nhìn chằm chằm cô trong giây lát, anh nhú mày: "Cậu là cán bộ lớp. Có phải hơi khó xử không?"

Cô nghiêm mặt lắc đầu: "Không đâu."

Cận Xuyên như cười mà như không cười, nói: "Thành giao!"

Cái hiệp ước kia làm Đóa Miên khóc không ra nước mắt. Đêm đó, coo gọi điện cho Trương Hiểu Văn kể khổ.

Vừa kết nối, Trương Hiểu Văn liền nghe được tiếng thút thít.

"... Làm sao vậy?" Bên kia điện thoại, Trương Hiểu Văn đang bị đông từ đơn Tiếng Anh làm cho nhức đầu, nghe tiếng khóc của Đóa Miên, cô lại càng đau đầu hơn: "Lục Dịch lại gửi phim ma cho cậu à?"

Đóa Miên im lặng: "... Tôi đã không còn xem phim kinh dị rồi khóc như hồi lớp mười một nữa đâu."

"..." Lớp mười một bị dọa khóc còn kiêu ngạo? Trương Hiểu Văn liếc nhìn bài tập, đưa di động kẹp trên cổ, tiếp tục cầm bút chép bài: "Vậy cậu già khóc cái gì?"

"Tôi bị người ta ức hiếp, kí một hiệp ước bất bình đẳng."

"Ủm?" Trương Hiểu Văn trong nháy mắt kinh ngạc: "Bán mình trả nợ sao?"

Đóa Miên: "Không kém thế là bao đâu. Nhưng mà không phải bán mình, là giúp cậu ta làm bài tập Ngữ văn đến khi tốt nghiệp."

Trương Hiểu Văn: "Ai?"

"Cận Xuyên"

"HẢ?" Trương Hiểu Văn kinh hãi đến rơi cả bút: "Cận Xuyên? Tại sao cậu lại thiếu tiền cậu ta?"

"Câu chuyện bắt đầu từ nửa tháng trước..." Cán bộ lớp dùng những từ ngữ đơn giản nhất diễn tả nỗi thống khổ của cô, phiên muộn nói: "Cậu nói tớ phải làm gì đây? Tớ thân là cán bộ lớp, lại vì mấy chục ngàn mà quỳ gối khom lưng, thật nhục nhã."

"Chỉ vì mấy chục ngàn?"

"..."

"Ủm." Trương Hiểu Văn rơi vào trầm tư nửa ngày mới nói: "Loại tình huống này, thật ra tớ cũng không đồng tình với cậu cho lắm."

"..." Mặc dù đúng là ai làm người ấy chịu, nhưng cậu đến cùng là về phe ai đây?

"Nhưng mà..."

"?"

"Cậu cùng Cận Xuyên ngẫu nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, lại còn là bạn cùng lớp, cũng quá duyên phận rồi còn gì. Drama của cậu, cầm đi viết tiểu thuyết cũng có triển vọng quá đi!" Là người nghiện ngôn tình lâu năm, Trương thiếu nữ rất hưng phấn, mới vài phút đã nghĩ ra vô vàn tình tiết: "Tổng tài lạnh lùng cùng thiếu nữ ngốc mạnh, rất xứng đôi nha!"

Ngốc mạnh là cái quỷ gì? Nhưng đây không phải trọng điểm.

"Cậu đừng loạn, Cận Xuyên có bạn gái rồi." Đóa Miên nghiêm túc nói.

"Thật sao?" Trương Hiểu Văn kinh ngạc: "Ai? Không phải giang hồ đồn đại cậu ta không gần nữ sắc sao?"

Trong đầu Đóa Miên hiện lên hình ảnh đại mỹ nữ Lý Vỹ Tịch nghiêng nước nghiêng thành. Lờn đến khóe miệng, cô lại nghĩ đến việc Cận Xuyên không muốn tiết lộ... Vẫn nên quyết định giữ bí mật thi hơn. Cô nói: "Cụ thể là ai tớ không nhìn rõ."

Nghe vậy, Trương Hiểu Văn thất vọng: "Tiếc thật?"

Hai người lại cùng nhau hàn huyên vài câu.

"Đúng rồi! Cậu nghe thấy tin gì chưa?"

"Cái gì?"

"Bên đường không phải có một hẻm nhỏ sao? Buổi sáng hôm nay, có một bà lão ra ngoài mua thức ăn. Tại ngõ hẻm đó, bà bị ba thằng lưu manh cướp bóc. May mắn lúc đó có một nam sinh trường chúng ta đi qua, gặp chuyện bất bình liền cứu giúp, ra tay đánh nhau, giúp bà lão lấy lại đồ."

"Thật dũng cảm!" Đóa Miên tán thưởng: "Ai vậy? Học lớp nào?"

Trương Hiểu Văn nói: "Không biết. Chỉ là khi cảnh sát nhân dân đã tìm được một chiếc áo đồng phục rách rưới. Chẹp, chắc lúc ấy rất nguy hiểm nhỉ?"

Ừ, đồng phục...

HÀ? ĐỒNG PHỤC?

Đóa Miên bỗng nhiên trừng mắt lớn, trong đầu suy đoán. Gặp chuyện bất bình ra tay giúp đỡ... Không phải là?

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Biến thái

Ngày thứ hai thi tháng, Cận Xuyên vẫn điềm nhiên đi đến phòng thi. Mặc dù cái yêu cầu "đến sớm mười lăm phút" bị người này làm ngo, nhưng anh cũng không có đến muộn, Đóa Miên liền vui mừng.

Dù sao cô còn thiếu anh 37 ngàn tệ, ai dám yêu cầu chủ nợ làm theo ý mình cơ chứ....

Kết thúc buổi thi hôm nay là một buổi chiều hoàng hôn xán lạn.

Đợt thi lần này, tổng thể được coi là khá khó. Thi xong, trở về phòng học, đám học sinh thi nhau phẫn nộ.

"Lần này là người đáng ghét nào ra đề vậy? Đề Văn khó thì không nói, đề Toán khó thì không nói, đã thế Tiếng Anh cũng không nuốt trôi. Ông trời ơi, có để con sống nữa không vậy?"

"Đúng thế, đúng thế. Tớ cũng cảm thấy thật khó."

"Câu cuối cùng của Hóa là gì vậy? A hay C?"

"Cái gì? Không phải D sao?...Aaaa! Đừng xúc động, chọn sai cũng không thể nhảy lầu được, đem cửa sổ đóng lại đi."

Bạn học kia liền nhanh tay lẹ mắt ôm lấy nam sinh đang muốn nhảy xuống.

Nam sinh ấy vẻ mặt cực kì bi thương: "Thả tớ ra, tớ không chỉ bị loại ra phòng thi số 1. Tớ còn làm sai một câu Hóa học. Thân là cán bộ môn Hóa học, đây thực sự là một nỗi sỉ nhục."

Toàn lớp hò hét ầm ĩ.

Đóa Miên vừa về chỗ ngồi liền thấy một màn kia.

Cô để cặp sách xuống, vừa xem vừa lắc đầu: "Đáng thương!"

Mọi người đều biết, được vào phòng thi số 1 là niềm vinh quang, mà bị đá ra khỏi phòng số 1, là sự nhục nhã. Lại nói tiếp, nếu không phải tự nhiên xuất hiện tên Cận Xuyên kia...

"..." Đóa Miên quay xuống, lén lút nhìn người phía sau.

Vị đại gia kia đang cúi đầu nhìn di động, khuôn mặt lạnh nhạt, chân hơi dẹt ra. Ghế cũng ngồi không đúng tư thế. Anh cố ý đem ghế đặt dựa vào vách tường.

Đóa Miên lại nhớ tới đêm hôm qua cùng Trương thiếu nữ hàn huyên điện thoại. Nghĩ nghĩ một chút, cô vẫn quyết định xác minh suy đoán của mình, gõ gõ bàn đối phương một cái.

Cận Xuyên không thèm để ý.

"Này..." Cô hắng giọng, cười khan nói: "Cậu nghe tin chưa? Ở một hẻm nhỏ đối diện đường ngày hôm qua có một vụ cướp, nghe nói là một bà lão."

Bàn tay đang lướt điện thoại của anh dừng lại.

Anh mở to mắt nhìn Đóa Miên, vẫn như trước, vô cùng lười nhác.

Đóa Miên xích lại gần một chút: "Nhưng mà lúc sau lại xuất hiện một nm sinh của trường ta đến giúp bà ấy đánh lại bọn lưu manh kia. Thật là dũng cảm có phải không?"

Cận Xuyên: "..."

Chung quanh yên tĩnh tầm hai giây.

Đối phương vẫn không có chút phản ứng nào.

Chẳng lẽ là do cô ám chỉ chưa rõ ràng? Đóa Miên trầm mặc một lúc, đề thấp âm thanh, mạnh dạn hỏi: "Ý của tớ là, nam sinh đó là cậu sao?"

"Cho cậu đoán?"

Cận Xuyên mở miệng, cô liền nghĩ thấy mùi kẹo bạc hà nhàn nhạt.

Đóa Miên hí hóp mắt: "Tớ đoán là cậu."

"Ồ"

"..." Cho nên là thừa nhận hay không thừa nhận? Đóa Miên im lặng: "tớ nghĩ là, nếu thật là cậu, tại sao hôm qua lúc giám thị hỏi cậu, cậu lại không nói? May mắn thầy ấy tốt tính, nếu không cậu sẽ bị thông báo phê bình."

Ai ngờ, Cận Xuyên nghe xong liền khịt mũi cười vẻ coi thường, rồi mắt tiếp tục chơi điện thoại.

"..." Tốt xấu gì cũng nên nói một câu chứ, khiến cô thật là mất mặt.

Đóa Miên "Xì" một tiếng rồi quay lên.

Đúng lúc ấy, cô mới hiểu ra một điều.

Cận Xuyên không hề giống những thiếu niên bất lương không coi nội quy trường học ra gì. Mà là tính cách của hắn, không đem bất cứ người nào hay cái gì vào mắt.

Sự phách lối đến từ bên trong.

Không bao lâu, Trương Hiểu Văn liền trở về, bên cạnh còn có một nam sinh khác, tên gọi Luru Khải, thành tích xuất sắc. Hai người vừa đi vừa nói rất vui vẻ.

"Các cậu thế nào?" Đóa Miên hỏi.

Luru Khải: "Đóa Miên, đề Toán bài cuối cùng cậu ra bao nhiêu?"

Hự! Một mũi tên ghim đúng trái tim của cô.

Đóa Miên yên lặng một lúc: "... Tớ chưa có làm tới."

Luru Khải như tìm được tri kỉ: "Thật là có duyên, tớ cũng chưa làm xong."

"Thật sao?" Cô vỗ bả vai cậu ta, chân thành an ủi: "Không sao, lần này đề khó, thi kém cũng là chuyện bình thường."

"Ừm" Luru Khải gật đầu, nói: "Mặc dù có lẽ tớ cũng chỉ được 140 điểm, nhưng tớ đã rất cố gắng."

"Ừ... Hả? Lần này không phải cao nhất chỉ có 150 điểm thôi sao?"

"Đúng vậy."

"..." Đóa Miên thu hồi lời an ủi chân thành lúc này, cũng đơn phương tuyên bố tình bạn hữu nghị của cô cùng Luru Khải đã chấm dứt.

Đúng lúc này, một giọng nữ từ phía sau truyền đến, rất nhẹ nhàng, cũng rất ngọt ngào: "Bạn học Cận Xuyên, tớ có thể đối chiếu với cậu đáp án bài thi lúc này không?"

Đóa Miên quay đầu, chỉ thấy nữ sinh kia đang đứng cạnh bàn học của Cận Xuyên, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, hai bên má còn mang theo một tia thẹn thùng đỏ ửng lên.

Trương Hiểu Văn nhận ra cậu ấy, nhú mày thấp giọng: "Hàn Nhạc Nhạc?"

Đóa Miên cũng nhú mày: "Cậu ấy không phải ở lớp 12 – 2 sao? Vì sao lại đến lớp mình đối chiếu đáp án bài thi cơ chứ?"

"Đại khái nam sinh lớp 12 – 2 chết hết rồi."

"..."

Khoảng cách của hai người phải hơn nửa mét.

Hàn Nhạc Nhạc vừa mới dứt lời, Cận Xuyên liền đặt lên mặt bàn một xấp nháp đã ghi lại đáp án, sau đó anh tiếp tục lướt điện thoại, không để lại một ánh mắt dư thừa nào cho nữ sinh kia. Cái biểu cảm ấy, lạnh đậm đến mức như muốn nói: Đừng làm phiền lão tử.

Cử động ấy, không thể nghi ngờ đã khiến Hàn Nhạc Nhạc bị dả kích. Nhưng mà hình như nó cũng không ảnh hưởng mấy đến sự nhiệt tình của cậu ta.

Đóa Miên cầm lấy bình nước uống, ung dung xem kịch.

Cô trông thấy Nhạc Nhạc lại chỉ vào tờ nháp, hỏi Cận Xuyên: "Tại sao câu số chín lại chọn C?"

Đóa Miên xác định cùng khẳng định, Hàn Nhạc Nhạc lần thứ hai mở miệng, Cận Xuyên liền nháu mày, hiển nhiên đã mất kiên nhẫn.

"Đỉnh", Đóa Miên nghe thấy trong đầu mình vang lên tiếng còi cảnh sát inh ỏi.

Không ổn.

"Bởi vì đáp án là C." Anh lạnh lùng nói.

"..." Đóa Miên đang uống nước liền bị sặc.

Hàn Nhạc Nhạc cũng khẽ giật mình, lại tiếp tục nói, ngữ khí có chút ủy khuất: "Vì tại sao đáp án là C?"

Lúc này, Cận Xuyên vẫn không thèm nhắc mắt, chỉ nói hai chữ: "Đóa Miên!"

"..." Tự nhiên bị điểm tên, Đóa Miên để bình nước xuống, cầm khăn tay lau miệng, khó hiểu nói: "... Cậu đột nhiên gọi tớ làm gì?

Trương Hiểu Văn ghé mắt, mờ mịt nhìn về phía Đóa Miên. Hàn Nhạc Nhạc cũng ghé mắt, mờ mịt nhìn về phía Đóa Miên. Mà Đóa Miên lúc này lại càng mờ mịt.

Cận Xuyên thành nhiên nói: "Giảng bài cho bạn học này đi."

"???" Tại sao lại bảo cô? Cô cùng anh thân quen lắm à?

Đóa Miên im lặng, liếc mắt dò xét Hàn Nhạc Nhạc, dùng sức hắng giọng: "Khả năng không được đâu, tớ hiện tại tương đối bận."

Cận Xuyên: "Bạn cái gì?"

"Bạn..."

"Xem kịch."

"..."

Cô nhận mệnh lệnh, cứng đờ cười một cái, cầm bút lên, đứng bên cạnh Hàn Nhạc Nhạc hỏi: "Cậu không hiểu chỗ nào?"

Hàn Nhạc Nhạc so với nụ cười của cô còn cứng hơn: "Không cần đâu, tớ đột nhiên nhớ cách làm rồi." Nói xong, cậu ta quay người đi, không quay đầu lại nhanh chân chạy ra khỏi phòng học.

Trương Hiểu Văn rướn cổ lên nhìn Hàn Nhạc Nhạc, cuối cùng lắc đầu, dè dặt cuống họng cảm thán: "Lại một thiếu nữ chết tâm, đáng thương!"

Đóa Miên chỉ có thể yên lặng đem bút cất đi, yên lặng quay người, rồi yên lặng ngồi xuống bàn.

Giờ tự học buổi tối là Tiếng Anh, trong lúc Đóa Miên bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi thì thầy giáo Tiếng Anh bước vào nói: "Hôm nay chúng ta tiếp tục luyện tập, mở quyển bài tập Tiếng Anh ra đến trang 100."

Trong phòng liền truyền đến âm thanh lật sách.

Cận Xuyên tiện tay ném điện thoại vào ngăn kéo. Màn hình điện thoại còn dừng lại ở trang chủ "Cuộc thi E-sport Quốc tế.", hiện lên đầu tiên trên giao diện là dòng chữ "Lịch thi đấu PlayerUnknown's Battlegrounds Châu Á".

Anh nhanh chóng mở sách ra.

Đột nhiên, không biết từ chỗ nào đó ném đến một tờ giấy được vo tròn. Trong đó có dòng chữ: Cậu đang giúp tớ "gây thù chuốc oán" với người khác à?... Tại sao lại bảo tớ giảng bài cho nữ sinh kia?"

Phía sau, cô còn vẽ một chú mèo béo đang phẫn nộ.

Mấy phút sau, tờ giấy lại được ném lại. Cô mở ra xem liền thấy hai chữ: Ta thích!

Đóa Miên: "..."

Mấy ngày sau, thành tích kì thi tháng liền được treo lên bảng thông báo, toàn dãy học năm ba liền "bi thương ngược thành dòng sông".

"Huhuhu..."

"Không có việc gì, không có việc gì, kiên cường lên, tất cả đều sẽ qua thôi."

"Ta thật đánh thương..."

"Chỉ là một lần thi tháng mà thôi, không cần quá quan tâm"

"Nhưng thật sự khó chịu mà..."

"Ngoan nha. Trường học biết kết quả thi lần này không tốt liền tổ chức một buổi dã ngoại vào thứ sáu tuần này, đến lúc đó sẽ được an ủi hơn một chút."

Trong phòng học lớp 12 – 1, một nam sinh tay cầm bài thi, tay cầm khăn tay, cả người bi thương. Bên cạnh cậu ta là một nữ sinh đeo kính khác đang thở dài, một tay vỗ vai an ủi cậu.

Đúng lúc đó, Trương Hiểu Văn đi qua, cắn miếng thịt gà cuộn: "...Hai người là ngược kịch bản sao?"

Lục Dịch dùng sức lau nước mũi, vừa khóc vừa tròng Trương Hiểu Văn: "Thường nói, nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới thời điểm đau lòng. Cậu phải hiểu cho tớ chứ?"

Đóa Miên che tai Lục Dịch lại, nhỏ giọng hỏi Trương Hiểu Văn: "Nhìn thấy bảng xếp hạng chưa?"

"Ừm." Trương Hiểu Văn đem miếng thịt gà nuốt xuống, nói: "Tớ hạng 59, cậu 27, cũng không tệ lắm."

"Hạng nhất là?" Cô dè dặt giọng xuống hỏi.

Trương Hiểu Văn nhìn xuống phía cuối lớp, nói: "Toán học cùng khoa học tự nhiên gần tuyệt đối. Điểm Ngừ Văn cùng Tiếng Anh thấp hơn. Nhưng cũng không có ảnh hưởng bao nhiêu."

"Tớ cũng không thấy cậu ấy quá cố gắng, mà thành tích vẫn tốt như vậy."

"Ừm."

Đóa Miên trầm mặc một lát, gật đầu, tán thưởng một câu: "Thật biến thái!"

Vừa nói xong, phía sau liền vang lên tiếng nói lạnh lùng: "Này."

"..." Đóa Miên toàn thân cứng đờ, sau đó, cô cứng ngắc quay người lại.

...Chắc anh không nghe được đâu nhỉ?

Đóa Miên: "?"

Đại ca muốn nói gì?

"Thứ sáu tổ chức dã ngoại." Cận Xuyên dựa trên bàn, lười nhác nhìn cô: "Chủ nhiệm lớp đề tên biến thái này đi cùng cậu mua thuốc dự phòng."

"..."

Lời của Editor:

Nay tớ chính thức được nghỉ Tết.

Tặng cho mọi người thêm một chương nè!

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sờ cảm cô

Cô cùng anh? Chủ nhiệm lớp nghĩ gì vậy?

Đóa Miên nghe xong liền ngạc nhiên thốt ra: "Tớ chỉ biết mỗi lớp sẽ có bạn đi mua thuốc dự phòng, nhưng là..."

Cận Xuyên liếc mắt: "Có vấn đề gì à?"

Đóa Miên: "... Không có!"

Cô nào dám có ý kiến, chủ nợ là đại gia, đại gia có quyền.

Cuối cùng, vị đại gia quyết định sẽ đi mua thuốc vào chiều thứ năm.

Hôm nay có tám tiết học, đều không có tiết hướng nghiệp quan trọng, Đóa Miên xin chủ nhiệm lớp một tiếng rưỡi, sau đó cùng vị bạn học kia đi mua.

Vừa ra khỏi dãy học, Đóa Miên vô ý thức đi về phía nhà xe nhưng lại bị Cận Xuyên kéo balo xách trở về.

"Làm gì?" Đóa Miên mờ mịt.

Cận Xuyên nhai kẹo cao su, lười biếng không trả lời. Anh nhanh chân đi ra khỏi cổng trường.

Đóa Miên không biết anh muốn làm gì, đành phải nhú mảy, nhượng bộ theo sau.

Trong lúc ấy, Cận Xuyên lấy điện thoại ra, gọi cho ai đó.

Đóa Miên lặng lẽ vênh tai lên nghe.

"Giúp tớ mua ít đồ, chiều năm rưỡi đưa đến trường cao trung J." Bỗng nhiên, đối phương đưa đi động đến sát tai cô.

Đóa Miên ngáy người, né tránh hỏi: "Làm cái gì?"

"Không phải tránh như tránh tà." Anh từ trên cao nhìn xuống, nắm điện thoại về không kiên nhẫn: "Vừa rồi chủ nhiệm lớp đưa cho cậu danh sách đồ cần mua, đọc ra đi!"

"..." Đại gia đừng có coi thường bản thân, ngài còn đáng sợ hơn cả tà.

Đóa Miên xoắn xuýt năm giây, mới chậm rãi tiến lên hai bước, đem lỗ tai dán lên chiếc điện thoại kia.

Bàn tay anh lạnh lạnh, vô tình hữu ý chạm vào má của cô.

"..." Đóa Miên nghe tim đập nhanh hơn, mặt hơi nóng.

Bên trong điện thoại liền truyền ra một giọng nam nghe vẻ rất phấn khích: "Chào bạn học, thầy giáo cậu muốn mua cái gì, cứ nói cho tớ đi."

"Xin chờ một chút." Đóa Miên nhất thời chưa kịp phản ứng, từ túi áo tìm ra một tờ đơn, bắt đầu nói: "Ba hộp thuốc đau đầu, hai hộp thuốc say xe, bốn hộp đau bụng, mười hộp băng cá nhân..."

Người bên kia nhanh chóng ghi lại rồi cười nói: "Được, năm rưỡi sẽ đúng giờ đưa cho các cậu."

"... Thật là làm phiền quá, tớ..." Đóa Miên chưa kịp nói hai chữ cảm ơn, điện thoại liền bị Cận Xuyên cướp lấy, trực tiếp tắt máy.

Cô rất hiếu kỳ: "Cậu bảo ai mua thuốc vậy?"

Cận Xuyên: "Một người bạn."

"Cậu ấy ở gần đây sao?"

"Không có."

"Vậy người bạn này thật tốt!" Đóa Miên cười. Thế là không cần phải đi mua thuốc cùng người này rồi, thật là may mắn. Vui vẻ, tâm tình đang đổ mưa của cô bỗng nhiên tỏa nắng. Đóa Miên híp mắt nói: "Thế bây giờ chúng ta về lớp đi."

Cận Xuyên: "Không về."

"..." Đóa Miên tịt húng, rất im lặng: "Hiện tại không cần đi mua thuốc, cũng không muốn về trường, vậy cậu định làm gì?"

"Chơi game."

"..." Cô nâng trán, nghiêm túc suy nghĩ vài giây, vẫn là quyết từ bỏ cái ý định cùng người này đi chơi mà bỏ bê học tập: "Được rồi, vậy cậu đi một mình đi, tớ về lớp. Gặp lại sau!"

Cận Xuyên vẫn đứng yên ở đấy, lấy trong bao thuốc lá một điếu bỏ lên miệng, không thèm ngẩng đầu.

Buổi chiều gió uể oải.

Đóa Miên đi được mấy bước lại quay lại, cứng ngắt nói: "Tớ sẽ bảo thầy là tớ mệt nên trở về trước."

Ý là kể cả cậu có bắt nạt nhưng tớ vẫn sẽ không bán đứng cậu.

Nói xong, cô lại đi tiếp.

Đúng lúc này, Cận Xuyên lười biếng nói: "Cậu đi cùng, tớ dạy cậu chơi PUBG."

Mấy phút sau, Đóa Miên lẻo đẻo theo sau Cận Xuyên vào một quán net cách trường một nửa con phố. Quét thẻ xong, cô bước vào.

Ý chí học tập lúc này chỉ là phù du.

Hôm nay, mày đã rất tập trung nghe giảng, cũng làm được rất nhiều đề, hai tiết cuối không phải tiết chủ nhiệm cũng không chơi đùa, nói chuyện phiếm với Trương Hiểu Văn. Vậy, chơi game tiếng rười rạch không vấn đề gì. Bình thường mày cố gắng như vậy, lười một chút cũng không sao.

Đóa Miên ở trong lòng tự an ủi bản thân.

"ID của cậu là gì?" Cô mở PlayerUnknown's Battlegrounds bản Châu Á, chuẩn bị đăng nhập, vừa gõ bàn phím vừa hỏi một bên Cận Xuyên: "Trước tiên thêm bạn đi, tớ mời cậu lập tổ đội."

Cận Xuyên hai chân bắt chéo tựa lưng vào ghế, lấy thuốc lá ra như một vị đại gia. Anh cự tuyệt: "Cậu mở, tớ nhìn cậu chơi."

"?"

Kêu dạy cô mà? Chẳng lẽ đòi ý sao?

Đóa Miên tự nhiên cảm thấy bị lừa gạt.

"Cậu nói tớ đi chơi cùng, cậu sẽ dạy tớ chơi game." Cô ủy khuất, khuôn mặt như đưa tang: "Tại sao cậu nói mà không giữ lời?"

Cận Xuyên ngược mắt lên, nhàn nhạt nhìn cô: "Nếu như cậu chơi trò này chỉ để ôm đùi người ta, từ đầu đến cuối đều đi trốn thì có ý nghĩa gì cơ chứ."

... Có lý, không thể phản bác.

Đóa Miên: "Vậy được."

Trò chơi bắt đầu, Đóa Miên đơn phương độc mã, không lập tổ đội, 100 người đều tự lực cánh sinh.

Ván đầu tiên, Đóa Miên hạ cánh xuống đất thì cô liền bị hai người đánh đến chết.

Ván thứ hai, cô tại Dã khu gặp một địch nhân, trong lúc kinh hoàng đem súng đổi thành cái liềm, dùng cào xông lên, sau đó bị người ta cầm súng bắn chết.

Ván thứ ba, dù sao cũng vẫn chết.

...

"Không chơi nữa." Đóa Miên cả người mệt lã, cô cúi bấp thì thôi, thế mà còn phải tự mình đối mặt với sự thực máu me bị thương này. Cô phải tự mình đối mặt với sự thực máu me bị thương này thì thôi, thế mà bên cạnh còn có một người theo dõi từ đầu đến cuối.

Mà người kia còn rất bình tĩnh.

Đóa Miên cảm thấy cô sắp phát điên rồi.

Mấy giây sau, Cận Xuyên xích lại gần, mở trình duyệt mạng, tải một trò chơi tên là "Aimbooster". Sau đó, anh đưa con chuột cho cô, lười biếng nói: "Thấy điểm tròn trên màn hình thì ấn vào theo trình tự, càng nhanh càng tốt."

Đóa Miên chăm chú nhìn giao diện, một điểm tròn nhanh chóng xuất hiện tại chính giữa.

Cô nhú mày, vừa định ấn vào đó thì điểm tròn thứ hai lại xuất hiện, tiếp tục là điểm thứ ba, thứ tư lại hiện lên.

Đóa Miên hoảng hốt, luống cuống tay chân ấn loạn xạ.

Một hồi lâu, toàn bộ chấm tròn mới biến mất.

Đóa Miên nhìn thời gian điểm phía dưới, độ phản ứng trung bình là 1.203 giây, còn có dòng chữ đánh giá: Phản ứng trì độn, chậm chạp.

"..."

Đóa Miên nhìn mà không biết nói câu gì.

Bên cạnh, Cận Xuyên tùy ý cười ra tiếng, trên mặt hiện lên vẻ trào phúng khinh bỉ.

"..." Đóa Miên cố gắng kìm nén cơn giận, hít sâu một hơi, nói: "Những điểm tròn này hiện ra nhanh như vậy, ai mà nhớ được trình tự xuất hiện của nó. Trò chơi này cũng quá biến thái, căn bản không ai có thể hoàn thành xuất sắc."

Không khí yên tĩnh chừng hai giây.

Cận Xuyên ném tàn thuốc vào gạt tàn, liếc nhìn cô một cái, anh không nói gì, chỉ cầm con chuột nhét vào dòng chữ: Again.

Điểm tròn thứ nhất mới xuất hiện liền biến mất. Màn hình thậm chí chậm chạp đến nỗi mãi mới xuất hiện điểm tiếp theo, chớp mắt tức thì.

"..." Đóa Miên mở to mắt nhìn, trò chơi rất nhanh đã kết thúc.

Cô nhìn về phần nhận xét.

Tốc độ phản ứng: 0.143 giây.

Đánh giá: Nhanh xuất thần.

Cận Xuyên thả tay khỏi con chuột, nghiêng đầu nhìn cô, ngữ khí nhàn phung (nhàn nhạt, trào phúng) hỏi lại: "Không ai có thể?"

"..."

Cô cắn môi, hai má đều đỏ ửng. Một hồi lâu, cô ổn định tâm trạng, cầm lấy chuột chơi lại.

Lần này, Đóa Miên hết sức tập trung.

Cuối cùng, tốc độ phản ứng của cô là 0.297 giây, nhận xét nói: khác với người phạm.

Sự thật chứng minh, càng cố gắng, càng may mắn!

Đóa Miên cong môi, hất cằm, ý vị sâu xa nhìn về người bên cạnh: Chớ chọc tở, tở siêu dữ.

Cận Xuyên không có thái độ gì. Anh nhìn chăm chăm con nhỏ trước mặt. Một lát, anh đưa tay sờ cằm cô.

Mịn màng.

"..." Một bên khác, được đối phương xoa xoa cằm, Đóa Miên mặt đỏ như cà chua.

Cậu ta...

Đột nhiên sờ cằm cô là có ý gì?

Những người chơi trò này đều biến thái sao?

Sau đó, Cận Xuyên dùng sức, bóp cằm cô một cái: "Đừng có dùng ánh mắt ấy nhìn lão tử!"

"... Cái gì cơ?" Ánh mắt cô như thế nào?

"Ngu ngốc."

Đóa Miên: "... Vị đại gia này, ngài không độc miệng thì cả người không thoải mái à?

Rất nhanh, Cận Xuyên liền nói: "Cậu có thể dùng tốc độ này để đánh PUBG thì lúc đó mới tính là tốt."

Đóa Miên nói thầm: "Thật khó nha!". Nói xong, không biết cô nhớ đến việc gì, liền nở nụ cười.

Cận Xuyên nhú mày: "Cười cái gì?"

"Không có gì..." Cô cười đến hai mắt thành hình lưỡi liềm, có chút ngượng ngùng, thành thật nói: "Tớ chỉ bỗng nhiên nghĩ tới, lần đầu tiên chơi game, tớ đâm chết đồng đội"

Cận Xuyên ngừng mân mê điều thuốc: "..."

"Đồng đội kia cũng không phải người bình thường đâu." Được lập tổ đội với đại thần, Đóa Miên đặc biệt tự hào, giọng nói cũng mang vẻ khoe khoang: "Cậu ấy đặc biệt lợi hại, là đội trưởng của một đội tuyển E-sport, đệ nhất sever ý."

Cận Xuyên cười một tiếng: "Vậy sao?"

"Ừm, tớ siêu siêu nỗ lực cậu ấy."

Cận Xuyên quay đầu, nhìn cô một cái.

"Thật sự. Tớ đã tìm hiểu thông tin về đội MYS kia, đó là đội duy nhất có thể đại diện cho Trung Quốc tham gia giải Quốc tế." Đóa Miên cảm thán: "Chỉ tiếc, PUBG ở trong nước không có thịnh hành cho lắm nên MYS không được quan tâm nhiều, fan cũng không tính là không lồ."

"Nhưng bọn họ rất đáng gờm."

"Tớ nói cậu nghe, bọn họ đơn phương độc mã, đang rất cố gắng mang lại vẻ vang cho đất nước." Đóa Miên vẫn dùng biểu cảm nỗ lực đó thao thao bất tuyệt, nói xong, cô liền tìm sự đồng tình từ Cận Xuyên, hỏi: "Cậu thấy có đúng không?"

Không khí rất yên tĩnh, không có ai trả lời.

Người kia vẫn cúi đầu hút thuốc, mấy giây sau, anh đứng dậy, trực tiếp đi ra khỏi quán.

Đóa Miên tò mò: "Cậu đi đâu vậy?"

"Nên trở về rồi!" Cận Xuyên cũng không quay đầu lại, ngữ khí lãnh đạm ném cho cô ba chữ: "Học sinh giỏi."

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đại ân đại đức

Buổi cắm trại gồm toàn bộ năm ba cùng đi. Đội ngũ khổng lồ, mênh mông cuộn cuộn. Trường học rất hào phóng thuê chín chiếc xe khách, mỗi lớp một xe. Giờ tự học buổi tối thứ năm, phát thanh liền nhắc nhở: Thứ sáu tám giờ sáng, các lớp đến phòng học tập trung đúng giờ, 8 giờ 30 phút theo thứ tự xếp hàng lên xe, tiến đến công viên Kinh Hồ.

Đóa Miên dậy hơi muộn, vội vã rửa mặt rồi nắm lấy balo chạy vội đến trường. Sau khi để xe, cô nhìn đồng hồ, 7 giờ 56, còn bốn phút là tròn tám giờ.

Cô nhú mày, đi nhanh đến sân vận động.

Sân vận động tiếp giáp với dãy học của học sinh năm ba. Nhưng bởi vì vẫn chưa xây xong nên nơi này rất yên tĩnh, chỉ có một vài nữ sinh đến đây nói chuyện phiếm.

Đóa Miên thở hồng hộc, dọc theo hành lang chạy lên lớp, chợt phía trước xuất hiện một vật thể lạ. Cô bị dọa suýt nữa trượt chân.

"..." Cũng may, cô kịp thời bám lấy lan can, không thì lại "ôm hôn đất Mẹ".

Cô tập trung nhìn vào vật thể kia. Hóa ra, đó là một nam sinh rất cao. Cậu ta nằm trên cái ghế đá, một chân tùy ý co lại, hai tay gối say gát, trên mặt còn để một quyển sách toán lớp mười hai.

Có lẽ là... đang ngủ?

Đóa Miên nhíu mày, suy nghĩ vào giấy, vẫn quyết định làm chuyện tốt, tiến lên vỗ nhẹ cậu ta, gọi: "Bạn học, cậu là học sinh năm ba sao? Hôm nay trường tổ chức dã ngoại, tám giờ tập trung, bây giờ đã đến giờ rồi."

Hô hấp của đối phương vẫn đều đều, căn bản không nghe thấy.

"..." Đóa Miên gọi nửa ngày mà người kia vẫn ngủ say, cô liền dứt khoát bỏ quyển sách trên mặt cậu ta ra, lớn tiếng: "Bạn học, cậu..."

"..."

Trông thấy khuôn mặt của đối phương, Đóa Miên kinh ngạc, nhẹ nhàng vứt quyển sách đang cầm trên vào người kia, vừa vặn lại rơi trúng mặt.

Cận Xuyên chính là bị ném cho tỉnh.

"Mẹ nó!"

Anh tức giận, nhíu mày ngồi dậy, thoáng nhìn thấy bóng lưng đang chạy trốn kia.

Làm như gặp quỷ?

Đôi chân ngắn rất nhanh đã chạy đến lớp học.

Mấy giây sau.

"..." Cận Xuyên quăng sách ra một bên, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Bên này, Đóa Miên dùng hết sức bình sinh chạy.

Trương Hiểu Văn nhìn thấy, ngơ vờ đưa tay sờ trán cô: "Làm sao đây? Sáng sớm liền gặp quỷ à?"

Đóa Miên vẫn đang thờ hồng học: "Thật đáng sợ..."

"Cái gì?"

"Tớ vừa thấy Cận Xuyên ngủ tại ghế đá." Cô hít hơi thật sâu: "Cậu nói xem, có phải rất đáng sợ không?"

"... Xin hỏi, đáng sợ ở đâu?"

"Cậu không cảm thấy số lần tớ ngẫu nhiên gặp mặt Cận Xuyên quá nhiều sao? Nghiệt duyên, nghiệt duyên...". Đóa Miên vô lực sờ trán, cả người ưu thương: "Tớ làm sao lại cảm thấy như có một loài tà khí cứ ám lấy tớ."

"Không có đâu, tất cả mọi người đều là bạn học. Ngẫu nhiên gặp mặt là điều quá bình thường, do cậu quá dễ ý thôi."

Đóa Miên bán tín bán nghi: "Thật không?"

"Đương nhiên. Tớ nói cậu nghe, nếu cậu cảm thấy mình cùng người khác rất có duyên phận, thì chỉ nói rõ một chuyện." Trương Hiểu Văn cầm gương, rút son môi ra.

"Nói rõ việc gì?" Đóa Miên lấy bình nước ra uống.

"Nói rõ..." Trương Hiểu Văn liếc mắt đưa tình với cô một cái, cười xấu xa: "Người kia đối với cậu mà nói, rất đặc biệt. Nếu không, tại sao cậu lại chú ý đến cậu ta nhiều như thế?"

"..." Đóa Miên sặc nước.

"Nhưng mà điều này cũng dễ hiểu. Dù sao, Cận Xuyên cũng đẹp trai như vậy, cậu nhất thời động tâm cũng phải." Trương Hiểu Văn vỗ vai cô an ủi.

Ờ.

Không phải vấn đề lớn là tốt rồi..

Nhưng mà, cô đâu có động tâm với Cận Xuyên...

Đóa Miên đang định phản bác lại thì từ phía cửa ra vào, chủ nhiệm lớp tiến đến.

Lớp học vốn âm ỉ giờ đã yên lặng.

"Năm ba khó được ra ngoài chơi, thầy biết các em rất hưng phấn. Nhưng thầy phải nói, chơi thì chơi, an toàn vẫn là số một." Chu Khai Đế mỉm cười, nói xong, thầy mở sổ điểm danh: "Trước khi lên đường, chúng ta vẫn phải điểm danh trước đã..."

"Bạch Hiểu Huy."

"Có!"

"Trần Kiệt."

"Có!"

...

Đóa Miên quay đầu nhìn bàn đằng sau. Bàn học của anh chất đống đề thi, sách bài tập, bút, vở,...

Cận Xuyên về nhà đều không làm động đến sách vở sao?

Mà, tại sao anh vẫn chưa tới?... Chẳng lẽ vẫn chưa ngủ dậy? Hay là bị sách ném vào mặt, thành ra bất tỉnh rồi sao? Đóa Miên bối rối, căn môi lo lắng.

Lúc này, chủ nhiệm lớp đã gọi đến tên của Cận Xuyên.

Phòng học không một ai trả lời.

Chu Khai Đế ngờ vực, đưa mắt nhìn về chỗ ngồi của anh.

Trống không.

Thầy nhú mày, nghiêm nghị hỏi: "Có ai thấy bạn học Cận Xuyên đi đâu không?"

Lớp lặng ngắt như tờ. Mọi người mờ mịt lắc đầu.

"Thật không có quy củ."

Chu Khai Đế tức giận đến bật cười. Đột nhiên, thầy đập bàn nói: "Các em nghe kĩ cho tôi, bất kì ai, học sinh xuất sắc, hay giỏi, các em có thể nghĩ mình thông minh hơn người, nhưng không có nghĩa là các em muốn làm gì thì làm." Nói xong, thầy hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, cầm điện thoại tìm kiếm gì đó.

"Lần này Cận Xuyên phạm rồi." Trương Hiểu Văn lắc đầu, thấp giọng cùng Đóa Miên thì thầm: "Chu lão sư chuẩn bị gọi điện cho phụ huynh cậu ta này."

"..." Đóa Miên nghe vậy liền nhú mày, không nói gì.

Lúc này, chủ nhiệm lớp đã tìm ra số điện thoại, chuẩn bị bước ra ngoài gọi điện.

Cũng đúng lúc này, Đóa Miên giơ tay lên có điều muốn nói. Trương Hiểu Văn ngồi bên cạnh khiếp sợ nhìn cô.

Chu Khai Đế nhú mày: "Đóa Miên, em làm sao?"

Toàn lớp đều hướng mắt nhìn về phía cô.

"Em..." Đóa Miên đỏ mặt, đứng lên, nuốt một ngụm nước bọt, cô mới lắp bắp nói: "Em thấy Cận Xuyên nằm trên ghế đá, vẻ mặt rất yếu ớt, giống như bị bệnh..."

Chu lão sư có chút khản trương: "Bị bệnh? Sao em không nói sớm?"

"Em này hơi thất thần." Đóa Miên ổn định nhịp tim, bình tĩnh nói.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến một âm thanh trầm thấp, lười biếng: "Báo cáo!"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa.

Đóa Miên nhìn lên, chỉ thấy vị kia đã xuất hiện. Anh đứng ở cửa ra vào, xách theo balo, khuôn mặt mang theo vẻ uể oải của người mới tỉnh ngủ.

Chu Khai Đế sùng sốt, lo lắng hỏi: "Cận Xuyên, Đóa Miên vừa nói thân thể em không thoải mái, đã tốt hơn chưa?"

"..." Đóa Miên nghẹn lời, âm thầm cầu nguyện.

A di Đà Phật. Huỳnh đệ, vận mệnh của muội đang nằm trong tay huynh đó!

Phòng học trở nên yên tĩnh, mọi người đều muốn xem phản ứng của Cận Xuyên.

Một lát, anh đảo mắt nhìn một vòng lớp, cười nhạt nói: "Đi đến phòng y tế một chuyến, đã tốt hơn rồi."

Nguy hiểm thật...

Thời gian trôi qua rất nhanh.

8 giờ 30 phút, các lớp chuẩn bị xuất phát đến công viên Kính Hồ. Trên xe, Đóa Miên ngồi cùng Lục Dịch, Trương Hiểu Văn, mọi người cùng nhau ăn vặt, trò chuyện bát quái, rất nhanh đã đến nơi.

Chủ nhiệm các lớp sau khi quyết định thời gian tập trung liền cho học sinh tự do vui đùa,

Phong cảnh ở Kính Hồ siêu siêu đẹp.

Nhưng mà sau khi đi tới đi lui, vẫn là rất mệt mỏi. Đóa Miên cầm điện thoại chụp vài bức, gửi cho mẹ Đóa: Điểm đã ngoại.

Mẹ Đóa rất nhanh đã trả lời: Cũng không tệ, chú ý an toàn nhé. Mẹ dặn mang quyền từ đơn, con có mang không?

Đóa Miên: Đã mang.

Mẹ Đóa: Chơi xong nhớ tìm một chỗ yên tĩnh học thuộc đi. Mặc dù trường tổ chức cho đi dã ngoại nhưng dù sao con cũng đã năm cuối rồi, không thể bỏ bê việc học được.

"..." Đóa Miên cất điện thoại, cũng không nhấn lại.

Lục Dịch cùng Trương Hiểu Văn muốn ngồi thuyền. Đóa Miên lại không có hứng thú, đành ngồi một mình bên hồ chơi điện thoại.

Cô đăng nhập Weibo, đánh vài chữ "MYS" trên thanh tìm kiếm. Rất nhanh, cô đã thấy một ID.

MYS: đội tuyển E-sport, đã được xác minh.

Theo dõi: 109

Fan hâm hộ: 13W

Đóa Miên chớp chớp mắt, vừa muốn ấn theo dõi thì trên đỉnh đầu, ánh nắng chớp tắt, tựa như bị thứ gì đó che lấp.

Đóa Miên ngẩng đầu lên.

Cận Xuyên đứng hút thuốc cách cô không xa. Khuôn mặt bị ánh nắng chói chang chiếu vào, liền không thể nhìn rõ biểu cảm.

"..." Đóa Miên chưa kịp phản ứng, nửa giây sau mới nói: "Tìm tó có việc gì sao?"

"Đóa Miên!"

"... Hả?" Trong ấn tượng, anh rất ít khi gọi tên cô.

Cận Xuyên hút thuốc lá, âm thanh rõ ràng hơi giảm xuống nhưng về lãnh đạm xen lẫn một tia bất cần đời kia vẫn không thay đổi: "Đại ân đại đức sáng nay, muốn báo đáp thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đập chết cậu

Đại ân đại đức sáng nay, muốn báo đáp thế nào?

Bởi vì hôm nay cô nói giúp anh sao? Không nghĩ tới vị đại gia này lại là người có ơn tất báo... Xem ra, trước kia cô đã hiểu lầm anh. Mặc dù anh có chút kì quái, lại có chút độc mồm độc miệng, bình thường còn thích bắt nạt cô, nhưng hoá ra, anh vẫn có nhiều điểm tốt.

Nghĩ như vậy, Đóa Miên nở nụ cười, xua xua tay, ngược cổ lên nói: "Đều là bạn học, không cần khách khí như vậy đâu."

Cận Xuyên rũ mắt nhìn cô vài giây đồng hồ, sau đó cười một tiếng.

Đóa Miên nhất thời thất thần.

Cận Xuyên trong ấn tượng của cô vẫn luôn là một bộ dạng vừa lưu manh, vừa bất cần đời. Nhưng hóa ra, khi anh cười cũng rất ôn hòa.

Không thể không thừa nhận, anh cười, thật đẹp mắt.

Tiếng nói cười vẫn rộn rã, tiếng gió thổi vẫn vi vu, nhưng trong lòng cô chợt chững lại.

Sau đó, Cận Xuyên nhả khói, ngồi xõm trước mặt cô.

"Nói đi, cậu muốn thế nào?" Anh híp mắt, hững hờ nói.

Mùi khói nồng đậm trực tiếp phả vào mặt cô.

Đóa Miên có chút hoảng, dịch người về phía sau một chút: "... Cái gì mà muốn thế nào?"

"Lúc sáng đã giúp tớ."

"... Tớ chỉ là thuận miệng nói ra một câu thôi. Cậu mới chuyển đến không lâu, cậu không biết được lúc Chu lão sư nổi giận thì đáng sợ thế nào đâu."

Cận Xuyên nhìn chằm chằm cô, nhú mày: "Vậy sao?"

Đóa Miên cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu để cùng anh mặt đối mặt, cô vẫn kiên trì gật đầu: "Đúng."

Đương nhiên là thế rồi.

Không thì... còn có thể vì gì nữa? Đóa Miên có chút mơ màng suy nghĩ

Cận Xuyên nghe xong, anh cười nhạt, cố ý kéo dài âm cuối: "Có đúng không?"

"?" Đột nhiên không khí lại mang chút kì quặc?

"Học sinh giỏi chắc hẳn sẽ không gạt người đâu." Trong mắt anh bỗng hiện lên một tia hứng thú.

"..." Đóa Miên nhú mày, dùng ánh mắt mơ hồ nhìn Cận Xuyên: "Tại sao cậu nói vậy?"

Gương mặt tuần tú kia xích lại gần cô, đôi môi mỏng khẽ mở, nhàn nhạt phun ra mấy chữ: "Ai nói láo, mặt liền đỏ."

"..." @@@

Chuyến dã ngoại nhanh chóng kết thúc, Đóa Miên vẫn nhớ lại đoạn hội thoại cùng Cận Xuyên ở bên hồ. Người kia dùng bộ mặt cực kì vô sỉ, ngỗ khí chế nhạo nói: "Ai nói láo, mặt liền đỏ.", sau đó trực tiếp đứng dậy đi vô cùng hiên ngang.

Cô vẫn ngồi yên tại chỗ, khuôn mặt lúc đỏ lúc tái, rất giống một chú tắc kè hoa.

Về đến trường cũng đã là ba giờ chiều.

Đám học sinh đã chơi nửa ngày nhưng tuyệt nhiên chưa mỏi, trên đường về vẫn líu ríu trò chuyện.

Cả xe chỉ có hai người rất yên tĩnh.

Một là tài xế lái xe, hai là Đóa Miên. Lúc này, cô tinh thần sa sút, mệt mỏi dựa đầu vào cửa sổ xe.

"Cậu bị gì vậy? Sao không nói câu nào?". Trương Hiểu Văn đưa vào miệng một cái kẹo, rũ tay hỏi cô: "Tâm tình không tốt sao?"

Người kia gật gật, quay đầu, nghiêm túc hỏi: "Lúc nói láo, mặt lại đỏ, có phải rất xấu hổ không?"

"..." Bạn học Trương chưa tiếp thu được câu hỏi: "Hả?"

"Trả lời tớ đi." Cô đưa tay捏 má chính mình: "Lúc nói láo, mặt lại đỏ, có phải rất xấu hổ không?"

Trương Hiểu Văn nghiêm túc suy nghĩ chừng hai giây, sau đó nghiêm mặt trả lời: "Đương nhiên rất xấu hổ. Nói láo còn đỏ mặt, còn không bằng một học sinh tiểu học đấy chứ!"

"..." Nghe vậy, cái người mà "còn không bằng học sinh tiểu học" kia càng thêm sa sút tinh thần.

Một lát, cô quay đầu nhìn về hàng cuối cùng. Trong xe, không khí rất náo nhiệt, mọi người la hét ầm ĩ, đều ngồi tụ tập với nhau để vui đùa. Vì vậy, ghế phía cuối rất trống, duy chỉ có cái ghế cạnh cửa sổ được một nam sinh ngồi.

Người kia nhắm mắt, tựa lưng vào ghế, mỳ nhú lại, hiển nhiên không thoải mái.

Lại ngủ rồi.

Ngủ nhiều như vậy, ban đêm không đi trộm gà thì chắc cũng là trộm chó.

Đóa Miên than thầm

Bỗng nhiên, cô lại nhớ đến khoảnh khắc bên hồ. Cận Xuyên đi được vài mét thì anh quay đầu lại, lười biếng hỏi: "Có thích ăn lẩu không?"

Đóa Miên chưa hiểu: "Cái gì cơ?"

"Chiều mai tớ mời cậu đi ăn."

Kỳ thật, liên quan tới việc được mời cơm, Đóa Miên vốn muốn cự tuyệt. Nhưng đến giờ, cô vẫn chưa có từ chối.

Dù sao người kia tàn bạo như vậy, nếu bị đánh ba cái thì cũng..

Khụ, khụ! Đóa Miên không muốn nghĩ nữa...

Dù sao, cô cũng phải từ chối lời mời này.

Nghĩ một lát, cô quyết định dùng phương pháp cổ xưa nhất, văn minh nhất mà cũng thân thiết nhất - truyền giấy.

Giờ tự học Vật lý, cô đem tờ giấy nhỏ dán vào hộp bút hình chú mèo cầu tài. Thừa dịp thầy giáo không để ý, cô nhanh tay mắt lẹ ném xuống bàn dưới.

Vừa vặn, chiếc túi nhỏ rơi vào chính giữa bàn học Cận Xuyên.

"..." Anh trừng mắt, nhìn con mèo béo trên vỏ hộp, lại nhìn cái người bàn trên. Anh đưa tay, rút từ trong chiếc túi ra một tờ giấy.

Trên giấy là một dòng chữ nhỏ: Chuyện ăn cơm chiều thứ bảy vẫn nên thôi đi, mọi người đều là bạn học, giúp đỡ nhau là lẽ thường tình. Cậu không cần quá tốn kém.

Cận Xuyên hí hóp mắt lại.

Vài giây sau, anh vò tờ tin nhắn thành một cục, ném vào hộp bút của cô. Sau đó, anh gõ gõ vào lưng cô.

Đóa Miên giật giật, sợ hãi nên không dám quay đầu. Cô chỉ lườn một cánh tay về phía sau, mò mẫm lung tung.

Cô sờ sờ nửa ngày đều không tìm được.

Đóa Miên nhú mồm, cánh tay lại càng cố vương xuống. Cô sờ đến một bàn tay. To, thô ráp, khớp xương rõ ràng, nhiệt độ... có chút lạnh.

Hả?

"Đại tiểu thư, định sờ ngực tớ sao?" Phía sau truyền đến một giọng nói đã mất kiên nhẫn.

"...Thật xin lỗi, xin lỗi." Đóa Miên suýt cắn lưỡi, mặt ửng đỏ, nhanh chóng quay đầu tìm chiếc hộp bút, không dám nhìn thẳng vào anh.

Nhịp tim có chút nhanh hơn bình thường.

Đóa Miên hút một hơi thật sâu, mở hộp bút ra, tìm tờ giấy xem. Cô sững sốt, anh chưa thềm trả lời.

"..." Cô không biết phải làm sao

Ý gì vậy? Đọc rồi mà còn không thềm trả lời! Vậy cô từ chối thành công, hay thất bại?

Đóa Miên cứ như vậy rơi vào trầm tư.

Sau một giờ, tiếng chuông hết giờ vang lên. Các bạn cất hết sách vở, như ong vỡ tổ lao ra khỏi phòng học. Chỉ một thoáng, tòa nhà dạy học đông nghịt, so với chợ còn náo nhiệt hơn.

Tổ trực nhật cầm lấy chổi, bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Đoas miên chậm chạp cất đồ dùng, lặng lẽ nhìn bàn dưới.

Cận Xuyên cũng đang dọn sách vở.

Ước chừng một phút sau, anh đứng dậy, trực tiếp ra khỏi phòng học.

"..." Cứ như vậy mà đi sao?

Đóa Miên ngẩn ngơ, sau khi lấy lại tinh thần, cô tranh thủ cầm balo chạy ra ngoài.

Rốt cục cô cũng đuổi kịp Cận Xuyên.

"Cận.. Cận Xuyên..." Đóa Miên khom lưng, thở hồng hộc, mỗi chữ thốt ra đều khó khăn: "Cậu chờ một chút, tớ có chuyện muốn nói..."

Vừa nói xong, người kia liền dừng lại.

Chung quanh, ban đêm phủ kín cảnh vật. Sự náo nhiệt ban nãy đã rời đi, để lại một không gian tĩnh mịch.

Cận Xuyên trên tay cầm điều thuốc lá, chờ cô tiếp lời.

Đóa Miên cố gắng hít mấy ngụm khí lớn. Xong, cô hắng giọng một cái, tiến lên mấy bước trước mặt anh mà nói: "Cậu nói mời tớ ăn cơm, tớ đã nghĩ rồi, tớ..."

"Tớ không thích thiếu nợ người khác." Cận Xuyên nhả khói, ngữ khí rất nhạt cắt lời cô: "Cho nên..."

Cho nên cái gì?

Anh cúi người xuống, đôi môi mỏng mơ hồ dán vào lỗ tai cô, gần từng chữ uy hiếp: "Cậu không đến, tớ liền đập chết cậu."

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Không cần sợ, có thể tăng chiều cao!

Kết cục của cuộc đàm phán này chính là Đóa Miên lặng lẽ lấy đi động ra, yên lặng mở mục ghi chú thời gian và địa điểm ăn cơm.

Cận Xuyên nói xong, trực tiếp quay người đi.

Đóa Miên tay nắm chặt điện thoại, im lặng nhìn bầu trời.

Quả nhiên "Uy vũ bất năng khuất"* chỉ là đối trá, "Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt"* mới chính là triết lý nhân gian.

(Uy vũ bất năng khuất: Quyền uy không thể khuất phục.)

(Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt: Kẻ biết thời thế là người tài giỏi.)

Nếu anh cứ muốn báo ân, thì cứ báo đi.

Cuối cùng, Đóa Miên như thần du* trở về nhà, thần du ăn cơm, thần du đánh PUBG.

(Thần du: Đi vào cõi thần tiên.)

Xem list bạn bè, Lục Dịch vẫn đang ở trong trận.

Cô ngồi trước máy vi tính, không biết làm thế nào, chợt nhớ tới cái hôm cùng Cận Xuyên ở trong quán net, đối phương lãnh đạm nói: "Cậu có thể dùng tốc độ này để đánh PUBG thì lúc đó mới tính là tốt."

Yêu cầu chơi game của anh đúng thật là hà khắc!

Đóa Miên mấp máy môi, hai giây sau, cô quyết định chơi với hình thức solo, một người là một đội, nhanh chóng tiến vào trận chiến.

Ván đầu tiên, cô roi xuống đất biến thành hộp.

"..." Đóa Miên hít một hơi thật sâu, ổn định tinh thần, bình tĩnh chơi ván thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đến ván thứ sáu, thành tích trận chiến từ top 99 đã lên thành top 11.

Cô vươn vai một cái, nhìn thời gian, đã 11 giờ đêm.

Đóa Miên nhớ sáng mai còn phải đi đến trung tâm luyện thi, chep miệng một cái, cô tắt máy tính, nằm trên giường vừa chơi game vừa ngáp ngủ. Khi nhấn vào Weibo, cô giật mình. Giao diện còn dừng lại ở trang chủ của MYS.

Cô nháy mắt mấy cái, tiện tay lướt xuống dưới.

Cô nhìn thấy bài viết có nhiều lượt thích nhất. Đó là chiến huy* của MYS. Màu đen lạnh lùng kết hợp với màu đỏ rực lửa. Giữa là dòng chữ MYS được làm nổi bật.

(Chiến huy: huy hiệu của chiến đội.)

Đóa Miên nhìn kĩ.

Cửa sổ không đóng, một trận gió lạnh thổi tới khiến cô thanh tỉnh. Giấy lát, tay cô giật giật, đem hình ảnh lưu lại vào máy.

Sau đó tiến đến khu bình luận.

@Tiểu Hồng: Lần này rốt cục châu Á cũng có thể tham gia giải đấu thế giới rồi, cố lên nha *nắm đấm*

Lượt thích: 923

@Đàm Nhi của ta: Còn ba tháng nữa thôi, cả đội nhớ dành thời gian tập luyện, đừng làm cả nước mất mặt. *mỉm cười*

Lượt thích: 896

@Hoa nhài bên cửa sổ: Tay Hunter thế nào rồi? Nếu như hấn giải nghệ thì phải làm thế nào bây giờ? Thật đáng lo nha! *mặt buồn*

Lượt thích: 563

@Tiểu Hồ Điệp: Nghe nói Broken có thể sẽ vắng mặt sao? Con mẹ nó, thiếu chuyên nghiệp vậy. Nếu muốn theo con đường game thủ thì bỏ học đi, OK?

Lượt thích: 300

@Lan rừng: Lầu trên nào tàn à? Năm ngoái, vì tham dự SL I Ukraine mà anh ta trực tiếp bỏ học, thi đại học cũng không. Ngươi còn muốn chuyên nghiệp hơn nữa à? Loại như ngươi nên cầm bàn phím đi theo bên Âu Mỹ đi!

Lượt thích: 1889

...

Một chuỗi bình luận làm Đóa Miên hoa cả mắt, nhưng cô vẫn có thể nhìn rõ mấy từ kia. Bỏ học? Bỏ thi đại học?

Broken vì tham dự giải đấu mà còn bỏ thi đại học sao?

Ánh mắt cô bỗng nhiên mở to ra.

Đầu óc trì trệ hai phút, sau đó cô nhủ mày, tại cột bình luận viết ra vài dòng, sau đó ấn đăng.

Cùng lúc đó, màn đêm ở phía Bắc thành phố J.

Tại một căn biệt thự cấp cao nào đó, huy chương MYS mờ ảo chiếu sáng.

"Phía Bắc góc 40 một đội, Đông góc 165 một đội." Trước màn hình vi tính, một nam sinh tóc nhuộm vàng cau mày: "Xuyên ca, tấn công hay phòng thủ?"

"Lên."

"Đi!"

"Sâm! Phía nam sau gốc cây kia có người, bắn hấn đi."

"Không vấn đề. Đại Sơn, yểm hộ cho tớ."

"OK"

Trong gian phòng, mấy thanh niên tàn khóc mà lạnh lùng, tất cả đều tập trung cao độ, phối hợp ăn ý. Không gian yên tĩnh chỉ ngẫu nhiên vang lên tiếng trò chuyện.

Vài phút sau, trò chơi kết thúc.

Bọn họ đứng top 1.

Tay bắn tia Um tùm bỏ tai nghe xuống, vươn vai một cái, mơ hồ hỏi: "Xuyên xa, hôm nay có phải luyện tập tới rạng sáng không?"

"Sắp đấu giải rồi, mỗi ngày huấn luyện một ít còn ngại mệt sao? Ban ngày cũng không phải các cậu không được nghỉ."

Hỏa Xa buông tay: "Cũng không có cách nào khác."

Một bên, Cận Xuyên tựa trước máy tính hút thuốc, ngửi khí lạnh nhạt nói: "Muốn ngủ cũng được"

Hai mắt Đại Sơn sáng lên.

Lão đại hôm nay như thế mà thấu hiểu lòng người!

"Cứ chạy quanh nhà năm mươi vòng rồi ngủ."

"..." Haha, quả nhiên là lão đại. Um tùm cùng Đại Sơn không phản kháng được, yên lặng đứng dậy, rời đi.

Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, một nam nhân cao lớn thô kệch đi đến, gõ cửa hỏi: "Đói không? Để anh mua bữa khuya."

Mọi người quay đầu nhìn lại, là quản lý Hỏa ca.

Các đội viên mồm năm miệng mười nói tên món ăn.

Hỏa ca nhanh chóng rời đi, tay đang lướt điện thoại tiện tay mở ra phần bình luận, anh sững sờ. Hỏa Xa có chút hiếu kỳ, tiến đến hỏi: "Làm sao vậy Hỏa ca?"

"Có chút lạ.." Hỏa ca nhún mày: "Mới mười mấy phút mà đã có 100 lượt thích."

Um tùm lấy kẹo cao su nhai, kinh ngạc: "Em tưởng mười măn vạn fan hâm mộ đều là do anh mua?"

Đại Sơn thấy thế liền cướp một thanh kẹo, gặm đầu nói: "Ờ cũng nghĩ vậy."

Hỏa Xa hỏi: "Bình luận của ai? Viết cái gì?"

Hỏa ca cận thị, híp đôi mắt nhìn kỹ màn hình, có chút kinh ngạc: "Hóa ra fan hâm mộ của ta còn có một tiểu muội... ID là Đoá Đoá không phải hoa...?"

"..." Cận Xuyên đang uống nước cũng dừng lại, rũ mắt.

Hỏa ca tiếp tục: "Chào admin, tôi rất thích MYS, cũng rất sùng bái Broken. Nếu như có thể, xin hãy thay tôi gửi đến Broken một lời xin lỗi. Trong lần đầu chơi game, tôi hình như đã không cẩn thận đâm chết anh ấy, thật sự rất xin lỗi."

Tiếng nói trầm thấp, bình ổn, trong nháy mắt, toàn bộ gian phòng rơi vào mảnh yên tĩnh.

Hỏa ca quay đầu, ngạc nhiên nhìn về Cận Xuyên.

Um tùm cùng Đại Sơn cũng quay đầu, vẻ mặt khiếp sợ.

Cũng may Broken là người trầm ổn, nếu không, là người khác, sợ cái gì Đoá Đoá kia đã bị chém ra thành từng mảnh,

Thật lâu, người tự xưng là có thể vượt qua phong ba bão táp như Hỏa Xa vẫn thất thần. Anh háng giọng, môi giật giật, nhìn Cận Xuyên cười, nói: "...Fan vẫn coi cậu là thần..."

Cận Xuyên mặt lạnh tanh nhìn về Hỏa Xa.

Anh ta ho khan hai tiếng: "Yên tâm... mọi người đều là huynh đệ, chuyện cậu bị đâm chết, bọn tớ liền coi như không nghe thấy."

Bên ngoài, bầu trời im ắng.

Mấy giây sau, Cận Xuyên mặt lạnh lùng lại lộ ra một nụ cười âm áp.

Rất tốt, hiện tại cả thế giới đều biết MYS Broken bị một tân thủ cùi bắp nghiền chết. Rất có thể, anh sẽ con mẹ nó nhanh nổi tiếng.

Tối thứ bảy, sau khi học xong ở trung tâm luyện thi đã là năm giờ, thời gian hẹn cơm là sáu giờ rưỡi. Nếu về nhà thì lại phải đi đến chỗ hẹn, quá lười. Không trở về nhà mà đến liền chỗ hẹn thì Cận Xuyên lại nghĩ rằng cô rất mong chờ ăn cơm cùng anh...

Cô nhìn lên trời một lát, quyết định đến tiệm sách cạnh chỗ hẹn giết thời gian.

Lịch sử nhân văn...

Quá buồn tẻ!

Khoa học xã hội...

Quá thâm thúy!

Đóa Miên buồn bực đi tiếp, cuối cùng, hai mắt cũng phát sáng nhìn về giá sách: tiểu thuyết tình cảm.

Cô dừng chân, tùy tiện cầm một quyển "Quán ăn số 56".

Nhìn thêm vài phút...

Thật đối!

Đóa Miên đem sách trả lại chỗ cũ, ngược lên hàng cao nhất. Cô nhìn thấy một cuốn tiểu thuyết có bìa sách lòe loet "Vương gia bá đạo."

Cô nháy mắt mấy cái, gờ tay lên muốn lấy.

Không tới...

Cô nhón chân lên, vẫn không được.

"..." Đây là sĩ nhục con người 1m60 sao?

Đóa Miên tức giận, quyết phải lấy được quyển kia.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến, không nhanh không chậm dừng lại sau lưng cô.

Đóa Miên vô ý thức quay đầu lại, sững sốt.

Người kia mặt không biểu tình, vẫn đứng yên. Sau đó, anh khẽ nâng tay, cầm "Vương gia bá đạo", nhàn nhạt hỏi cô: "Muốn?"

"..." Đóa Miên cứng ngắc gật đầu, chuẩn bị đưa tay định nói: "Cảm..."

Nhưng mà, cái chữ "on" còn chưa kịp thốt ra, đối phương liền đem sách đặt lại chỗ cũ.

"..."

Cận Xuyên nhìn sang một giá sách khác, giây lát, anh đưa một quyển sách cho cô, đồng thời thuận tay, nhẹ nhàng xoa đầu cô như sủng vật. Anh cười nhẹ một cái rồi bước đi.

... Cái quỷ gì vậy?

Đóa Miên nghi ngờ nhú mày, đọc tên sách.

Không cần sợ, có thể tăng chiều cao!

Cô: "..."

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lão tử cũng là do gặp gỡ cậu

Đóa Miên đen mặt trà sách lại.

Rời khỏi shop, trời bên ngoài đã dần tối.

Bỗng nhiên gió nổi lên, bụi bay tứ tung, mắt cô nhanh chóng đầy bụi bay vào, nước mắt cũng ngẫu nhiên chảy ra. Trong mơ màng, cô thấy Cận Xuyên đứng cách đó không xa, anh ung dung đứng dưới ánh đèn, tay cầm điều thuốc quen thuộc.

Do ánh sáng, Đóa Miên không nhìn rõ được biểu cảm của anh. Nhưng nghĩ cũng biết, không phải anh đang ngăm ngăm thì cũng là lạnh lùng, không có biểu cảm thứ ba.

Cô đi qua, vừa dụi mắt vừa nói: "Cậu không phải nói sáu rưỡi mới ăn sao? Đến sớm vậy!"

Cận Xuyên chỉ đáp vồn vện hai chữ: "Rảnh rồi."

"..." Đóa Miên im lặng.

Cũng đúng, không phải ai cũng ăn rồi đi bắt nạt người khác như anh.

Hai người một trước một sau đi đến quán lẩu đối diện.

Tiệm này rất nổi, đều phải đặt trước ba ngày mới có bàn. Vừa vào cửa, Đóa Miên liền cảm nhận được hơi nóng nhào tới trước mặt.

Hòa ca đã đặt bàn trước, là phòng tên "Trương Tiến Tửu" tại tầng hai.

Đóa Miên ngồi xuống đối diện nam sinh kia, có chút câu nệ. Bởi vì không biết nên làm gì, cô chỉ cầm cốc nước, không ngừng uống.

Cận Xuyên đang nghịch bát lửa, không nói gì.

Cô cũng không bắt chuyện.

Không khí yên tĩnh lại có chút xấu hổ.

Đúng lúc này, cửa phòng đẩy ra, nhân viên đi đến: "Chào anh chị, cho hỏi hiện tại anh chị muốn dùng món chưa ạ?"

Cận Xuyên tiện tay ném thực đơn cho Đóa Miên.

"... Tớ gọi sao?" Cô cười, ngại ngần đọc tên những món mình muốn ăn, chút lại hỏi Cận Xuyên: "Cậu muốn ăn gì?"

Cận Xuyên nói: "Gì cũng được."

"..." Đã vậy, cô liền tùy tiện gọi vài món.

Một phút sau, Đóa Miên đưa thực đơn cho phục vụ.

Không khí lại nhanh chóng trầm xuống.

Nhưng mà, trầm mặc cũng không phải là xấu. Đóa Miên co chút cảm thấy may mắn. Nếu vị đại gia đối diện kia muốn cùng cô thao thao bất tuyệt, cô sẽ còn phiền não hơn.

Không nói lời nào, vậy liền ăn đi. Dù sao mình cũng không tốn tiền!

Đóa miên tập trung lực chú ý vào bàn mỹ thực trước mặt.

Cận Xuyên châm thuốc, nhìn chăm chăm cô, chỉ ăn vài miếng.

Không đến bảy giờ tối, Đóa Miên đã cảm thấy no, da bụng căng phình.

"Ngon không?" Anh quét mắt nhìn bàn ăn gần rỗng tuếch.

"Có." Đóa Miên gật đầu.

Cận Xuyên nhanh chóng đi ra ngoài tính tiền.

Cô đảo mắt, ngoái nhìn bóng lưng Cận Xuyên... Cô liền cảm thán, cặp chân kia thật xinh đẹp. Thon dài cân xứng, tuyệt đối không giống chân của một đáng nam nhi.

Tướng mạo lại còn đẹp trai, dáng người thì tuyệt phẩm, chỉ là tính cách...

Quả nhiên, con người không ai hoàn hảo.

Nhưng bữa cơm này cứ nhẹ nhàng mà kết thúc như thế, hoàn toàn không giống với dự kiến của Đóa Miên. Cô ở trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, cửa phòng được mở ra.

Cô ghé mắt.

Cận Xuyên đang đứng tựa vào cửa, cúi đầu hút thuốc, thở một hơi ra, màu trắng của khói lại làm cho khung cảnh thêm chút mơ hồ. Sau đó, anh miễn cưỡng nói: "Còn sớm, tìm một chỗ đi chơi không?"

Đóa Miên vốn cho rằng Cận Xuyên nói đi chơi là đi chơi game. Nhưng cô đã sai.

Mười phần sai.

Cận Xuyên trực tiếp mang cô đến quán rượu.

Nhìn ngọn đèn bảy màu chiếu loạn xạ, nghe âm thanh bốc lửa như làm thùng mìn nổ, Đóa Miên khé miệng giật giật một cái.

"... Vào đó sao?" Đóa Miên quả thực kinh ngạc không nói lên lời.

Cận Xuyên nhìn cô một chút: "Không phải đến đây để ngắm."

"... Loại địa phương này..." Đóa Miên vừa đi vừa nuốt nước bọt: "Không tốt lắm đâu. Nếu trường học biết sẽ kỉ luật nghiêm đấy."

"Loại địa phương này?" Cận Xuyên tùy ý nói.

Đóa Miên nhú mày, chậm rãi chất lọc từng câu chữ trả lời: "Đúng đây, cảm giác thật không đứng đắn một chút nào."

Lời vừa nói ra, Đóa Miên liền hối hận không thôi.

Bởi vì cô nói xong, trong nháy mắt, biểu cảm của Cận Xuyên biến đổi không ngừng. Đầu tiên thì cười rộ, sau đó lại lạnh lùng.

"..." Biểu cảm gì vậy?

Khinh bỉ cô sao?

Đóa Miên mím môi, trong lòng hơi tức giận.

Giây lát, Cận Xuyên ném tàn thuốc xuống đất, vòng qua cô, đi thẳng đến lề đường đón xe. Đúng lúc một chiếc taxi chạy đến, anh gọi cô.

"Qua đây."

"..." Đóa Miên đi qua, cau mày không nói gì.

"Lên xe." Cận Xuyên lãnh đạm cười, ga lăng mở cửa cho cô: "Học sinh giỏi, nói cho tài xế địa chỉ nhà cậu." Sau đó anh quay người rời đi.

Tiếng bước chân xa dần.

Học sinh giỏi? Anh lại gọi cô như vậy.

Cô không có tên sao?

Đóa Miên đứng tại chỗ cắn môi, cũng không biết lấy dũng khí ở đâu. Cô đóng cửa xe lại, sau đó chạy đến chỗ nam sinh kia.

Đóa Miên lớn tiếng: "Này!"

Cận Xuyên đứng vững, nhú mày quay lại nhìn cô.

"Có qua có lại." Cô mỉm cười: "Cậu mời tớ ăn cơm, tớ mời cậu uống rượu, đi thôi!"

Đóa Miên lần đầu tiên bước vào quán bar.

Thăng thần mà nói... Cảm giác không tốt cho lắm...

Mùi thuốc lá nồng đậm, tiếng nhạc to vang trời, còn có vài người trên sân khấu ôm đàn guitar điện điên cuồng gào thét. Có thể nói, nhận thức của Đóa Miên hoàn toàn đổi mới.

Điên cuồng.

Lại đã tỉnh.

Cô ngồi trên ghế salon dài, tay cầm cốc nước chanh, mắt nhìn mũi, tay chân cũng không biết để chỗ nào. Cô như tách biệt với cảnh tượng trong này.

Cận Xuyên dạng chân ngồi cạnh cô, gõ bàn một cái, đôi môi khép mở như đang nói gì đó.

Chung quanh, tiếng âm nhạc ồn ào. Đóa Miên một chữ cũng không nghe thấy.

Cận Xuyên liền hét vào tai cô: "Vừa rồi con mẹ nó ai nói mời tớ uống rượu?"

"..." Đóa Miên trầm mặc hai giây, rồi cô cũng hét lên mỗi tiếng: "Tớ!" Xong, từ đồng hồ trên bàn, cô lấy ra một chai gì đó. Cầm lấy, cô rót vào trong ly một ít, như một đẳng nam nhi.

Rồi cô nhìn Cận Xuyên, nâng ly: "Tớ uống xong rồi nói."

Cận Xuyên nhú mày, nắm lấy cổ tay cô, ngăn lại: "Tớ nói đùa, nghe không hiểu à?"

"Tớ lại không đùa giỡn với cậu." Đóa Miên đẩy tay anh ra, ngửa cổ uống hết.

Mặc cho nồng độ cồn không cao, nhưng Đóa Miên lần thứ nhất uống rượu, vị giác liền bị kích thích, một chút nữa thì phun ra ngoài.

Cận Xuyên trực tiếp cướp lấy ly của cô.

"Cậu nổi điên cái gì?" Anh nhàn nhạt nhìn cô.

"Cậu mới nổi điên ấy." Đóa Miên cảm thấy có chút choáng, cũng không biết là tại chung quanh quá ồn ào hay là do tác dụng của cồn. "Mang người ta tới quán bar lại không cho uống rượu, vậy cậu dẫn tớ đến chỗ này để khoe khoang cậu ngăn chén không say à?"

"..." Cận Xuyên thu mắt lại, lấy ra một điều thuốc, không thèm để ý cô nữa.

Đóa Miên cầm ly rượu lên, ánh mắt rất chuyên chú quan sát anh.

Cận Xuyên liếc cô một cái, ánh mắt mang ý cảnh cáo rõ ràng.

Ai ngờ, cô không lùi lại tiến, cứ thế trực tiếp xích gần lại anh, nói: "Bạn học Cận Xuyên..."

Anh không lên tiếng. Hơi thở của đối phương mang đầy mùi cồn rượu, lại có hương vị của son môi.

Giọng nói của cô rất chân thành: "Tớ cảm thấy cậu có điều muốn hỏi tớ nha!"

"..." Cận Xuyên dừng lại, nghiêng đầu, nắm cằm cô dò xét. Hai bên má hồng hồng, mắt óng ánh. So với bình thường, thật là một trời một vực.

"Cậu?" Cận Xuyên sát gần cô mấy phần, chau mày nói: "Một chén liền say?"

Đóa Miên mơ mơ màng màng, vô ý thức nắm chặt bàn tay to lớn kia, tiếp tục: "Nói cậu là học sinh giỏi, cậu lại hút thuốc, uống rượu, còn đánh nhau, trốn học. Nói cậu là thiếu niên bất lương, cậu lại học tốt như vậy. Nói cậu lạnh lùng, cậu lại ra tay làm việc tốt. Nói cậu là thiếu niên tốt... chắc chính cậu còn không tin?"

Cận Xuyên tròn mắt nhìn cô nắm chặt tay anh. Một lát, anh lạnh nhạt nói: "Điện thoại của cậu?"

"..." Cô nháy mắt mấy cái, lấy điện thoại ra đặt vào tay anh.

Cận Xuyên trực tiếp nhận lấy.

Màn hình khóa. Anh yên lặng vài giây, cầm ngón trỏ của cô lên thử dấu vân tay. Sau đó, anh mở phần danh bạ, gọi cho bạn học Trương Hiểu Văn kia.

"Bạn học Cận Xuyên... Tớ nói cho cậu một bí mật." Đóa Miên đầu óc càng choáng váng, lời nói còn có chút không rõ ràng, tiếp tục cọ cọ vào tay anh: "Có được không?"

Bên kia, Cận Xuyên vừa mới gọi xong, bàn tay liền ngăn cô lại, gật đầu nói được.

"Tớ muốn nói nhỏ."

"Ừ."

"Không thể để người khác nghe thấy."

"Chỗ này chỉ có tớ và cậu."

Đóa Miên nghe xong liền an tâm, cười ngây ngô nói từng tiếng chậm rãi: "Tớ rất ghen tị với cậu."

Cận Xuyên có chút buồn cười: "Ghen tị?"

"Cậu không giống với người khác, cậu đặc biệt tự do, tùy tâm sở dục*..." Sau đó cô chỉ vào mình: "Không giống tớ..."

(Tùy tâm sở dục: không theo ai hết, cứ theo ý mình mà làm)

Cận Xuyên nhìn chăm chăm cô: "Cậu biết mình đang nói gì không?"

Đóa Miên giống như không nghe thấy câu này, nhắm mắt lại, cười nói: "Nếu có một ngày, tớ cũng được như cậu thì thật tốt."

Nói xong, cô trực tiếp dựa vào lồng ngực anh.

Cận Xuyên nhú mày, vỗ nhẹ lên mặt cô: "Đóa Miên?"

"Cạn ly..."

Anh yên lặng vài giây, sau đó gọi phục vụ tính tiền, ôm lấy cô đi về phía củ chính, ngữ khí không kiên nhẫn mang theo chút bất đắc dĩ: "Lão tử cũng là do gặp gỡ cậu."

Lời của Editor:

Hôm nay tớ đi chơi từ sáng, 10 rưỡi tối mới bắt đầu edit cho các cậu.

Mặc dù đã qua ngày mới được vài phút nhưng xí xóa cho tớ nhé! *nháy mắt*

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Vì sao không làm một người duy nhất kia?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cận Xuyên mang Đóa Miên ra ngoài hóng gió cho tỉnh rượu.

Anh chỉ nhất thời hứng khởi đùa cô một câu mà thôi. Ai ngờ cô nương này lại làm thật, còn có can đảm cùng anh tới quán bar.

Cô cùng anh có lẽ không giống nhau lắm.

Cận Xuyên nhìn đôi má đang ửng hồng kia, thật lâu mới phun ra một chữ: "Ngốc!"

Kỳ thật Đóa Miên uống không nhiều, nồng độ cồn cũng thấp. Cô lúc này cũng chưa đến nổi say như chết, nhiều nhất cũng chỉ là đầu đầu, hai chân mềm nhũn, cả người lâng lâng.

Sau đó cô tỉnh táo lại đôi chút, cũng có thể tám chuyện.

"Tớ biết bay rồi sao?" Cô phát hiện hai chân mình không chạm đất, vùng vẫy hỏi.

"Ngậm miệng."

"... Cậu ôm tớ?"

"Ngậm miệng."

"... Bỏ tớ xuống." Cô nhủ mảy lại, trong tiềm thức cảm thấy có gì đó sai sai, nói thêm một câu: "... Nam nữ thụ thụ bất thân." Sau đó che miệng lại: "Bất thân."

"Uống chút rượu mà như người điên." Cận Xuyên đen mặt.

"Tớ nhớ ra rồi..." Đóa Miên chợt nhớ tới đại mỹ nữ Lý Vĩ Tích, càng giấy giữa kịch liệt, mơ hồ nói: "Cậu bỏ tớ xuống, người ta lại hiểu lầm bây giờ. Cậu nên thủ thân như ngọc."

"..."

Cuối cùng Cận Xuyên cũng đã mất hết kiên nhẫn. Anh nghiêng đầu, hít một hơi dài, tựa như đang cố gắng kiềm chế, sau đó xoay người, đem cô nương đang ôm trọn trong ngực thả xuống.

Đóa Miên loạng choạng đứng xuống.

Cận Xuyên nắm tay trái của cô, lòng mảy nhủ lại: "Còn đứng vững được không?"

"Được." Cô gật đầu, một lát, cô ngược nhìn Cận Xuyên. Trong tầm mắt, cảnh đêm chung quanh mơ hồ, chỉ có người kia như toả sáng.

Hai người cứ vậy nhìn nhau hai giây.

Đóa Miên đột nhiên bật cười.

Cận Xuyên nhìn cô chằm chằm: "Cười cái gì?"

"Cậu.. có phải chuốc say tớ không?" Cô giơ ngón tay sờ sờ mũi, nghiêm mặt phủ nhận: "Tớ uống một ly liền say? Không phải chứ, trên đời này làm gì có ai yếu như gà vậy."

Cận Xuyên cười ra một tiếng.

Gió đêm lẳng lẳng mà thổi, bóng đêm lẳng lẳng buông xuống.

Đóa Miên xoa xoa thái dương, quay đầu nhìn cái cột đèn đường bên cạnh. Cô mơ màng, đẩy Cận Xuyên ra, ôm lấy cái cột, ngồi xỏm trên vỉa hè.

Cận Xuyên vẫn đứng đấy, cúi đầu hút thuốc.

"Cậu biết không?" Đóa Miên áp khuôn mặt nóng hổi vào cây cột. Lạnh lạnh, thật thoải mái. Cô cười, đưa tay chỉ lung tung: "Tớ chưa từng uống rượu, cũng chưa từng vào bar... Bởi vì mẹ tớ nói, cô gái biết uống rượu và đi bar đều hư hỏng."

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, thanh âm có chút khàn khàn nói: "Tớ vừa gọi cho bạn cậu, cô ấy nửa tiếng sau sẽ đến."

"Ồ."

"Ý tớ là..." Anh rất tỉnh táo nói: "Nửa giờ này, cậu đang hoảng một chút."

"..." Đóa Miên quay người nhìn anh chằm chằm, ánh mắt sáng lấp lánh.

Cận Xuyên liếc nhìn cô một cái.

"Bạn học Cận Xuyên!" Cô thập phần nghiêm túc.

"Ừ?"

"Cậu có phải đối với tất cả mọi người đều... á, đúng không?"

"..." Cận Xuyên im lặng hai giây: "Không."

Đóa Miên nghe xong, đầu óc đang mơ hồ cũng ngẩn cả người, cảm thấy rất khó hiểu. Cô nhủ mảy lại: "Vậy tại sao cậu ác với tớ thế?"

Anh không kiên nhẫn: "Ác như nào?"

"Xi." Đóa Miên nói nhỏ, cúi đầu xuống. Gió lạnh thổi, cô rùng mình chà xát tay.

Cận Xuyên luôn chú ý tới từng động tác nhỏ của cô, yên lặng vài giây, anh cởi áo khoác màu đen đưa cho cô.

Đóa Miên vô ý thức nhìn. Đầu thu, thời tiết chuyển lạnh, anh chỉ mặc một chiếc áo thun tay ngắn màu đen, tay phải cầm điều thuốc lá, tay trái tùy ý đặt lên đầu gối. Cánh tay màu lúa mì khỏe mạnh lộ ra, đường vân rõ ràng.

Anh không lạnh sao?

Cận Xuyên bị cô nhìn chăm chăm, híp mắt: "Muốn tớ mặc hộ sao?"

"..." Quên đi. Cô choáng váng, thu tầm mắt lại.

Đóa Miên không nói nữa, chỉ yên lặng mặc áo vào.

Thuận tiện gửi một cái.

Đứng với suy nghĩ của cô, có mùi bạc hà, mùi thuốc lá... Còn có mùi bồ kết.

Lúc này, điện thoại Cận Xuyên vang lên.

Anh nghiêng đầu thờ ra một làn khói trắng, mở điện thoại ra đưa lên tai. Sau khi nghe xong, cái người kì lạ ngời tới người lui áo khoác của anh bỗng mở miệng, đứng đắn nói: "Tớ không thích cậu gọi tớ là học sinh giỏi."

"..." Cận Xuyên nhú mày.

Đóa Miên nghiêm mặt: "Đặc biệt ghét."

"Vị?"

Bởi vì ba chữ này từ miệng anh thốt ra, đều không phải là lời nói tốt đẹp cho cam.

Cũng bởi vì...

"Làm học sinh giỏi kì thật không tốt." Cô gần từng chữ chậm rãi.

"Cậu không hiểu, làm học sinh giỏi thật sự quá mệt mỏi." Đóa Miên nghiêng đầu, tựa vào cái cột cười ngây ngô: "Từ nhỏ đến lớn, chúng ta sống trong sự chờ mong của thầy cô, bố mẹ. Sơ trung, cao trung, đại học, thạc sĩ, tiến sĩ, đi làm... Mỗi bước đi, đều đã được định sẵn, rõ ràng... Một trăm học sinh giỏi, chỉ có một người có thể chân chính thực hiện ước mơ của mình, ngược lại chín mươi người sẽ từ bỏ ước mơ."

Cô quay đầu nhìn về phía anh: "Cậu đoán xem, chín người còn lại sẽ như thế nào?"

Cận Xuyên nhìn chăm chăm, ánh mắt sâu như giếng.

Đóa Miên tiếp tục: "Họ có lẽ đến già cũng không biết ước mơ tận cùng là thứ gì."

"Quy luật của xã hội, ánh mắt của người trần, thật ra là một sự ràng buộc, một cái gông cùm chắc chắn, giam cầm tư tưởng cùng linh hồn của học sinh. Mọi người nhận định "giỏi" và "không giỏi", ép buộc chúng ta cúi đầu trước xã hội, thỏa hiệp với hiện thực. Hai chữ ước mơ, sẽ ngày một cách xa chúng ta."

Nói đến đây, cô mãnh liệt đứng lên, thanh âm như cao hơn: "Tớ không thích học bù, không thích điểm số, không thích xếp hạng! Tớ không thích bị người đời dắt mũi, không thích làm học sinh giỏi! Thật sự rất mệt."

"Tớ kỳ thật không muốn trở thành như thế." Thanh âm nhỏ dần, cô ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi.

Không muốn trở thành như thế...

Đi theo sự sắp đặt của bố mẹ, học tập, thi đại học, sau đó học lên tiến sĩ, tìm một công việc tốt rồi kết hôn. Ngày qua ngày bị hiện thực đưa đẩy, rèn giũa, làm quen với xã hội, biến thành bộ dáng mà mình ghét nhất.

Chỉ có thể như thế.

Chỉ có thể như thế sao?

Chung quanh xa hoa trụy lạc, trong quán bar, vài thanh niên ăn mặc thời thượng, đầu punk, áo khoác da đi ra đi vào náo nhiệt.

Đóa Miên đứng dưới ánh đèn, một khoảng cô đơn.

Cận Xuyên ngửa đầu nhìn cô.

Từ góc độ này, đèn đường chiếu lên đỉnh đầu cô, mờ ảo. Khuôn mặt cô vẫn còn men say, hơi ửng hồng.

Thế giới đều yên lặng.

Thật lâu, Đóa Miên mới cứng ngắc cười hai tiếng. Cô lại ngồi xuống: "Thật ngại quá, có phải tớ quá già mồm không?"

Cận Xuyên hỏi một đằng, trả lời một nẻo, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Lúc tỉnh rượu cũng không khác biệt lắm nhỉ?"

Giống như rất tỉnh táo.

Cô gật đầu.

"Đưa điện thoại đây."

"..." Đóa Miên không biết anh muốn làm gì. Nghĩ một lúc, cô đưa điện thoại ra.

Cận Xuyên mở phần nhắn tin tùy tiện đánh vài chữ. Sau đó, anh trả di động cho cô, đứng lên gọi taxi.

Đóa Miên nhú mồm, hỏi: "Cậu cầm điện thoại tớ làm gì?"

"Nói cho bạn cậu không cần đến đón."

"Ừ." Cô tán thành: "Dù sao cũng không cần phiền toái như vậy, tớ có thể tự về nhà."

"Bảo vệ nhà cậu gác cổng đến mấy giờ?" Cận Xuyên lạnh lùng hỏi.

"... Tám giờ." Đóa Miên ho khan một tiếng: "Nhưng mà hôm nay bố mẹ tớ không có nhà, thời gian chắc cũng có thể điều chỉnh."

Anh hít một ngụm thuốc lá, gật đầu: "Đi."

"?" Đi đâu?

Cận Xuyên dụi tàn thuốc, tiện tay ném vào thùng rác, chỉ chỉ vào trong quán bar: "Đi."

"Lại vào đó sao?" Đóa Miên nhú mồm: "Để làm gì?"

Anh cười vô lại: "Tặng cậu một món quà."

Mãi mười phút sau, cô mới phản ứng được, Cận Xuyên nói muốn tặng quà là tặng cái gì.

Cô đứng trước sân khấu. Xung quanh có rất nhiều người, họ nhảy múa theo điệu nhạc, làm càn cười to.

Bỗng nhiên, cả quầy rượu sáng lên một ánh đèn.

Tiếng nhạc ầm ĩ cũng biến mất.

Tiếp đến vang lên một khúc nhạc thư giãn mà quen thuộc. Đóa Miên chớp mắt, ngẩng đầu lên. Đám người đang nhảy nhót sững người lại, sau đó cười lên, vỗ tay theo nhịp.

Thế giới tràn ngập hoa tươi tốt cùng ở nơi nào.

Nếu như nó thật sự tồn tại, tôi nhất định sẽ đến.

Tôi nghĩ ở nơi nào đó, ngọn núi cao sừng sững.

Tôi không quan tâm nó có phải là vách núi cheo leo.

Dùng sức sống, dùng sức yêu đủ là máu chảy đầu rơi.

Bất luận kẻ nào gièm pha, chỉ cần tôi là chính mình.

Lý tưởng của tôi, tôi sẽ không từ bỏ, dù cho sóng gió khó khăn...

...

Đóa Miên nghe thấy không ít người bắt đầu hát theo.

Tiếng hát ngày càng lớn, rồi như nước dâng thủy triều, mạnh mẽ.

"Chạy về phía trước, lặng lẽ chịu đựng sự chế giễu. Sinh mệnh to lớn, không trải qua trắc trở sao có thể biết được. Hiện thực không thể nào làm cho chúng ta quý xuống đất xin tha thứ. Coi như, rải máu tươi mà chịu đựng..."

Hốc mắt Đóa Miên uрон ướt.

Dưới tác dụng của cón còn lưu lại, cô nghe mọi người đồng thanh, cũng hát đến khản cả giọng: "Tiếp tục chạy. mang theo sự kiêu ngạo. sinh mệnh lấp lánh, không kiên trì đến cùng sao có thể biết được..."

Hát đến chữ cuối cùng, cô dường như bị rút đi phần khí lực cuối cùng.

Nhưng chẳng hiểu sao, cô lại cười.

Ca sĩ hát đến câu cuối cùng:

Nếu một ngày bị ép đến đường cùng thì tôi sẽ không thỏa hiệp đến già.

Lúc này, Đóa Miên như thanh tỉnh. Sau đó, cô nghe thấy một thanh âm hỏi mình: Vì sao không làm một người duy nhất kia?

Cô rất dễ dàng liền biết mình không muốn cái gì. Nhưng khó nhận nhất là, cô biết cô muốn cái gì.

Muốn cái gì?

"..." Đóa Miên quay đầu, Cận Xuyên đứng tại một chỗ khác hút thuốc. Anh như đang nhìn cô, lại như đang không nhìn cô, khuôn mặt chìm vào bóng đêm. Không thể chạm tới.

Lời của Editor:

Vì tờ gõ tên bài hát nhưng cũng không tìm được lời, đành sửa lại theo ý mình nên cũng không được mượt mà cho lắm.

*Ảnh đầu punk:

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Về sau đừng uống rượu nữa

Lúc rời quán bar cũng đã gần mười một giờ đêm. Đóa Miên đã tỉnh táo hơn phân nửa, nhưng đầu óc vẫn có chút choáng.

Cô đưa tay xoa xoa má, nóng hổi.

Cận Xuyên vẫy một chiếc taxi, gọi Đóa Miên ngồi vào ghế phía sau rồi anh cũng nhanh chóng kéo cửa bên kia ra ngồi xuống.

"Hai vị đi đâu?"

Cận Xuyên ghé mắt nhìn Đóa Miên: "Ở đâu?"

Nghe vậy, Đóa Miên vô ý thức nói ra địa chỉ nhà, mấy giây sau mới phản ứng kịp, cô sùng sốt: "Cậu muốn tiễn tớ về nhà à?"

"Ừm." Anh từ từ nhắm mắt, ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, sắc mặt nhàn nhạt, dáng vẻ lười nhác.

Cô có chút xấu hổ, chần chừ nói: "... Thật ngại quá, làm phiền cậu rồi."

Cận Xuyên mắt cũng không nhìn: "Con mẹ nó, cậu đã mang đến quá nhiều phiền phức cho tôi rồi, lần này là còn ít."

"..." Đại gia, cậu cần gì phải thẳng thắn như vậy?

Đóa Miên im lặng.

Về sau, trên cả đoạn đường, không ai nói chuyện với ai, không gian rất yên tĩnh.

Chỉ mười phút sau, xe taxi dừng lại. Đóa Miên đẩy cửa xuống xe, hít sâu, chuẩn bị cảm ơn rồi nói tiếng hẹn gặp lại với vị đại gia kia. Ai ngờ vừa quay đầu lại, đối phương đã đứng trước mặt cô.

Đóa Miên không biết làm sao: "... Nhà cậu cũng ở gần đây sao?"

Cận Xuyên: "Không."

Cô nhú mày: "Vậy tại sao cậu lại xuống xe cùng tớ?"

"Đưa cậu về nhà."

Đóa Miên khoé môi giật giật, đưa tay chỉ chỉ vào khu chung cư đối diện: "... Nhà tớ ở chỗ này, đi vài bước liền đến."

"Ừm." Phản ứng của anh rất lạnh nhạt.

"... Cậu muốn đưa tớ đến cửa sao?" Đóa Miên ý thức được điều gì đó, xua xua tay: "Không cần, thực sự không cần, ở đây đã rất an toàn rồi. Hiện tại đã khuya, cậu về sớm nghỉ ngơi một chút."

Cận Xuyên mở to mắt nhìn cô, ngữ khí nhàn nhạt: "Ăn nhiều quá nên đi dạo, không được sao?"

Đóa Miên sùng sờ.

Được, được, được. Đương nhiên, lão gia cậu nói Trái Đất là cái bánh cũng đúng.

Đóa Miên không mang theo thẻ ra vào, thời gian lại quá muộn, ông bảo vệ An đại thúc lại gọi nửa ngày không dậy. Cô bất đắc dĩ, chỉ có thể đi từ cửa phụ vào.

Kỳ thật, cửa phụ đến nhà Đóa Miên gần hơn, nhưng con đường này đèn đã hỏng, trời tối như mực, cho nên lúc cô học tối sẽ không đi đường này.

Cũng may, lúc này cô không phải đi một người.

Nghĩ một lúc, cô liếc nhìn người bên cạnh.

Đêm nay trời nhiều mây, không có trăng, cũng chẳng có đèn. Trong tầm mắt chỉ có một mảnh hắc ám. Cận Xuyên chậm rãi đi từng bước, môi khẽ mím, thở ra một làn khói trắng.

Lại là khói...

Anh có biết hút thuốc nhiều sẽ gây nguy hiểm đến cơ thể không? Cô nhú mày, thu tầm mắt lại.

Bỗng nhiên.

"Hôm nay là lần đầu tiên uống rượu?" Trong bóng tối, thanh âm trầm thấp của anh vang lên.

Rõ ràng là một câu hỏi, nhưng ngữ điệu của anh lại tầm tầm, cả đoạn không có lấy một chút chập trùng nâng tông, giống như một câu trần thuật chứ

không phải là câu hỏi.

Đóa Miên trì trệ vài giây, yên lặng: "... Ừ."

"Về sau đừng uống rượu nữa."

"..." Há? Cô trông mắt nhìn, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Cận Xuyên mắt kiên nhẫn: "Có nghe thấy không?"

Tất nhiên là nghe được. Nhưng mà, giọng điệu của cậu có chút điểm kì quái.

Đóa Miên trong lòng khó hiểu, hơi nhíu mày, cô chần chừ vài giây mới trả lời: "Tớ biết tư lượng của mình không tốt, sẽ chú ý."

Cận Xuyên cuối cùng cũng đưa cô đến trước cửa nhà.

Anh đốt thuốc, đưa mắt nhìn hình bóng tinh tế biến mất ở góc rẽ hành lang, quay người đi.

Trong nhà tối như mực.

Đóa Miên không thèm đổi giày chạy nhanh vào phòng ngủ, mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới lầu.

Cận Xuyên đã đi xa, hòa mình vào bóng đêm tối tăm.

"..." Cô đóng cửa sổ lại, ngồi lên giường. Phút chốc nghe thấy điện thoại vang lên.

Đóa Miên nhìn tên người gọi, là Trương Hiểu Văn.

"Alo."

"Cậu về nhà chưa?" Trong điện thoại, âm thanh có chút sốt ruột.

"Ừ, tớ vừa về." Đóa Miên cười cười: "Cậu đừng lo lắng."

Nghe vậy, Trương Hiểu Văn thở phào nhẹ nhõm: "Vừa rồi Cận Xuyên gọi điện cho tớ nói cậu uống nhiều quá, làm tớ bị dọa sợ, lúc sau lại nói cậu đã tỉnh táo lại... Này, Đóa Miên, tại sao đêm hôm khuya khoắt, cậu lại ở cùng với Cận Xuyên?"

"Trước đó tớ giúp cậu ấy một chuyện, cậu ấy mời tớ ăn cơm."

"Hóa ra là vậy, dù sao cậu đã an toàn là tốt rồi." Trương Hiểu Văn dừng vài giây, có chút do dự nói: "Không phải trước kia cậu nói Cận Xuyên có bạn gái sao? Bây giờ hai cậu lại đi ăn cùng nhau, liệu bạn gái cậu ta có tức giận không?"

Đóa Miên cứng đờ, gượng cười nói: "... Hình như không quá phù hợp, về sau tớ sẽ chú ý."

"Ừm."

Cũng không lâu sau, Trương Hiểu Văn liền cúp máy.

Sau khi điên cuồng trong quán bar, Đóa Miên nửa tỉnh nửa say trong đầu miên man nghĩ. Về sau, cả một tuần lễ, trong điện thoại của cô luôn vang lên lời ca quen thuộc của bài hát "Truy mộng xích tử tâm".

Cô thậm chí còn đem cả lời bài hát chép vào một quyển vở.

Trên đời, bài hát êm tai nhiều vô số kể, nhưng những bài có thể khiến người ta sinh ra một loại đồng cảm lại ít vô cùng.

Đóa Miên cảm nhận được ở "Truy mộng xích tử tâm" một sự thèm khát tự do mãnh liệt.

Đó chính là món quà mà Cận Xuyên tặng cho cô.

Không ai bị nổi, không sợ thế tục.

Cũng như anh.

Cuối tháng chín, sắp đến Quốc Khánh*, toàn trường từ năm nhất đến năm ba cơ bản đều ở trạng thái "bỏ bê học tập". Chuông báo hết giờ tự học vang lên, Lục Dịch trực tiếp nhảy lên ghế, quơ áo đồng phục hô to: "Nghỉ!"

(Quốc Khánh của Trung Quốc là 1-10)

Tiếng hô như kèn báo, khiến cho toàn lớp học bùng nổ, ầm ĩ.

Trương Hiểu Văn nhét mấy quyển tiểu thuyết vào cặp sách, hào hứng hỏi Đóa Miên: "Ngày nghỉ đã sắp xếp thế nào rồi?"

Đóa Miên méo miệng, bắt lực trả lời: "Mẹ tớ xin thầy dạy kèm tại nhà."

"Gia sư sao?" Trương Hiểu Văn nhú mày: "Cậu không phải đã đi học ở trung tâm luyện thi rồi sao? Có gì lại còn phải học gia sư nữa?"

Đóa Miên nói: "Ở tiểu khu của tớ có một bạn học cùng tuổi đã học xong quyển "Toán học cao đẳng" rồi. Mẹ tớ không biết nghe ở đâu, sau đó liền tìm cho tớ gia sư, muốn tớ học trước."

Nghe vậy, Trương Hiểu Văn sắc mặt: "Cậu cũng nghe lời quá. Đổi lại là mẹ tớ, tớ thế nào cũng cùng bà ấy một trận không yên."

Đóa Miên bắt đầu đi cười.

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu.

Trương Hiểu Văn cùng mấy bạn học tiện đường về cùng.

Lục Dịch ngồi phía trước quay đầu lại, cảm thán: "Đóa Miên, mẹ cậu quản thế này. Vậy mai sau, đến cả ăn uống bà ấy cũng không tha cho mà xem"

Đóa Miên tròn mắt, chọc chọc vào vai cậu ta: "Đại ca không cần mĩa mai, tớ với cậu không khác mấy. Chẳng phải mẹ cậu cũng như thế sao?"

Lục Dịch bị chẹn họng, thờ dãi: "Haiz... Cá mè một lứa." Nói xong, cậu rất tự nhiên đưa tay xoa đầu cô.

"Này!"

"Vì tớ với cậu vô cùng hợp nhau, tớ quyết định tối nay sẽ dẫn cậu đi đánh PUBG. Lúc tớ lên sẽ nhắn tin cho cậu."

"..." Lấy kĩ năng của cô bây giờ, ai dẫn ai đi còn chưa biết đâu... Đóa Miên từ trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, vừa muốn phản bác lại nghe thấy tiếng lảng xoảng từ phía sau.

Cận đại gia đang kéo ghế.

Đằng sau, Cận Xuyên biểu cảm lạnh lùng, một tay cầm balo khoác lên vai, lạnh lùng nhìn cánh tay Đóa Miên đặt trên vai Lục Dịch, lại lạnh lùng nhìn cánh tay Lục Dịch đặt trên đầu Đóa Miên. Cuối cùng anh thu mắt lại, không nói gì.

"..."

Là ảo giác sao?

Làm sao cô lại cảm thấy vị đại gia này có chút ghê sợ nhỉ?... Ai chọc anh? Đóa Miên nghi ngờ gãi đầu một cái.

Thời hạn nghỉ Quốc Khánh bắt đầu.

Gia sư mà mẹ Đóa mời về cho Đóa Miên là một cô giáo nổi danh của một trường trung học nghiên cứu sinh, tướng mạo thanh tú, giản dị, đeo một cặp kính cận màu đen, tên gọi Trần Thu Thái.

Trần Thu Thái rất thông minh, thành tích nổi bật, cũng rất kiên nhẫn, Đóa Miên liền cảm thấy vô cùng sung sướng.

Mỗi ngày, chương trình học cũng không quá nhiều.

Khi có thời gian rảnh, Trần Thu Thái sẽ cùng cô nói chút chuyện về cuộc sống thời đại học.

"Đại học cùng cao trung không giống nhau. Đại học tương đối tự do, ngoại trừ học tập, sinh viên còn được tham gia rất nhiều câu lạc bộ. Ở nơi đó, em sẽ tìm thấy rất nhiều người có cùng chí hướng với mình."

Đóa Miên cảm thấy cái "tự do" mà Trần Thu Thái nói rất hiếu kì: "Vậy cô có tham gia câu lạc bộ nào không?"

Trần Thu Thái cười ngại ngùng một lúc rồi đáp: "Câu lạc bộ E-sport."

Đóa Miên ngờ ngẩn: "Thi đấu điện tử?"

"Đúng." Trần Thu Thái xấu hổ: "Cô từ bé đã học đàn dương cầm, cho nên tay rất nhanh, lúc học đại học chơi game tương đối có thiên phú... Một học trưởng năm hai có chiến đội còn mời cô gia nhập."

"Oa!" Đóa Miên mở to mắt: "Em chưa từng thấy một nữ game thủ chuyên nghiệp nào, cô thật lợi hại. Vậy cô có gia nhập chiến đội đó không?"

"..." Trần Thư Thái lắc đầu, sự buồn bã nơi khóe mắt khó có thể che giấu: "Bố mẹ cô... không hiểu rõ lắm về cái nghề game thủ này nên không ủng hộ. Họ thấy thành tích của cô cũng không tệ, không thể bởi vì chơi game mà làm trễ nải tiền đồ của mình..."

"Họ cảm thấy sao?" Đóa Miên nhíu mày: "Tiền đồ của cô, vì cái gì mà không để cho cô quyết định."

Trần Thư Thái cười khổ, sau đó trả lời rất văn chương: "Khả năng cô là vì không có dũng khí chống lại cả thế giới để theo đuổi ước mơ..."

Cho nên cô đành lựa chọn thoả hiệp.

Ngày hôm nay, bài tập Đại số đã làm xong.

Trần Thư Thái ra khỏi phòng, tìm mẹ Đóa trao đổi tình hình học tập.

Đóa Miên trầm mặc vài giây, lấy điện thoại ra mở Weibo, ấn vào chiến đội MYS, lại tìm đến bài viết có nhiều lượt thích nhất kia.

Cô lướt xuống một chút nữa, nhìn thấy dòng bình luận: Năm ngoái Broken vì tham gia SLI Ukraine mà bỏ thi đại học...

Cô bỗng nhiên cảm thấy, trên thế giới này, người như Trần Thư Thái nhiều vô kể, người như Broken lại càng khó kiếm.

Nhìn màn hình điện thoại, Đóa Miên có chút thất thần. Đúng lúc này, có người gọi đến. Cô giật mình kêu một tiếng, mắt nhìn dầy số xa lạ.

Do dự một chút, cô ấn nhận, ngữ khí thăm dò: "... Alo?"

Đóa Miên vịn lần không nghĩ tới, một giây sau, trong điện thoại truyền ra hai chữ lạnh nhạt: "Ở đâu?"

Là Cận Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Giọng nói trầm ấm tiến gần đến tai cô, ý vị kéo dài

Đóa Miên sững sốt tròn vẹn ba giây mới phản ứng được, trả lời: "...Nhà."

"Ra."

"... Cái gì?" Ra chỗ nào, ra làm gì?... Ngồi có phải rất thích cảm giác mỗi lần mở miệng nói một câu lại làm người khác hoang mang tốt độ đúng không?

"Tớ đứng ngay trước chung cư nhà cậu. Nhanh lên, tớ không thích chờ." Cận Xuyên nói xong liền tắt máy luôn.

Trong phòng ngủ, trước bàn sách, Đóa Miên bóp chặt điện thoại di động.

Cận Xuyên thế mà lại chạy đến tiểu khu tìm cô? Tình huống gì vậy? Anh vụng trộm nhớ địa chỉ nhà của cô? Hơn nữa vị đại gia này rốt cuộc không có gì làm sao mà đến cả Quốc Khánh cũng muốn ức hiếp cô?

Bệnh xà tinh!

Cô nhíu mày, xoắn xuýt một hồi lâu mới cầm lấy chìa khóa ra khỏi phòng.

Mẹ Đóa đang nói chuyện cùng Trần Thư Thái trên ghế, trông thấy Đóa Miên ra hỏi: "Đi đâu vậy?"

Đóa Miên cười khan: "Bạn học con có việc muốn tìm con, con ra ngoài một lát."

Mẹ Đóa nghe thế liền nhíu mày: "Bài tập đã làm xong chưa?"

"Hôm nay con đã làm rồi."

"Tập đề nâng cao làm chưa?"

Đóa Miên rũ đầu xuống, hai giây sau bỗng nhiên nói: "Về con sẽ làm."

"Không được." Mẹ Đóa giờ giọng không thương lượng: "Quốc Khánh này mẹ vốn không sắp xếp cho con thời gian chơi. Kỳ thi tháng tháng chín con tụt mấy bậc, không thể tiếp tục như thế nữa. Con ham chơi không biết dành thời gian học tập, mẹ liền giúp con dành thời gian học tập."

"... Bạn học con đã đứng trước cổng tiểu khu đợi rồi." Đóa Miên cảm thấy rất bất lực.

"Mẹ nói mẹ không là không." Mẹ Đóa càng thêm nghiêm khắc: "Đã năm ba rồi thì đừng có muốn chơi đùa nữa. Mẹ đã hỏi thầy giáo dạy cho con, muốn thi đại học B, thành tích của con ít nhất phải đứng thứ mười. Con nhìn xem con còn cách mục tiêu cùng ước mơ bao xa?"

... Quên đi.

Đại học B... Đều là mục tiêu cùng ước mơ của bố mẹ.

Con không thích, không có hứng thú, tại sao con phải vì nó mà liều mạng như thế?

Đóa Miên cúi thấp đầu cắn cắn môi. Bình thường không ra ngoài cũng không sao, nhưng hôm nay... Cô hít sâu một hơi, thái độ kiên trì: "Con đã làm xong bài tập, con cảm thấy mình có thể ra ngoài đi chơi."

Nghe xong lời này, mẹ Đóa sửng sốt.

Con gái từ trước đến nay hiểu chuyện lại nghe lời, từ nhỏ đến lớn đều nghe theo bà, bà nói một, con gái tuyệt đối không nói hai. Hôm nay là thế nào?

Trong phòng chớp mắt yên tĩnh.

Trần Thụ Thái ngồi bên cạnh cảm thấy bầu không khí này hơi căng thẳng, cô gượng cười, ôn nhu hòa giải: "Di à, Đóa Miên hai ngày nay đã học tập rất nghiêm túc, năng suất cũng rất cao. Mặc dù năm ba phải tăng cường học tập, nhưng cô bé lại thông minh, buông lỏng một chút cũng tốt. Di nên để Đóa Miên đi chơi một lúc."

Mẹ Đóa nhìn Trần Thụ Thái, lại nhìn Đóa Miên, vẻ mặt rõ ràng đã dịu hơn trước.

Đóa Miên vẫn cúi đầu, lộ ra vẻ bướng bỉnh.

Mấy giây sau, mẹ Đóa ngẩng đầu nhìn đồng hồ, miễn cưỡng nói: "Hiện tại là ba giờ chiều, nhất định phải về trước giờ ăn cơm."

"Con biết rồi." Đóa Miên vui sướng, biết ơn nhìn về phía Trần Thụ Thái, máy môi hai chữ: Cảm ơn. Sau đó, cô chạy nhanh ra cửa.

Trần Thụ Thái đưa mắt nhìn bóng lưng kia rời đi.

Mẹ Đóa nói thầm: "Đứa nhỏ này gần đây cứ là lạ thế nào."

Trần Thụ Thái cười nói: "Di cũng phải thường xuyên hỏi em ấy thích cái gì, không thích cái gì chứ."

"Tiểu hài tử ấy, ngoại trừ thích chơi còn có thể thích cái gì." Mẹ Đóa không hề phật lòng, cười cười nói: "Nghe cô giáo luôn luôn đúng."

Trần Thụ Thái chỉ cười, không nói gì thêm.

Đóa Miên xa xa đã nhìn thấy thân ảnh cao lớn đến bên ngoài tiểu khu. Buổi chiều, ánh nắng ấm áp, người kia mặc bộ đồ thể thao, đôi chân thon dài lại thẳng tắp.

Dài như vậy, là muốn cùng cột điện ganh đua cao thấp hay sao?

Đóa Miên ngậm bĩu môi.

Cô đi đến, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu về: "Hello, tìm tó có việc gì sao?"

Cận Xuyên nhìn chằm chằm nụ cười cong thành Nguyệt Nha*, không mặt không nhạt hỏi: "Gặp tó vui về vậy à?"

(Nguyệt Nha: Trăng khuyết)

"..." Cô vui về cùng gặp anh có quan hệ gì sao?

Đóa Miên bị anh làm cho sặc, điều chỉnh lại biểu cảm, nói tiếp: "Xin hỏi có chuyện gì?"

"Cậu quên đồ." Anh ngữ khí uể oải.

"Hà?" Cô ngờ vực. Đã quên thứ gì? Chính cô còn không biết.

Cận Xuyên không nói gì, đưa tập đồ đến.

Đóa Miên tròn mắt xem xét, là một quyển sách bài tập Ngữ Văn và ba bộ đề thi thử. Cô không biết nói gì. Suýt nữa quên mình phải làm bài tập cho vị đại gia này đến khi tốt nghiệp...

"Thầy Đình nói, những nội dung này làm xong có thể tự chỉnh sửa, bài có đáp án." Đóa Miên thử giải thích.

"Ừ."

"... Nếu như không muốn làm, cũng có thể trực tiếp chép đáp án."

"Ừ."

Ừ cái quỷ nhà cậu! Cậu chép đáp án cũng nhất định phải đưa tờ chép sao? Cậu đừng có khinh người quá đáng! Nội tâm của cô đang thét gào.

Cận Xuyên vẫn nhàn nhạt: "Cầm."

"...Ừm."

Nhưng mà cuối cùng cô vẫn sợ. Đóa Miên ngoan ngoãn đưa tay ra nhận lấy.

"Buổi chiều có rảnh không?" Anh từ trên cao nhìn xuống. Ánh nắng rất xán lạn, anh nhìn thấy cổ áo cô lộ ra một đoạn cổ tinh tế, mấy sợi tóc tùy ý rơi bên tai.

Đóa Miên nghe vậy, không trả lời mà hỏi lại: "Cậu còn có chuyện gì?"

"Hẹn cậu chơi game."

"..." Đóa Miên trầm mặc hai giây, lắc đầu: "Tớ không đi."

Nói xong, nhiệt độ xung quanh rõ ràng giảm xuống mấy độ. Cận Xuyên nhìn cô chăm chăm.

Hai phút trôi qua.

Cận Xuyên quay người, ngữ khí nhàn nhạt quăng ra hai chữ: "Đi theo."

... Anh không hiểu tiếng người à? Đóa Miên nhú mày, đứng yên tại chỗ: "Tớ nói tớ không đi."

"Tớ nói, đi theo." Ngữ khí đối phương hơi trầm xuống.

"Tớ nói tớ không đi." Thái độ này của anh khiến cô rất bất mãn. Cô mím mím môi, hít sâu một hơi, tận lực bình tâm nói: "Tớ còn rất nhiều đề phải làm, tớ về trước. Gặp lại." Nói xong, cô xoay người rời đi.

Chưa đến ba bước, phía sau liền vang lên một giọng nói lạnh lùng: "Hơn một tuần lễ. Cậu dự định tránh lão tử tới khi nào nữa?"

Câu hỏi này thành công khiến Đóa Miên dừng bước.

Cô quay đầu lại, Cận Xuyên đứng xa cô mấy mét, mặt anh không có biểu cảm gì nhưng đáy mắt lại rất lạnh.

Đóa Miên bỗng nhiên rất uỷ khuất.

Lúc nào cũng hung ác như thế, cô thiếu anh tiền sao?

... Thật ra đúng là cô thiếu anh tiền. Nhưng anh có thể đừng luôn luôn muốn bắt nạt cô không lý do được không? Không có việc gì làm sao?

Vậy thì trò chuyện chút đi.

...Nhưng, hoàn cảnh này không phù hợp cho lắm.

Đóa Miên quay đầu nhìn chung quanh một chút. Cửa chung cư người đến người đi, có bác gái đi mua thức ăn, có đại gia dắt chó đi dạo, còn có không ít nhóc con đang chơi đùa.

Rất nhiều người đã chú ý tới đôi nam nữ trẻ tuổi như đang xảy ra mâu thuẫn này, gương mặt lạnh lẽo nhìn.

"... Khụ." Đóa Miên có chút lúng túng hắng giọng một cái, tiến lên mấy bước, đề thấp âm thanh nói: "Chúng ta sang bên kia nói chuyện." Nóng xong, cô vô ý thức kéo anh qua cái hẻm nhỏ bên cạnh.

Cận Xuyên nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ bé trắng nõn bấu lấy tay áo anh kéo đi.

Một lát, anh thu mắt lại.

Hai người rất nhanh đã đến hẻm nhỏ nhưng vẫn không ai lên tiếng.

Bầu không khí rất vi diệu.

"Gâu gâu..." Một con chó nhỏ vẫy vẫy đuôi chạy tới.

Cô nhắm mắt, hít sâu một cái.

Tỉnh táo, mày phải tỉnh táo, mày phải chặn họng người kia, thua gì thì thua chứ không thể thua khí thế. Đóa Miên tự cổ vũ bản thân, sau đó mở to mắt, rất khí thế mở miệng: "Cậu..."

"Nói đi." Cận Xuyên đứng dựa vào từng châm điều thuốc, ngữ khí rất nhạt.

"..." Há?

Cô nói? Nói cái gì?

Đóa Miên bị chiêu này làm cho mơ mộng hai giây: "Nói gì?"

"Làm gì lại tránh tớ?"

"Tớ tránh cậu lúc nào?" Cô buột miệng thốt ra. Nói xong lại thấy hơi sai sai. Từ lần trước ở quán bar, cô giống như... Quả thật có một chút trốn tránh anh.

Nhưng loại hành vi này là có nguyên nhân.

Đối diện, Cận Xuyên cười như không cười nhìn chăm chăm cô, ánh mắt nghiền ngẫm như muốn đâm một lỗ thủng vào mặt cô.

Một hồi lâu, Đóa Miên đổi giọng: "... Cũng không phải là có ý trốn tránh cậu. Tớ chẳng qua là cảm thấy, đoạn thời gian trước, hai chúng ta..." Cô khoa trương duỗi hai ngón tay út ra so sánh: "Quá gần một chút."

Cận Xuyên: "Gần một chút?"

"Ừm." Cho nên, bạn gái cậu không cảm thấy không thích hợp sao?

Anh đi về phía trước một bước: "Gần bao nhiêu?"

Khoảng cách bỗng nhiên được rút ngắn lại.

Đóa Miên bị hành động này làm cho kinh ngạc liền lùi hai bước, tim đập nhanh hơn, nói chuyện cũng lắp bắp: "... Chính là không quá phù hợp."

Cận Xuyên lại tiếp thêm.

Cô cũng tiếp tục lùi, sau đó nhanh chóng dựa vào tường.

Không còn đường lùi.

Cô cảm thấy hơi sợ hãi.

Đóa Miên cúi đầu, trên mặt đỏ ửng, cô nghe tim đập ngày một nhanh, cơ hồ sẽ có thể phát nổ. Sau đó, người kia giơ hai tay chống vào tường.

Cận Xuyên di chuyển gần sát cô, khi mặt cách mặt còn một khoảng nhỏ, anh dừng lại.

"Gần như này sao?" Anh nhàn nhạt hỏi, mùi thuốc lá phảng phất qua gương mặt cô.

Đóa Miên chú ý Cận Xuyên lúc nói những lời này, ngữ khí rất tùy ý, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không nhanh hơn một chút nào. Anh thật là bình tĩnh đến nỗi không giống người bình thường.

"Cậu..." Bàn tay cô đã nhanh chóng đỏ mề hôi, cô hắng giọng một cái, vất vả mãi mới thốt lên lời: "Cậu có thể đứng xa ra một chút được không?"

Anh không nhúc nhích tí nào, vẫn là câu nói ấy: "Làm gì lại tránh tớ?"

"... Tớ sợ Lý Vị Tịch hiểu lầm." Cô rốt cục vẫn nói ra.

Ai ngờ, Cận Xuyên nghe xong câu nói này. Anh yên tĩnh hai giây rồi bỗng nhiên lại bật cười.

Không khí trầm lắng ba giây.

"Có hai chuyện." Anh nhìn cô chăm chăm: "Một, Lý Vị Tịch là bạn gái của bạn tớ, tớ cùng cô ta không có quan hệ gì hết. Hai..."

"..." Cô kinh ngạc, mở to mắt nhìn.

"Làm tặc* mới chột dạ."

(Làm tặc: Làm việc xấu)

Giọng nói trầm ấm tiến gần đến tai cô, ý vị kéo dài: "Đóa Miên, cậu hư quá!"

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tớ nhìn trúng cô ấy!

... Tốt rồi.

Cô hiện tại đã tin tưởng Lý Vị Tịch xác thực không phải bạn gái của anh. Nhưng, vị đại gia này có thể dịch xa ra được không?... Đứng ở khoảng cách như vậy là do anh sợ thích lực của cô quá kém, hay là do anh sợ xa quá thì cô không thấy được vóc dáng cao ráo của mình?

Có thể do bị ép nên cả người Đóa Miên dán chặt vào tường, cô cắn môi, cảm thấy hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Mùi khói thuốc tràn ngập.

Khuôn mặt Cận Xuyên gần trong gang tấc.

Quá gần rồi.

Nói thật, Đóa Miên chưa từng có khoảng cách gần gũi như thế với bất kì người khác phái nào.

Cô căn bản không dám nhìn anh.

"Tớ..." Đóa Miên giật giật môi: "Tớ không chột dạ."

Tiếng nói nhẹ nhàng mà mềm mại, không biết có phải do quá khản trương hay không mà từng câu chữ cô thốt ra đều run run. Làm cả câu nói trở nên không có sức thuyết phục.

Cận Xuyên ánh mắt nghiền ngẫm nhìn chăm chăm khuôn mặt ửng đỏ của cô, anh cười một tiếng, cái tay nâng cằm cô lên: "Này."

"..." Này cái quý! Anh cũng có phải không biết tên cô đâu.

Đóa Miên trong lòng chửi thầm hai câu. Cô cúi đầu, ngữ khí mập mờ đáp: "... Hả?"

"Cậu có phải..." Anh bỗng nhiên ngừng nửa giây, điệu bộ ung dung: "Sợ tớ không?"

Đóa Miên sững sốt một chút, lắc lắc đầu: "Không phải."

Anh xùy một cái: "Nói dối."

"..." Biết rõ đáp án lại còn hỏi? Biết rõ cô sợ anh còn đứng gần như vậy. Vô sỉ!

Cũng may, anh cũng không giữ nguyên động tác này đến thiên hoang địa lão*.

(Thiên hoang địa lão: Dùng để hình dung một thời gian lâu dài đằng đẳng)

Một lát, Đóa Miên trông thấy vị đại gia đối diện khẽ nhích người, sau khi để tay xuống thì cũng lùi ra xa. Chung quanh đã bớt lạnh lẽo, Đóa Miên lạng lẽ thở ra một hơi.

Sau đó, cô mới phát hiện hai tay mình giờ đã ướt đầm.

Cận Xuyên hít một hơi thuốc lá, lạnh nhạt nói: "Hỏi cậu một lần nữa, có đi không?"

"..." Đóa Miên không trả lời, cau mày lại hơi do dự.

"Nói."

"..." Anh vừa rồi hẹn cô làm gì nhỉ? Chơi game? Thắng thán mà nói, cô thật sự rất muốn đi, dù sao cô cũng cảm thấy rất hứng thú. Nhưng mà, cô vẫn đang thắc mắc một vấn đề.

Một vấn đề rất quan trọng.

Suy tư một lúc, Đóa Miên chớp mắt, hít sâu một hơi ngẩng đầu nhìn về phía Cận Xuyên: "Tại sao cậu lại rủ tớ đi chơi game?"

Tại sao cậu lại LUÔN rủ tớ đi chơi game?

Trước đó còn có những hàng động vô cùng kỳ kỳ quái quái, cậu cũng phải giải thích chứ?

Sau đó, vị đại gia kia liền giải thích, bốn chữ nhàn nhạt: "Bởi vì cậu gà."

"..."???

Đỉnh đầu Đóa Miên hiện lên ba dấu hỏi.

Vì gì mà tự nhiên công kích người ta?

Cô nhú mày, dùng ánh mắt khó hiểu quan sát anh.

Cận Xuyên vẫn ung dung hút thuốc. Anh thở ra một mảnh khói trắng nhạt mờ mờ. Anh nói: "Tớ muốn xem rốt cục cậu gà đến mức độ nào."

Đóa Miên xem như đã rõ... Cận Xuyên không phải có lẽ là người ngoài hành tinh, mà anh chắc chắn là người ngoài hành tinh. Tư duy, cử chỉ, lời nói đều cách người bình thường tám trăm năm ánh sáng.

Đến bây giờ, cô mới bỏ triệt để ý nghĩ muốn nhìn thấu anh.

Dị loài đúng là dị loài..

Mấy phút sau, hai người một trước một sau ra khỏi hẻm. Đóa Miên nhìn đồng hồ, 3 giờ 25 phút, cách thời gian về nhà khoảng 2 giờ nữa.

"Cậu tìm được quán nào chưa?" Đóa Miên có chút lo lắng hỏi. Nếu như ở quá xa, vậy thì thời gian cô có thể chơi game sẽ bị rút ngắn lại.

"Ngay đây thôi." Cận Xuyên thuận miệng đáp.

Không bao lâu, họ đã đi đến nơi. Chỗ này cách nhà Đóa Miên chỉ một con phố.

Cận Xuyên lấy thẻ căn cước đưa cho thu ngân, "Tinh" một tiếng, nạp thẻ thành công.

Thu ngân nạp xong, đem thẻ căn cước của anh đặt lên bàn. Đóa Miên đứng bên cạnh thấy thẻ liền vô thức đảo mắt qua.

Lúc nhìn vào trong thẻ, cô trừng mắt ngạc nhiên.

Ảnh thẻ có lẽ là lúc 16 tuổi, so với bây giờ nhìn không giống nhau lắm. Vẫn là gương mặt ấy, nhưng khí chất có vẻ còn hơi ngây ngô, giống nhất chính là đôi mắt kia, con ngươi thâm thúy, ánh mắt lạnh lùng còn lộ ra vẻ du côn... Nhưng mà điều này không quá quan trọng.

Quan trọng là kiểu tóc hình viên đạn cực kì khốc huyễn.

... Có thể nói quả thực giống một tên du thủ du thực*.

(Du thủ du thực:chơi bời lêu lổng, không có nghề nghiệp.)

"..." Đóa Miên khóe môi giật giật, ánh mắt tiếp tục dò xuống phía dưới.

Họ tên: Cận Xuyên

Sinh ngày: 26 tháng 12

Chòm sao: Ma Kết

... Há?

Cô bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhú mày rướn cổ lên nhìn kĩ hơn. Đúng lúc đó, Cận Xuyên đem thẻ căn cước lấy đi mất.

"..." Đóa Miên ngược mắt nhìn anh, đẩy mắt mang một tia kinh ngạc, thốt ra: "Cậu có phải đi học tương đối muộn đúng không?"

Hắn là không nhìn lầm? Anh lớn hơn cô hai tuổi?

Cận Xuyên đã nhìn thấu được cô nghĩ gì, ngữ khí nhàn nhạt trả lời: "Tớ học lại."

Học lại?

Đóa Miên nghe xong càng kinh ngạc: "Cậu học lại?"

Cận Xuyên từ chối cho ý kiến.

"Vậy tại sao lão sư lại không nói qua nhỉ?" Cô có chút hiếu kì, nghĩ nghĩ, thử thăm dò hỏi: "Vậy năm ngoái cậu vốn thi đại học phải không? Điểm số không tốt nên học lại sao?"

Cận Xuyên: "Không có."

"..." Cô tròn mắt: "Ý là cậu không thi đại học? Vì sao vậy?"

"Có chuyện."

Anh nói câu này với ngữ khí tầm tầm qua quýt đến cực điểm, giống như anh chỉ đang bỏ một tiết học chứ không phải là bỏ thi đại học.

Đóa Miên lại bị điều làm cho kinh hãi.

Thứ tha cho cô ngu muội, cô thật sự không thể tưởng tượng ra trên đời này còn có chuyện quan trọng hơn cả thi đại học.

Ngần ngor vài giây, cô hắng giọng một cái, vẫn nghi hoặc truy vấn: "Thế tại sao cậu lại chuyển trường? Nếu như học lại thì cũng có thể học trường cũ mà, vì sao..."

Lời nói còn chưa xong đã bị Cận Xuyên chặn họng.

Anh liếc cô một cái: "Cậu đến chơi game hay là đến đề tra hộ khẩu? "

Chị thu ngân đã chờ nửa ngày, có chút không kiên nhẫn tiếp lời Cận Xuyên, hỏi Đóa Miên: "Tiểu muội, em có muốn nạp hay không?"

"... Muốn." Đóa Miên ngoan ngoãn im lặng mà tìm thẻ căn cước.

Cô sờ túi áo, không có... Sắc mặt cô hơi cứng lại.

Túi quần bên trái, túi quần bên phải, sờ mãi cũng chỉ có một cái chìa khóa cùng vài tờ tiền lẻ. Đóa Miên không biết phải làm thế nào.

Cận Xuyên nhàn nhạt nhìn cô, hơi nhíu mày: "Không mang sao?"

"... Tớ chạy ra khỏi nhà khá gấp."

"Về lấy." Anh nói

"... Không về được." Theo tính tình của mẹ Đóa, cô mà về thì làm sao có thể ra khỏi nhà một lần nữa? Cô thà rằng ngồi ở đây rồi bị anh bắt nạt, còn hơn về nhà ôm đầu làm đống Toán nâng cao.

Cận Xuyên nhìn cô chằm chằm, ánh mắt không rời. Đóa miên cúi đầu nhìn sàn nhà, hơi xấu hổ.

Bầu không khí có chút cứng ngắc.

Thời gian cứ trôi từng phút.

Một lát, Cận Xuyên quay đầu, nhíu mày xoay người đi mấy bước, lấy điện thoại ra gọi điện.

Hai giây, người kia liền nhận máy.

"Alo?" Trong di động truyền ra một giọng nam xốc nổi: "Xuyên ca lão gia, ngài thế nào lại chủ động gọi điện cho tớ vậy? Thụ sủng nhược kinh quá nha. Có việc gì vậy?"

Cận Xuyên nhàn nhạt nói: "Muộn thẻ căn cước của cậu."

Bên kia, Hóa Xa cho là mình nghe nhầm "... Cái gì?"

Cận Xuyên nói địa chỉ: "... Cho cậu mười phút."

"... Mười phút?" Mẹ nó, ngồi phi thuyền tới sao?

"Chìa khóa xe tại ngăn kéo thứ hai bàn máy tính."

"... Tớ đi. Mặt trời mọc đằng Tây sao? Cậu lại có thể sẵn sàng cho tớ mượn xe?" Hỏa Xa lập tức tươi cười, vui đùa nó: "Được, được, được. Tớ lập tức đem thẻ đến."

Chỉ mười phút sau, một chiếc xe đen tuyền dừng lại trước cửa quán.

"..." Đóa Miên nghiêng người dò xét ngó đầu ra, mặc dù không biết chiếc xe kia bao nhiêu tiền nhưng nhìn rất sang chảnh, bước xuống dưới là một nam nhân đeo kính.

Vóc dáng rất cao, làn da rất trắng, nụ cười rất duyên.

Ai vậy?

Hỏa Xa đi thẳng từ cửa chính vào, thấy Cận Xuyên liền cười chào: "Xuyên ca!" Vừa nói, anh vừa mang thẻ căn cước ra: "Cậu mượn thẻ của tớ để làm gì?"

Cận Xuyên chỉ xuống quầy: "Quét thẻ."

"... Ừ." Hỏa Xa không rõ cho lắm, nhưng vẫn cầm thẻ tùy tiện đi tìm một máy. Sau đó, anh trở lại đưa cho Cận Xuyên một điều thuốc: "Xong rồi."

Cận Xuyên nhận lấy thuốc lá: "Máy số mấy?"

Hỏa Xa: "Số 189."

Cận Xuyên nhìn về phía người đang ngồi ở khu nghỉ ngơi nói: "Nghe rõ chưa?"

"Số 189 á?" Là nghe rõ cái này?

"Ra đó chờ tớ."

"... Ừ." Cô gật đầu, ngoan ngoan đứng lên đi. Được vài bước, cô mới ý thức được một điểm... có phải mình quá nghe lời anh không?

Bên này, Hỏa Xa cổ rướn cổ lên, ánh mắt nhìn chằm chằm thân ảnh kia, đáy mắt không giấu nổi sự kinh ngạc.

Tình huống gì vậy?

"... Xuyên ca!" Hỏa Xa không thể tưởng tượng nổi: "Tiểu cô nương mềm mại như nước kia là ai vậy?"

Cận Xuyên châm thuốc, hít một hơi nói: "Tớ nhìn trúng cô ấy."

"..." Nghe vậy, ngay cả da của Hỏa Xa cũng bắt đầu gật gật.

Lão gia, ngài không thể nói uyển chuyển một chút được sao? Vì gì mà nói huych toẹt ra như thế?

"Hừm... Tớ thấy cô ấy cũng không tệ." Hỏa Xa phối hợp gật đầu tán thưởng: "Giương mặt kia, dáng người kia, khí chất kia, xuất chúng. Nhưng mà cô ấy so với cậu, hình như hơi lùn một chút. Nhưng mà..."

"Phản xạ của cô ấy là 0.145 giây." Cận Xuyên lạnh lùng chặn họng Hỏa Xa.

"..." Hỏa Xa nghe xong, cả người đều sững sốt, mặt anh hơi biến sắc, khó có thể tin được: "0.145 giây?"

"Đúng." Cận Xuyên gật đầu: "Tớ nhớ không lầm, cậu cùng Z tốc độ phản xạ là 0.158 giây, Đại Sơn cùng Sâm lần lượt là 0.189 giây và 0.176 giây. Hunter một năm trước ở thời kì đỉnh cao cũng chỉ có 0.199 giây."

Hóa ra "nhìn trúng" chính là như thế này.

Hỏa Xa nói tiếp: "Vậy cô nàng này quả thật là có thiên phú. Nhưng mà, thiên phú là thiên phú, cũng không thể..." Anh chán chừ: "Cậu thật sự nghĩ cô ấy có khả năng sao?"

Cận Xuyên hỏi lại: "Cậu đoán xem?"

Chẳng cần đoán, đáp án đã quá rõ ràng.

Làm huynh đệ nhiều năm, Hỏa Xa biết rõ Broken cá tính, anh thi đấu trầm ổn, tinh táo không bao giờ sợ hãi, cũng rất tự do. Cận Xuyên như vậy, ít ai có thể hiểu được.

Anh quá mạnh, cũng quá kiêu ngạo.

Khi một người khác với số đông, tự nhiên sẽ bị mọi người cho là dị loài.

Hỏa Xa vô ý thức nhìn về phía bàn số 189.

Cận Xuyên coi trọng tiểu cô nương bện tóc đuôi sam kia.

Cho nên, trong tương lai, cô ấy có thể trở thành một thành viên trong đội của bọn họ? Hỏa Xa cảm thấy không có cách nào chấp nhận được.

"Cậu nhìn trúng cô ấy, chỉ vì 0.145 giây thôi sao?" Hỏa Xa không kìm nén được sự hiếu kì hỏi.

Cận Xuyên trầm lặng.

Cô thu hút anh không chỉ bởi thể, nhưng còn bởi cái gì thì Cận Xuyên không nói. Anh chỉ xác định, anh rất muốn chinh phục cô, đem cô làm của riêng mình. Cảm giác đó chắc cũng không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cậu muốn gì, tớ đều có thể giúp

Đóa Miên trước đó cũng đã chơi cùng Cận Xuyên hai lần. Sau, cô đã rút ra được điều: Không dễ chơi, dễ mệt.

Cô còn tổng kết được ở Cận Xuyên thêm một điểm: Anh đối với chơi game, đều khác với mọi người.

Đối với chơi game, anh luôn không bao giờ buông lỏng, vui sướng, mang tính giải trí. Anh rất chăm chỉ, rất chuyên chú, đồng thời lạnh lùng tàn khốc, như cùng một điều bí ẩn nào đó liều chết đọ sức.

Bộ dạng kia, so với anh thường ngày lười nhác tùy tính thì hoàn toàn khác biệt.

Nhìn trên giao diện máy tính đủ phần mềm trò chơi, Đóa Miên ngây ngốc một lúc, trong đầu suy tư đến loạn thất bát tao*.

(Loạn thất bát tao: nghĩa là "Lộn tung phèo")

Một lát sau, tiếng bước chân tới gần, bàn bên cạnh có người ngồi xuống.

Đóa Miên quay đầu, cô thấy Cận Xuyên tiện tay dụi tàn thuốc ném vào gạt tàn, anh mở máy, đeo tai nghe, khuôn mặt không có bất cứ cảm xúc gì.

Cô nhìn phía cửa: "Bạn của cậu đi rồi à?"

"Ừ."

"... Cậu ấy không phải là đến để mở máy cho tớ chứ?"

Cận Xuyên liếc cô một cái: "Không phải, tới uống trà."

"..." Đại gia, ngài thật không ngại mang đến cho người khác phiền phức.

"Muốn nói gì thì nói."

"..." Cô nghĩ cái gì anh đều biết sao?

Cận Xuyên nhìn cô chằm chằm, giọng vô cùng thấp: "Nói."

"... Không có gì đâu." Đóa Miên cười miễn cưỡng.

Chỉ là có chút thụ sủng nhược kinh mà thôi. Cô thể mà lại làm phiền người bạn già của anh lái xe sang trọng đến để mở máy hộ, đãi ngộ cấp đại vương như thế, cô lại không có tài đức gì. Chủ yếu là sợ tổn thọ...

Hôm nay chơi game cũng không khác những lần trước.

Như thường, Đóa Miên một mình đăng nhập PUBG, một mình solo, đơn phương độc mã xông pha chiến trận. Còn Cận Xuyên vẫn thờ ơ ngồi bên cạnh, có lúc lại chỉ cho cô vài kỹ thuật.

Kết thúc ba trận đấu,

Đóa Miên từ top 48 vượt lên top 4. Tiến bộ một cách thần tốc.

"Phản ứng cùng tốc độ tay của cậu đều không tệ lắm" Cận Xuyên lạnh lùng nhận xét. "Nhưng khuyết điểm là không có chiến thuật cụ thể."

Cô hơi im lặng, do dự một chút rồi mới nói: "... Lục Dịch thường lập tổ đội cùng tớ." Thanh âm thấp dần, cuối cùng như thì thào tự nói với bản thân: "Không giống cậu, chơi cũng không thêm chơi."

Cận Xuyên nghe xong, cười nhẹ: "Cậu muốn cùng tớ lập tổ đội."

"Đây chính là cùng nhau hợp tác." Cô lấy đũa khi trả lời.

Anh hẹn cô đi chơi game, lại không muốn lập tổ đội cùng cô, đây là có ý gì? Luôn luôn ngồi bên cạnh, chẳng lẽ chê cô quá cùi bắp, nên không muốn cùng cô lập tổ đội sao?

Tiếng ồn chung quanh chớp mắt liền biến mất.

Một lát, Cận Xuyên nhàn nhạt nhìn cô, rất tinh táo: "Với trình độ hiện tại của cậu thì không được."

"...Tớ thế nào?"

"Không đủ mạnh."

"Đóa Miên." Anh bỗng nhiên gọi tên cô. Không biết có phải ảo giác hay không, Đóa Miên cảm thấy giờ phút này, hai chữ "Đóa Miên" được thốt ra từ anh rất ôn nhu.

Tim cô đột nhiên xiết chặt.

Ngữ khí của Cận Xuyên nghiêm túc hơn bao giờ hết: "Chỉ khi cậu đủ mạnh, cả thế giới mới cúi đầu trước cậu."

... Ý gì?

Đóa Miên nhú mày. Cô không rõ ý nghĩa của câu này, càng không rõ tại sao nó lại có thể thốt ra từ miệng một thanh niên hai mươi tuổi.

"Chỉ có kẻ yếu mới bị điều khiển, khống chế, bị chi phối nhân sinh. Cậu không phải như thế."

Có thật không?

Nhưng cô hiện tại..

Mấy giây sau, Đóa Miên thấy Cận Xuyên nhếch miệng lên thành một đường cong rất nhạt. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, nhàn nhạt nói: "Tớ có thể giúp cậu. Cậu muốn gì, tớ đều có thể giúp."

Nhớ lại đoạn đối thoại giữa cô cùng Cận Xuyên tại quán game, cô cảm thấy rất xúc động, nhưng khi nghĩ lại, cô lại thấy hơi buồn cười.

Nhất là câu cuối cùng kia.

Thật là đồng dạng. Cô cũng không rõ chính mình muốn cái gì, cho nên, vị đại gia kia định giúp thế nào?

Nghỉ mấy ngày nay, cô ban ngày bù đầu học tập. Ban đêm, thừa dịp bố mẹ chìm vào giấc ngủ, cô bật máy tính chơi game. Có khi thì chơi cùng Lục Dịch, có khi lại chơi một mình.

Cô cũng rất nhiều lần ở thanh tìm kiếm tìm cái ID "MaxPro", nhưng kết quả đều là không online.

Bất kể là "MaxPro" hay "Broken", cô vẫn không thấy online.

Ngày nghỉ cuối cùng, Đóa Miên tắm rửa xong, nằm trên giường chơi điện thoại. Mở album ảnh, cô tùy tiện lướt.

Đột nhiên, một hình ảnh hiện ra trước mắt.

Là ảnh huy hiệu của "MYS". Đóa Miên không khỏi run lên, ngấn ngụa vài giọt, dòng chữ Hán mà xui quẻ khiến lại hiện lên trong đầu cô: "Thế giới của chúng ta lực hút mạnh, ngay cả ánh sáng đều sẽ uốn lượn."^{*}

(Thật ra khi tớ đọc câu này ở bản convert cũng không hiểu hoàn toàn ý nghĩa nên tớ xin phép được để nguyên bản.)

Đây là khẩu hiệu của MYS.

Cô trước đó cũng đã tìm kiếm tư liệu.

Họ nói câu này là của đội trưởng Broken, nguyên bản là: Thế giới kia lực hút mạnh, ngay cả ánh sáng đều sẽ uốn lượn. Sau đó MYS đã cải biên lại, dùng làm khẩu hiệu của chiến đội.

Không biết vị Broken trong truyền thuyết là ai nhỉ?

Đóa Miên ngáp một cái, nhắm mắt lại, lúc nửa tỉnh nửa mê thì mơ màng nghĩ đến.

Kỳ nghỉ Quốc Khánh, nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài. Chẳng bao lâu, mọi người lại trở lại trường học.

Sân trường lại đông đúc như trước.

Nhưng mà, Đóa Miên lại không ngờ, cái thời gian gió yên sóng lặng ở tháng mười tuần thứ ba lại bị đánh vỡ đến triệt để.

Hôm nay là thứ năm, thật vừa đúng lúc đến phiên Đóa Miên cùng bốn bạn cùng tổ trực nhật.

Sau giờ học buổi tối, mọi người thu dọn sách vở chuẩn bị về nhà.

"Tớ lau cửa sổ, Đóa Miên lau bảng, Trương An Dương quét rác, còn Lục Dịch thì kê bàn nhé." Trương An Dương phân công phần việc cho từng người.

Đóa Miên nghe xong gật gật đầu.

Hàng phía trước, Lục Dịch ngồi ở bàn của mình, cậu cúi đầu, sắc mặt có chút tái nhợt.

"... Làm sao rồi?" Đóa Miên quơ quơ tay trước mặt cậu. "Hôm nay tớ thấy cậu hơi lạ. Trong nhà xảy ra chuyện sao?"

Lục Dịch lắc đầu, cười gượng ép: "Không có việc gì, không có việc gì."

Đóa Miên thấy cậu áp ứng cũng không tiện hỏi nữa, cô nhủ mày đi lau bảng.

Chừng tám giờ bốn mươi, việc trực nhật cơ bản đã xong, Trương An Dương cùng Trương Hiểu Văn cùng đường, liền chào hỏi mọi người rồi cùng nhau đi về.

Trong phòng học chỉ còn lại Đóa Miên và Lục Dịch.

Cô thu dọn xong sách vở, ngẩng đầu một cái, thấy Lục Dịch vẫn ngồi trên bàn không hề động đậy, không khỏi ngờ vực: "Thất thần gì vậy? Cùng đến nhà xe đi."

Lục Dịch cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Đóa Miên ý thức được có gì không đúng: "Đến cùng thì xảy ra chuyện gì? Quan hệ của chúng ta tốt như thế, cậu còn muốn giấu diếm tớ?"

Truy vấn mãi, Lục Dịch rốt cục mới chịu nói. Sắc mặt cậu cực khó coi: "... Tớ gây chuyện rồi. Mấy ngày trước tại tớ tại thành Bắc chơi bóng rổ, cùng người bên đó xảy ra chút chuyện, sau đó mới biết đó là em kết nghĩa của Kê ca."

Đóa Miên lơ ngơ: "Kê ca là ai?"

"Trùm trường của Thành Bắc, hậu phương vững chắc, nghe nói đều là người có địa vị xã hội." Lục Dịch nói, mãi mới có thể ổn định cho âm thanh không phát run: "Hắn nói, hôm nay sẽ ở công chính đội tớ."

Cô giật mình: "Thế còn ở ngày đó làm gì? Nhanh chuẩn bị đi."

Trường Thất Trung của J thị có tiếng tốt, hiếm khi xuất hiện học sinh hay thiếu niên tập trung ẩu đả, đánh nhau. Tuy chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã gặp heo chạy, Đóa Miên biết tính nghiêm trọng của vụ việc này.

"... Không thể chạy." Lục Dịch vịn vịn, từ túi quần rút ra một điều thuốc nhét vào miệng, ép mình bình tĩnh lại: "Gặp chuyện liền chuẩn bị, còn gì gọi là nam tử hán. Ai làm nấy chịu, chuyện này không liên quan đến cậu, cậu mau về nhà đi."

Nói xong, cậu như hạ quyết tâm, hít sâu một cái. Cậu đốt điều thuốc, đeo balo ra khỏi lớp.

Tiếng bước chân xa dần.

Đóa Miên lòng nóng như lửa đốt, cô đứng tại chỗ cắn cắn môi dưới, mấy giây sau liền đuổi theo.

Còn chưa đi đến cổng, Đóa Miên đã mơ hồ thấy con phố đối diện đông nghịt một đám người, ít nhất cũng phải hai mươi. Một đám thiếu niên bắt lưng người thì khoanh tay, kẻ thì ngồi xổm xuống ven đường, tóc đủ thứ màu sắc sỡ. Trận chiến này, giống như "bách quỷ dạ hành"* trong truyền thuyết.

(Bách quỷ dạ hành (百鬼夜行) là một truyền thuyết được lan truyền qua nhiều thế hệ Nhật Bản. Bách quỷ dạ hành có nghĩa là một trăm con quỷ cùng nhau tập hợp lại, đi diễu hành trong đêm thanh vắng nhằm hù dọa con người. Chúng thực hiện cuộc diễu hành này để thu lấy nỗi sợ hãi của con người, nhờ đó mà trở nên hùng mạnh hơn.)

Cầm đầu là một người khôi ngô, mặc áo đen ngắn tay, nguyên cánh tay xăm đầy đủ thứ hình hoa màu, cà lơ phát phơ ngồi tại bồn hoa.

Hắn là "Kê ca" mà Lục Dịch nói tới.

Lúc này, Lục Dịch đứng tại phòng bảo vệ trước cổng, sắc mặt đơ cứng, tựa hồ còn có chút chần chờ. Nhưng vài giây sau, cậu lại đi ra ngoài.

"..." Đóa Miên muốn ngăn cũng không kịp, cô quýnh lên, chạy theo ra ngoài.

"Lục Dịch, bạn gái mày sao?" Kê ca nhếch môi cười, lộ ra hàm răng ó vàng: "Dáng dấp cũng không tệ nha."

Lục Dịch quay đầu thấy cô, suýt nữa phun ra máu, thấp giọng khiển trách: "Không phải bảo cậu về nhà sao? Chạy tới đây xem náo nhiệt gì chứ?"

"... Tớ là tới giúp cậu." Có trời mới biết Đóa Miên sợ đến nhường nào, nhịp tim cũng nhanh lên đáng kể. Nhưng trên mặt cô lại cười cười, cô cố trấn định bản thân, nhìn thanh niên xăm đầy hoa kia nói: "Cậu chính là Kê ca sao? Xin chào, tớ là bạn học của Lục Dịch, xin hỏi cái cậu đến tìm cậu ấy có chuyện gì?"

Lục Dịch túm tay áo cô: "Cậu về đi."

Đóa Miên tránh cậu, mặt lạnh hướng về phía Kê ca rồi nói tiếp: "Mọi người có hiểu lắm gì thì nói rõ ràng thôi là tốt rồi. Tớ cùng cậu ấy đã nói qua, chỉ cần mười phút sau không báo bình an cho tớ, tớ sẽ lập tức báo cảnh sát."

"Tiểu muội muội uy hiếp anh sao?" Kê ca nhú mày. "Cho là anh sợ cô báo cảnh sát sao? Đám người bọn anh, đến cục cảnh sát như là đến nhà bà ngoại. Còn hai người? Học sinh trường trọng điểm, vào một lần coi như xong."

"..." Nghe vậy, sắc mặt Đóa Miên khê biến.

Lục Dịch cắn răng: "Chúng mày muốn làm gì?"

"Đơn giản." Kê ca cười lên. "Hoặc là mày quỳ xuống xin lỗi tiểu đệ của tao, hoặc là..." Con người hấn đảo một vòng, ánh mắt lưu lại dưới người Đóa Miên. "Để cho bạn học này đi hát cùng bọn tao, chơi một chút. Hai con đường này, mày chọn thế nào cũng được."

Đóa Miên đứng tại chỗ, trên lưng toát ra mồ hôi lạnh, gió thổi qua liền rung mình run lên.

Không khí ngưng trệ giây lát.

Đột nhiên, Lục Dịch tung một đám lên mặt Kê ca, nghiêng răng nghiêng lợi: "Chơi cái tổ tông nhà mày."

Kê ca bị bất ngờ, một quyền rắn chắc khiến hắn suýt ngã xuống đất. Hắn che mặt, phút chốc liền nổi trận lôi đình, hung hăng hướng tới Lục Dịch mà đánh. Rồi hắn quát lớn đám người phía dưới: "Mẹ nó chứ. Rượu mời không uống mà thích uống rượu phạt, đem hai bọn nó kéo đến Lạn Vĩ lâu bên kia đi."

Học sinh chính là học sinh, cùng bọn lưu manh này giằng co, phần thắng dường như là số không.

Lục Dịch bị mấy người kia ấn xuống, ra sức giãy dụa.

Tay tóc đỏ cười gằn, đưa tay tới muốn bắt Đóa Miên, cô tranh thủ lui về sau.

Đúng lúc này.

"Thật náo nhiệt quá!"

Một âm thanh ồ ồ bất thành linh vang lên phía sau.

Đóa Miên quay đầu lại, đèn đường phản chiếu một thân ảnh cao lớn, tư thế tùy ý, người kia mặc bộ đồng phục của Thất Trung J thị, hai cánh tay lỏng lẻo

đặt trong túi quần.

Đám lửa mạnh ngậy ngấn cả người, mơ hồ nhìn về phía trước.

Anh đi tới.

Khoảng cách rút ngắn, tướng mạo người ấy cũng dần hiện ra. Kê ca híp mắt, con ngươi bỗng nhiên co vào.

"... Lão đại." Một tên xỏ mũi tiến đến thì thâm vào tai Kê ca, khí âm có chút run lên: "Đây không phải là Xuyên ca chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cùng người ta chạy

Tên mang khuyên mũi nói xong lập tức bị Kê ca tát cho một cái vào ót, hấn hung tợn quát mắng: "Ca cái mẹ mày. Lão tử ở chỗ này, mày sợ cái gì?"

Khuyên mũi hậm hực, ôm đầu đứng sang bên cạnh.

Đóa Miên cùng Lục Dịch được phen cả kinh.

Một đám thiếu niên ta ngó người, người ngó ta nhìn rất ngẩn ngơ. Hiển nhiên, giờ khắc này, mọi người đều hoang mang vì bị vị khách không rõ lai lịch đến đây phá đám.

Cận Xuyên?

Anh tại sao lại ở chỗ này? Đóa Miên vừa hoảng sợ lại vừa kinh ngạc, trong đầu bối rối một mảnh.

Ngay lúc đó, Cận Xuyên đã đến gần. Tay anh đặt hững hờ trong túi quần, tư thái kia, vẻ mặt kia, cơ hồ so sánh với vị đại gia đi dạo chợ cũng không khác biệt cho lắm.

Bức tường người tự động phá ra, nhường cho anh một con đường tiến vào.

Cận Xuyên cứ như vậy không trở ngại, bước thẳng đến chỗ Đóa Miên, anh nhàn nhạt liếc cô một cái: "Giới thiệu chuyện!"

"..." Không phải tớ!

Đóa Miên chột dạ, rũ đầu cắn lấy cánh môi, cũng không phủ nhận. Lục Dịch là anh em thân thiết của cô, chuyện của cậu cũng là chuyện của cô, căn bản cũng không khác nhau quá nhiều.

Một bên, Lục Dịch thấy thế đầu tiên là sững sờ, sau đó lại bắn khoăn. Cậu cùng Cận Xuyên đều là bạn cùng lớp, tuy bình thường không có giao tình nhưng nam tử hán đại trượng phu, ai làm nấy chịu, cậu đã liên lụy đến Đóa Miên, giờ cũng không thể lại kéo một bạn học cùng xuống nước.

Lục Dịch cau mày: "Cận Xuyên, chuyện này..."

Lời nói còn chưa dứt, cậu đã thấy đối phương tùy ý khu tay, ý chỉ mình im lặng.

Lục Dịch đành phải ngậm miệng.

Lúc này, Kê ca mở miệng trước. Hấn vẻ mặt tươi cười: "Tướng là ai, hóa ra là Xuyên ca. Đồng phục trường trọng điểm cũng ra dáng phết."

"Cũng tạm được."

Cận Xuyên nhếch môi nhàn nhạt.

Tia cười này nhảy mắt bị Đóa Miên thu vào mắt.

Cô cũng không biết một chút gì về Cận Xuyên. Tên thực tế, cô thậm chí vô số lần hoài nghi, đến tận cùng có thể hay không hiểu biết về Cận Xuyên. Nhưng thông qua khoảng thời gian ở chung, cô ngược lại hiểu sơ về anh.

Tỉ như nói, lúc tâm tình anh tốt, không nhất định là sẽ cười. Mà lúc anh cười, cũng không có nghĩa là tâm tình anh tốt.

Nhưng bất quá lúc này Đóa Miên lại không rảnh để suy nghĩ sâu xa đến cái việc Cận Xuyên cười là có ý gì, cô chỉ rất kinh ngạc... anh cùng đám lửa mạnh

này có quen biết sao?

Lục Dịch có chút giật mình, ánh mắt khi liếc qua Kê ca khi lại nhìn Cận Xuyên.

Một bên, Kê ca thao thao bất tuyệt: "Xuyên ca, thật có duyên quá."

"..." Bánh răng bật lửa bị mài chuyển, ánh lửa trong bóng đêm lóe lên liên biến mất.

Cận Xuyên đốt điều thuốc, hút một ngụm, anh lười biếng nói: "Hai người này đều là bạn cùng lớp của tôi, tôi đến mang đi. Còn những người khác..."

"..." Nụ cười của Kê ca bỗng nhiên tắt ngúm.

Cận Xuyên nhắc mi mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Cút hết đi."

Đóa Miên trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Phía bên kia hai mươi người, bên này chỉ có vồn vện ba người, mà bàn về sức chiến đấu thì sức cô hoàn toàn không đáng kể. Cô thật muốn biết, dưới loại tình huống này, vị đại gia kia làm sao có thể thật bình tĩnh nói ra câu nói ấy.

Cô bỗng cảm thấy có một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, Kê ca bị thái độ cứng rắn của anh chọc tức, hắn giận quá hóa cười: "Họ Cận này, khuyên mày không nên quá phách lối, lần trước mày đánh anh tao gãy hai cây xương sườn, mẹ nó tao còn chưa tính sổ với mày đâu." Máu nóng dâng lên tận não, hắn nghiêng răng nghiêng lợi: "Tin lão tử phét ta phét người không?"

Kê ca rút ra một con dao, xem xét lưỡi dao hình như đã dính máu.

Đóa Miên từ nhỏ đến lớn là học sinh ba tốt, thấy người đánh nhau cũng chỉ vây xem vài lần, cảnh tượng này cũng đã nhìn qua. Cô lập tức sợ đến mồ hôi chảy ròng ròng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Lục Dịch sắc mặt cũng nhanh chóng trắng bệch.

Bọn lưu manh bên cạnh nhìn ngoài mặt không biểu cảm nhưng trong lòng lại có chút run sợ. Chúng biết khi đánh nhau ẩu đả, rút dao ra thì trận đánh coi như hoàn toàn thay đổi. Dù sao cũng không phải kẻ liều mạng, ai dám lấy vận mệnh của mình ra để chơi đùa.

Trong bóng đêm, Cận Xuyên vẫn hút thuốc lá, mặt không biểu tình, lông mày cũng không nhíu lấy một cái.

Kê ca tức giận: "Mày đừng tưởng rằng tao không dám."

"Tới đây!" Cận Xuyên gạt đầu, thở ra một làn khói, tay phải tùy ý chỉ vào một điểm bên ngực trái: "Chỗ này này."

"..." Kê ca không ngờ đối phương sẽ làm hành động ấy, hắn ngạc nhiên đến nổi tiến không được, lùi không xong.

Kê ca biết Cận Xuyên từ một năm trước. Lúc ấy hắn không phải là trùm trường của thành Bắc, chỉ là em kết nghĩa của trùm trường, suốt ngày kêu lỏng theo trùm trường đi dạo, khi dễ nhỏ yếu, kéo bè kéo lũ đánh nhau chỉ là chuyện thường ngày.

Một hôm, trùm trường nói cho Kê xa muốn xử một người gọi là Trần Tiến. Xế chiều hôm đó liền dẫn hắn cùng mấy mươi huynh đệ đi vào quán game nào đó bắt người.

Trần Tiến không có ở đó.

Chỉ có bạn của Trần Tiến – Cận Xuyên.

Mà kết quả của buổi bắt người hôm đó là một nửa số người bị thương nhẹ, trùm trường thì bị đánh gãy hai cái xương sườn, phải đến bệnh viện. Còn Cận Xuyên thì hình như bị đưa đến cục cảnh sát.

Một thời gian dài sau đó, Kê ca kỳ thật trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi. Hắn thậm chí hoài nghi, nếu như ngày đó không phải cảnh sát tới kịp thời thì có lẽ trùm trường kia cũng bị Cận Xuyên đánh cho chết tươi.

Thần sắc tỉnh táo, ra tay lại tàn nhẫn, bộ dạng kia đều không giống với một học sinh mười mấy tuổi. Lúc ấy Kê ca liền biết người này tuyệt đối không phải người có thể trêu chọc đến.

"Làm đi."

"..." Kê ca mặt trắng bệch, tay cầm chuôi dao đã hơi nói lỏng. Lời đã nói, đâm thật một nhát, hắn không dám. Mà không đâm thì lại mất mặt.

Mấy giây sau.

"Hôm nay lão tử nói..." Cận Xuyên cười nhẹ một cái, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Kê ca: "Cái dao này nhuộm máu, không phải máu tao, thì là máu này."

Đóa Miên ở bên cạnh luôn quan sát chăm chú, trái tim cơ hồ như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trực giác nói cho cô rằng Cận Xuyên không chỉ là nói suông.

Bộ dạng này của anh cũng thật quá dọa người.

Đúng lúc này, tiếng còi của cảnh sát bỗng vang lên từ một nơi không xa.

"Cảnh sát đến rồi." Trong đám người kia không biết ai hô lớn.

Thoáng chốc, mọi người chạy toán loạn. Kê xa nhúu mày, dứt dao lại, chạy bắn đi.

"Ai báo vậy?" Đóa Miên mờ mịt nhìn về phía Lục Dịch.

"Có lẽ là người dân hoặc bảo vệ." Lục Dịch bỗng kéo cô, không nói lời gì liền co cẳng chạy. "Chúng ta cũng chạy mau, bị bắt thì coi như xong."

Đóa Miên nhúu mày giãy dụa, cô vội la lên: "Chúng ta cứ thế chạy sao? Cận Xuyên đâu? Cậu ấy phải làm sao bây giờ?"

"Cậu cũng đừng cứ quan tâm người khác. Cậu ấy cũng không phải người ngu, thấy cảnh sát mà không biết chạy? Cậu có biết đến cục cảnh sát thì sẽ bị đuổi học không?" Lục Dịch nói: "On cậu ấy nhos trong lòng, hôm nào đó tớ nhất định sẽ tạ ơn sau."

"..." Đóa Miên bất đắc dĩ chỉ có thể vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại.

Khoảng cách đã quá xa, bóng đêm bao trùm, đèn đường cũng khiến cảnh vật mơ hồ không rõ. Thân ảnh cao lớn kia vẫn an tĩnh đứng nguyên tại chỗ, lẻ loi trơ trọi. Nhưng thế đứng cũng chẳng phải thẳng tắp, anh hơi cong lưng xuống, nghiêng đầu giống như đang nhìn một ai đó.

Anh đang nhìn gì vậy?

Không biết tại sao, Đóa Miên cảm thấy mình có thể tưởng tượng ra biểu cảm của Cận Xuyên giờ phút này.

Nhất định là vẻ mặt trào phúng quen thuộc.

Đóa Miên vận lòng mày.

Làm sao cô lại có loại cảm giác tội lỗi "Cô cứ như vậy từ bỏ anh" thế nhỉ?

Chạy được một đoạn xa Lục Dịch mới dừng lại. Cậu tay chống đầu gối thở hổn hển, quay đầu nhìn Đóa Miên, lúc này cậu mới nhớ tới phải cùng cô tính sổ: "Cậu có phải ngốc không thế? May hôm nay có Cận Xuyên, không thì hậu quả khôn lường đấy."

"Cậu cũng biết bởi vì có Cận Xuyên sao?" Đóa Miên vẫn còn chút sinh lực: "Cậu ấy trong tình huống nguy hiểm đã đứng ra giúp chúng ta, thế mà cậu lại vút bỏ cậu ấy, nói chạy liền chạy hả?"

Lục Dịch trên đầu hiện ra ba dấu hỏi chấm, buồn cười: "Đại tỷ, cảnh sát tới còn không chạy?"

Giọng cô vô thức càng lớn hơn: "Ý của tớ là, thế nào cũng không thể bỏ mặc Cận Xuyên được."

"Cậu phát khùng gì chứ?" Lục Dịch giải thích: "Hai chúng ta là bạn tốt, cậu lại vì một người không thân thiết cãi nhau với tớ sao?"

"..." Không thân thiết?

Cô ý thức được tâm tình của mình không thích hợp, ổn định tinh thần, cô hít thật sâu rồi nói: "Không có gì. Tớ về nhà trước." Nói xong, cô chuẩn bị đến vỉa hè đón xe.

"Đóa Miên." Lục Dịch ở sau gọi với cô.

Cô trong lòng buồn phiền, khó chịu đáp: "Cái gì?"

Lục Dịch nghi ngờ hỏi: "Cậu không phải là thích Cận Xuyên chứ?"

"..." Gió nổi lên, lướt qua da Đóa Miên làm cô giật mình, trong đầu cảm thấy như có gì đó nổ tung.

"Cậu, cậu không được nói lung tung." Trong tâm cô hoang mang rối loạn, cô cúi đầu phủ nhận, đáp xong lập tức bắt một chiếc taxi.

"Vẫn là thôi đi."

Lục Dịch cười nhẹ, đứng tại chỗ thẳng thẳng nói: "Mặc dù tớ không hiểu Cận Xuyên, nhưng tớ có thể biết được cậu ấy là người rất phức tạp. Người như

cậu, giữ không được cậu ta đâu."

Động tác mở cửa xe tạm ngừng, Đóa Miên hét lớn: "Tớ nói cậu không nên nói lung tung mà."

Trên mặt Lục Dịch như viết bảy chữ "Tớ chống mắt lên nhìn cậu đấy": "Ồ!"

Xe taxi nhanh chóng đi.

Ngoài cửa sổ, cảnh đêm với biết bao ánh đèn sắc màu. Đóa Miên ngồi ngây ngốc một lát. Cô đột nhiên nhớ tới gì đó, ánh mắt lập tức sáng lên.

Đóa Miên đưa tay tìm điện thoại trong balo, tìm kiếm lịch sử gọi điện.

Chỉ có bảy ngày gần nhất.

Cô nhú mày, lại mở ghi chép đồng bộ trên Icloud ra, ngày 22 tháng 10, ngày 21 tháng 10,.. Một lúc sau, cô rốt cục cũng tìm thấy lịch sử gọi điện ngày 4 tháng 10.

Một chuỗi số xa lạ đập vào mắt cô. Thời gian gọi điện: 15 giờ 17 phút. Cuộc gọi kéo dài: 23 giây.

Mắt Đóa Miên sáng lên. Chính là nó!

Cô nhắm mắt, hít sâu một hơi ấn nút gọi.

Điện thoại nhanh chóng được nối máy.

Bên kia không còn là tiếng tút tút, nhưng cũng không có người nói chuyện, chỉ có tiếng thờ đều đều.

"... Alo. Xin hỏi có phải là Cận Xuyên không ạ?" Đóa Miên ngại ngùng hỏi.

Hắn là không sai đâu.

Vòn vẹn vài giây đối phương mới lên tiếng, rất lãnh đạm: "Ừ."

Còn có thể nghe điện thoại? Tốt rồi, chắc không bị bắt vào cục cảnh sát đâu. Đóa Miên cuối cùng cũng có thể an tâm, nói: "Cậu không sao chứ?"

Lúc này, trong ống nghe phát ra tiếng cười nhạt không thể quen thuộc hơn, âm sắc trầm thấp: "Khó có thể nha. Đã cùng người ta chạy con mẹ nó đi, còn biết quan tâm tới sống chết thế nào."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Vì tớ?

Đóa Miên bị cứng họng. Giọng điệu này, dù cách xa vạn dặm cũng cảm thấy khó chịu.

"... Lúc ấy Lục Dịch kéo tớ, cậu ấy mạnh quá, tớ không dứt ra được. Cô ấy này, ắp ứng giải thích với anh, cuối cùng còn bổ sung một câu: "Thật xin lỗi."

Cận Xuyên xùy một cái: "Không còn câu nào khác sao?"

"Cậu về nhà chưa?"

"Không liên quan đến cậu."

"... Cậu còn chưa về sao?" Đóa Miên thấy trong ống nghe thỉnh thoảng vang lên tiếng ồn ào, cô nhú mày.

"Tớ nói..." Ngực khí của anh nhạt mà lạnh, vô hình khiến hai người trở nên xa cách: "Chuyện của tớ, cậu bớt can thiệp."

Nghe vậy, tim Đóa Miên đột nhiên quặn lại. Vài giây ngắn ngủi, cô lại nhớ đến thân ảnh dưới bóng đêm kia, nhớ đến nụ cười trào phúng của anh, nhớ đến khoảnh khắc anh đứng tại một góc quán bar hút thuốc, ánh mắt tỉnh táo giữa không gian huyền ảo khác biệt lại dung hợp một cách hoàn mỹ.

Cô lại nhớ tới lúc anh nghiêm túc nói với cô: "Chỉ khi cậu đủ mạnh, cả thế giới mới cúi đầu trước cậu."

Đóa Miên càng bóp chặt điện thoại.

Cũng không biết lấy đâu ra xúc động, cô nói: "Tớ lập tức quay lại."

Đóa miên cắn cắn cánh môi, nói xong không chờ đối phương trả lời liền lập tức cúp điện thoại.

"Bác tài, thật xin lỗi. Làm phiền bác đưa cháu trở lại trường Thất Trung J thị."

Xe taxi nhanh chóng quay lại, không đến năm phút đồng hồ, cô đã tới nơi. Đóa Miên trong lòng gấp gáp, vội vàng trả tiền rồi mở cửa xe xuống, đứng trước cổng trường, cô đưa mắt nhìn bốn phía.

Gần mười giờ tối, trời đen xì chẳng khác nào giội mực, chung quanh chỉ rải rác vài ba người đi đường.

Đóa Miên ở cổng trường lượn quanh một vòng cũng không thấy Cận Xuyên đâu.

Cô thở nhẹ, lau mồ hôi, quay đầu chạy lại vào con ngõ nhỏ gần trường nhất. Đường tĩnh mịch, vài chiếc đèn đường chiếu xuống ánh đèn mờ mờ, căn bản không đủ để chiếu sáng.

Đóa Miên vừa đi vừa nghĩ, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng bánh răng va chạm, cực nhẹ, lại đột ngột.

Ánh mắt cô sáng lên, quay đầu.

Cận Xuyên đứng dựa vào tường, một tay cầm điều thuốc, một tay cầm bật lửa nhìn chằm chằm vào cô. Hiên nhiên tiếng bánh răng vừa rồi là tiếng bật lửa.

Đóa Miên nhìn thấy anh, dây thần kinh căng cứng liền được giãn ra.

Chung quanh vắng ngắt, bầu không khí cổ quái.

... Tình cảnh này, cứ đứng ngốc trước mặt anh có phải quá ngây ngời? Nên nói chút gì đó không? Đóa miên có chút không biết làm sao.

Ngay tại lúc Đóa Miên đang suy nghĩ miên man, Cận Xuyên nhàn nhạt mở miệng. Anh nói: "Đúng thật là nhàn rồi, chuyện gì cũng quản."

Đóa Miên nhú mày.

Cô không hiểu rõ Cận Xuyên. Nhưng không biết tại sao, cô nhận ra rằng, "nhàn rồi" mà Cận Xuyên nói lúc này không chỉ là cô quay trở lại tìm anh, mà còn nói việc cô đã lao vào giúp Lục Dịch.

Một lát, cô cắn môi, nhịn không được nói nhỏ: "Cậu không phải cũng như thế sao?"

Nói cô thích xen vào chuyện của người khác, anh đấy!

Cô chỉ là giúp bạn tốt của cô thôi mà.

Cận Xuyên hí mắt, nhìn cô chăm chăm: "Nói cái gì nói lớn một chút."

"... Không có gì." Cô háng giọng một cái, đem đề tài này vứt sang một bên, hỏi ngược lại: "'Vừa rồi cảnh sát tới, mọi người đều chạy. Tại sao cậu lại đứng bất động?'"

Cận Xuyên phui phui bụi, ánh mắt liền rời đi chỗ khác: "Không muốn."

Không muốn chạy? Đây tính là lý do sao?

Đóa Miên có chút im lặng, lại muốn nói: "Việc bạo lực học đường này, bị trường học biết rồi ảnh hưởng cũng rất lớn. Cậu không sợ bị bắt vào cục cảnh sát sao?"

Cận Xuyên nhàn nhạt nói: "Cũng không phải chưa từng vào."

"..." Đóa Miên nuốt chút thổ huyết.

Anh chính là không sợ trời không sợ đất đúng không? Anh chính là đệ nhất thiên hạ đúng không? Anh liền không thể không điên cuồng, không thể hơi bình thường một chút đúng không?

Cô ở trong lòng oanh tạc mắng chửi. Mấy giây sau, cô công nhận. Dù sao yêu quái cũng là yêu quái, không thể dùng suy nghĩ của người đi tìm hiểu yêu quái.

"... À thì..." Đóa Miên lấy lại bình tĩnh, hỏi: "Đã muộn như vậy, tại sao cậu không về nhà?"

"Lời này tớ nên hỏi cậu."

Cận Xuyên đã hút xong điếu thuốc, nhấn phần đầu điếu lên trên tường, dập tắt. Anh khẽ nhúc nhích, bước lại gần cô mấy bước, lười biếng hỏi: "Tại sao cậu lại về đây?"

"..." Cận thiết phải gần như vậy sao?

Nhịp tim Đóa Miên tự giác tăng nhanh, cô cúi đầu, không nói gì.

Tại sao lại về đây? Chính cô dường như cũng không biết. Lúc trên xe thấy anh bảo vẫn chưa đi, cô tự nhiên lại xúc động quay lại, cô chỉ đơn giản cho rằng, dù thế nào cô cũng không thể bỏ anh lại.

Dù thế nào, cô nhất định phải quay lại tìm anh.

Rốt cục là vì gì đây?

Đóa Miên bỗng nhiên cảm thấy rất may mắn vì ánh đèn không tốt. Bởi vì cô biết, nhất định mặt mình đã đỏ thành mây hồng.

Cận Xuyên đứng vững, từ trên cao đưa mắt xuống nhìn cô. Hai người chiều cao chênh lệch, cô lại cúi gằm đầu xuống, nhưng anh nghĩ cũng biết khuôn mặt nhỏ nhắn kia đã đỏ ửng.

Giống như phát hiện ra được một điều thú vị, Cận Xuyên cười nhẹ: "Vì tớ?"

"..." Đóa Miên mặt bỗng đến nỗi gần như mất hết tri giác, chỉ cần châm lửa là cháy phừng phừng.

Sau đó, anh xoay người, sát gần cô, cố ý nhẹ giọng: "Có phải là..."

"..."

Bùm! Cô cháy rồi.

Đóa Miên đầu óc quay cuồng, căn bản không nhớ nổi làm sao cô có thể ra khỏi con hẻm kia. Đợi lúc cô tỉnh táo lại thì đã phát hiện mình đang ngồi trên taxi về nhà.

Phía bên phải chỗ cô đang ngồi còn có một người.

Đóa Miên thở ra một hơi, ghé mắt nhìn người bên cạnh. Cận Xuyên đang cúi đầu nhìn điện thoại, Trong bóng tối, ánh sáng từ màn hình chiếu sáng bộ mặt của anh, lạnh lùng mà thâm thúy.

Cô đã từng nghe qua một câu, tóc đầu đinh chính là phương pháp kiểm nghiệm nhan sắc của một chàng trai. Nói cách khác, không phải soái ca nào cũng có thể để kiểu tóc này, không che, không cản, đem cả khuôn mặt ba trăm sáu mươi độ phơi bày ra ngoài.

Nhìn Cận Xuyên, Đóa Miên phải cảm thán một câu.

"Chuyện ngày hôm nay mà có lần thứ hai..." Bỗng nhiên, người bị cô quan sát nửa ngày liền thốt ra một câu không đầu đuôi.

"... Hả?" Đóa Miên nghe không hiểu. Cái gì mà có lần thứ hai?

Cận Xuyên tắt di động, ghé mắt nhìn cô, rất tinh táo: "Tớ đánh gãy chân cậu."

Đóa Miên: "..."

... Hả là nói đến chuyện cô giúp Lục Dịch.

"Ngày hôm nay là việc ngoài ý muốn." Cô giải thích: "Tình huống cấp bách nên tớ mới hơi xúc động quá."

"Gan không nhỏ, nhiều người như vậy cũng dám xông lên."

"... Tớ bình thường sẽ không như vậy."

"Là vì tiểu tử họ Lục kia?" Cận Xuyên cực kỳ nhạt cười nhẹ, đáy mắt lại hiện lên một tầng sương dày.

Đóa Miên hơi ngáp ngừng, bị anh tra hỏi có hơi bối rối: "Tớ cùng Lục Dịch, còn có Hiểu Văn là bạn bè nhiều năm. Lên sơ trung liền học cùng một lớp,

rất thân thiết."

Trong ngữ điệu của anh có một tia trào phúng: "Người anh em kia của cậu rất có khí phách."

Đóa Miên trong nháy mắt hiểu rõ lời nói của anh có ý gì... Lục Dịch ngày hôm nay thấy hô có cảnh sát liền kéo tay cô chạy, đem quãng hết sự việc còn lại cho Cận Xuyên, xác thực có hơi không tử tế. Đêm này không thể tranh cãi.

Cô dùng mấy giây mới thấp giọng nói: "... Tớ thay Lục Dịch xin lỗi cậu."

"Cậu là ai mà thay cậu ấy xin lỗi."

"..." Đóa Miên im lặng. Người này lời nói đầy gai, cô có ngu ngốc cũng biết được anh đang tức giận. Càng nói càng sai, cô nên ngậm miệng lại thì tốt hơn.

Cả đoạn đường không có tiếng nói chuyện.

Sau khi xuống xe, Cận Xuyên đưa Đóa Miên đến cận công tiểu khu. Giờ này cũng chưa phải quá muộn, cô chỉ cần gọi vài tiếng bảo vệ liền mở cửa ra giúp cô.

Cận Xuyên quay người rời đi.

Đi được không mấy bước, phía sau liền truyền đến tiếng gọi: "Chờ một chút."

Cận Xuyên nhíu mày, dừng chân lại nhưng không quay đầu.

"... Cậu sáng mai hoặc chiều có rảnh không?" Có trời mới biết Đóa Miên lấy bao nhiêu dũng khí mới dám hỏi câu này: "Tớ mời cậu ăn cơm, coi như cảm ơn."

Cận Xuyên im lặng vài giây: "Không cần."

Đóa Miên chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy vấn: "Vậy cậu gần đây có thiếu thứ gì không? Tớ có thể tặng cho cậu."

Tiếng nói rơi xuống.

"..." Cận Xuyên quay người lại, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt dần dần sâu.

Đóa Miên cả gan cùng anh mặt đối mặt, nuốt ngụm nước bọt, nhịp tim của cô đã tăng lên cực hạn.

Mãi hồi lâu, Cận Xuyên hơi nhíu mày, cười một tiếng: "Tùy cậu." Nói xong, anh liền đi, bóng lưng rất nhanh tan biến trong bóng đêm.

Đóa Miên đứng ngây ngốc, không biết làm thế nào.

Tùy cô?

Thứ bảy sau khi học xong, Đóa Miên có đi vào một cửa hàng quà tặng. Tiệm này hàng đẹp, giá rẻ, chủ cửa hàng lại là một tỷ tỷ xinh đẹp, Đóa Miên là khách quen của nơi này.

"Lại đến mua quà sinh nhật cho bạn sao?" Tiểu tỷ tỷ hỏi cô.

"Vâng."

"Nam hay nữ vậy?" Tiểu tỷ tỷ vẻ mặt tươi cười: "Chị vừa về nhiều hàng mới, có thể đề cử cho em nha."

Đóa Miên háng giọng: "... Bạn nam ạ."

"Bạn nam sao?" Tỷ tỷ đưa cô đến một gian: "Bạn ấy có hút thuốc lá không? Nếu hút thì em có thể tặng cậu ấy một cái bật lửa hoặc gạt tàn. Nếu không hút thuốc thì cậu ấy có thích Anime không? Chỗ của chị có rất nhiều figure* mới nè."

(Figure là từ tiếng anh dịch sang tiếng việt có nghĩa là nhân vật tượng trưng, hình minh họa. Bạn có thể hiểu đơn giản Figure tương tự như một bức tượng về một nhân vật nào đó trong truyện hoặc phim hoạt hình chẳng hạn. Nó là loại hình giải trí phổ biến của dân Otaku, chủ yếu là người yêu thích anime và manga tại Nhật Bản)

Tỷ tỷ nhiệt tình đề cử.

Cửa hàng rất lớn, đồ chơi rực rỡ muôn màu khiến Đóa Miên hoa mắt.

Bỗng nhiên, cô chú ý tới một chiếc huy hiệu màu đỏ đặt trong tủ kính.

Ánh mắt Đóa Miên bỗng sáng rực.

Tạo hình của chiếc huy hiệu này không thể quen thuộc hơn, là huy hiệu của MYS. Đặc biệt hơn, nó có hình quả táo. Phần chữ lạnh lẽo mà cứng rắn, nổi bật giữa nền màu đỏ, khiến người ta có loại cảm giác tương phản mãnh liệt.

Đóa Miên nhìn chằm chằm vào nó: "Đây là..."

Chị ấy cười lên: "À, đây là huy hiệu, chồng của chị làm theo yêu cầu trên mạng. Anh ấy thích chơi game, cái này giống như là huy hiệu của chiến đội thần tượng. Chị nhìn thấy không tẻ lắm, liền bày ra xem có thể bán hay không."

Nói xong, tiểu tỷ lấy huy hiệu ra đưa cho cô.

Đóa Miên nhìn kỹ nó một lượt, cười thỏa mãn: "Em muốn cái này."

Chị liền đưa Đóa Miên đi tính tiền.

Gió nổi lên.

Một quyển sổ tay ở cửa hàng bị gió thổi làm lật vài trang: Quả táo đỏ tượng trưng cho tình yêu mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đổ thành dạng gì không biết!

Quả đã chọn xong, nhưng đưa thế nào mới là vấn đề. Để trong ngăn bàn, lại chưa đủ thành ý. Đưa ngay trước mặt, thì lại thấy hơi lạ.

Cầm huy hiệu quả táo trên tay, Đóa Miên phồng miệng, rơi vào trầm tư.

Cô trầm tư trọn vẹn hai ngày.

Rất cực, đêm cuối tuần cô đã nghĩ ra đáp án. Việc tặng quà này phải tìm cơ hội thích hợp, đơn giản một chút, tự nhiên một chút, không lộ ra vẻ quá tận lực, có thể tránh khỏi xấu hổ.

Cô cong môi cười, đem huy hiệu cất cẩn thận vào balo.

Tiết đầu tiên trong tuần là tiết Lý.

Giống đại bộ phận học sinh cao trung, Đóa Miên học có chút lệch, ngữ văn thành tích nổi bật, nhưng hóa học hay vật lý lại là nhược điểm của cô. Cũng chính bởi vậy, bố mẹ Đóa Mối có thể tích cực đăng kí trung tâm cho Đóa Miên.

Năm cuối cấp, học sinh năm ba luôn thức đêm dậy sớm, mới ban sáng, có thể không ngủ gà ngủ gật đã quá tốt, thử hỏi ai còn có thể nghiêm túc nghe giảng.

Nhìn thời khóa biểu, tiết một Vật lý, tiết hai Hóa học, Đóa Miên yên lặng ngáp một cái.

Đình!

Chuông vào giờ vang lên.

Trương Hiểu Văn đem sách giáo khoa đặt lên bàn, đồng thời lấy ra một quyển tiểu thuyết ngôn tình cất dưới ngăn bàn, cô nhú mồm, quay xuống nói với Đóa Miên: "Này, vị bạn học ngồi sau cậu đứng là thần long kiến thủ bất kiến vĩ*."

(*Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn.*)

"..." Đóa Miên chớp mắt, quay lại nhìn.

Trên ghế ngồi không một bóng dáng.

Đóa Miên nhú mồm nghi ngờ: "Quái lạ, sáng sớm còn ở đây mà."

Giờ này, cách tiết đầu còn năm phút, sân trường cực kì yên tĩnh, Gió nhẹ thổi, nắng vàng chiếu khắp sân.

Đóa Miên ngồi gần cửa sổ, nghiêng đầu, mắt vô ý thức nhìn ra ngoài.

Dưới đây học năm ba là một khuôn viên để ngồi đọc sách, để học sinh và giáo viên có thể ngồi nghỉ ngơi. Lúc này, vị đại gia thần long kiến thủ bất kiến vĩ nào đó đường đường chính chính nằm trên ghế đá, hai mắt nhắm lại chìm vào giấc ngủ.

... Thế nào cũng cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc.

Còn thiếu mỗi đặt cuốn sách Toán trên mặt.

Như thế thì đến trường làm gì? Xin hỏi lão gia ban đêm rốt cuộc ngài làm gì cơ chứ?

Đóa Miên ức chế. Sau đó, như không có việc gì, cô thu tầm mắt lại, lặng lẽ lấy điện thoại ra, vào danh bạ.

Cô tìm tới cái tên "Cận yêu quái" rồi ấn gọi.

Trong nháy mắt, ngăn bàn phía sau truyền đến tiếng rung... Vị đại gia kia căn bản không cầm theo điện thoại.

"..." Thế biết gọi anh tình bằng cách nào.

Đóa Miên cúp điện thoại, cô cắn cắn cánh môi. Đột nhiên, cô lóe lên một ý tưởng, thừa dịp đám học sinh không chú ý, cô quơ lấy sách Vật lý, ném ra ngoài cửa sổ.

... Khá chính xác đấy chứ?

Quyển sách rơi trúng tay Cận Xuyên.

Anh nhăn mày, mắt kiên nhẫn mở mắt ra. Anh đưa mắt lên trên tầng hai, thấy ngay tiểu nha đầu nhô ra cái đầu nhỏ.

Cô nương kia có chút cận thị, đang đẩy cái mắt kính to, tựa hồ muốn xác định xem anh đã dậy chưa, chờ thấy rõ, mắt cô sáng lên, cánh môi hồng hào rất khoa trương khép mở, làm khẩu hình: Lên lớp.

Bên này, Cận Xuyên nhắm mắt, nhúu mày cố ngồi dậy.

Từ hôm qua đến bây giờ, anh chỉ ngủ tổng cộng chưa đầy bốn giờ.

Mẹ nhà nó!

Trên bệ cửa sổ, cô nương kia thấy anh vẫn chưa di chuyển, có chút sốt ruột, ngón tay tinh tế càng không ngừng ra hiệu anh nhìn thời gian.

Cận Xuyên nắm vuốt quyển sách Vật lý từ trên trời giáng xuống, híp mắt nhìn cô: "Lão tử thật là muốn giết người."

Trên tầng hai, Đóa Miên còn đang dò xét nhìn ra bên ngoài.

Hả? Giống như đang nói cái gì đó? Nhưng xa quá, cô cũng không nghe thấy... Mà về mặt nhìn cũng không rõ lắm. Chẳng lẽ gần đây chơi game quá nhiều, lại cận nặng thêm rồi?

Cô có chút mơ hồ suy tư.

Chuông vang lên được ba phút Cận Xuyên mới đến nơi, tay còn cầm quyển sách Vật lý. Cô giáo bộ môn nhúu mày lại, chuyện này coi như bỏ đi.

"Đối đãi thật bất công nha."

Phía sau, có bạn học giảm thấp âm lượng, bàn tán: "Không biết cô có phải thời kì mẫn kinh có chút thay đổi hay không mà Cận Xuyên đến muộn, cô cả hỏa khí còn không bốc lên."

Bạn học bên cạnh cũng nói nhỏ: "Cậu không biết sao? Nghe nói nhà Cận Xuyên có rất có bối cảnh."

Đóa Miên lên lấy sách bài tập, vừa vận đoạn hội thoại lọt hết vào tai cô. Cô mím môi, nhúu mày lại.

"Thật hay không? Phú nhị đại sao?"

"Hình như là vậy."

Bạn kia ngữ khí lập tức chua chát, chệch miệng: "Khó trách bình thường luôn tùy ý như vậy, hóa ra là ỷ vào nhà có tiền có thế, nhà trường không dám động vào cậu ta.."

Bộp một tiếng, tập sách bài tập đặt xuống bàn học của hai bạn kia.

Hai người liền sững sốt.

"Có vẻ hai cậu đang rất rảnh." Đóa Miên cười nhẹ, ngữ khí lười nhác có thêm tia trào phúng: "Ở sau lưng loan tin đồn thất thiệt cho bạn học, không bằng lao động một chút, giúp tớ đi phát sách bài tập đi."

Hai người kia hậm hực, không thềm để ý đến cô mà đôi dề tài.

Đóa Miên thu hồi nụ cười, phát sách tiếp.

Khi đưa sách đến cho Lục Dịch, cô nghĩ nghĩ, thấp giọng nhắc nhở: "Chuyện tối thứ Sáu đó.. Cậu đã cảm ơn Cận Xuyên chưa?"

"Ừm. Tớ lúc đầu nói thứ Sáu tuần này mời cậu ấy đi ăn cơm, kết quả người ta không rảnh." Lục Dịch cười, nửa đùa nửa thật: "Bất quá cũng không có gì, Cận Xuyên cũng đâu phải là người muốn mời thì mời. Cậu nhìn cậu ta đọc lai đọc văng, đều không cùng bạn học thân thiết, nói trắng ra, trong trường này, không ai lọt vào mắt xanh của cậu ta."

Đang sau, Trương Hiểu Văn đang xem tiểu thuyết cũng gật đầu: "Tán thành. Người ta là vương giả, không thể với tới."

Đóa Miên nhú mày: "Cậu ấy kỳ thật rất tốt. Các cậu nói như vậy, bởi vì các cậu không hiểu cậu ấy."

Trương Hiểu Văn buồn cười: "Bọn tớ không hiểu rõ, chẳng lẽ cậu hiểu rõ?"

"... Không hiểu rõ."

"Vậy cậu nói cái gì." Trương Hiểu Văn liếc mắt, vài giây sau bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại như có điều suy nghĩ, cô nhú nhú mày: "Bất quá, cậu vừa rồi thật có chút giống Cận Xuyên."

Đóa Miên chớp mắt: "Cái gì?"

"Lúc này cậu mắng hai cậu kia." Trương Hiểu Văn chắc chắn cảm thán: "Thần thái kia, giọng nói kia, có mấy phần giống phong thái vương giả."

Giờ nghỉ trưa của Thất Trung J thị là từ 12:30 đến 2:00 chiều, Đóa Miên cùng Trương Hiểu Văn và Lục Dịch ăn cơm xong thì về trường.

Mở sách ra, cô nhìn xung quanh.

Phòng học rất im ắng, người thì làm bài tập, người thì đi ngủ, yên tĩnh tới cực điểm.

Đóa Miên suy tư vài giây, đưa tay vỗ Trương Hiểu Văn, thấp giọng: "Tớ đi phòng thí nghiệm luyện khẩu ngữ. Nếu Chu lão sư có hỏi, cậu bảo thầy giúp tớ."

Trương Hiểu Văn đắm chìm trong cuốn tiểu thuyết, cũng không thềm ngẩng đầu lên mà chỉ gật đầu: "OK."

Phòng thí nghiệm cùng dãy phòng học ở hai nơi khác nhau. Hai tòa nhà cách nhau một tiểu hoa viên. Từ lớp 12-1 đi đến phòng thí nghiệm, vừa vắn đi qua phòng chủ nhiệm lớp.

Đóa Miên cầm sách đi tới phòng thí nghiệm

Lúc đi qua phòng chủ nhiệm lớp, cô lơ mờ nghe thấy cuộc hội thoại. Đầu tiên là giọng Chu Khai Đế.

"Em cũng biết, tình huống của em là đặc thù. Ban đầu lớp chúng ta, thậm chí là trường chúng ta đều không muốn nhận em. Nếu không phải vì năng lực và trí thông minh của em, chúng ta căn bản không thể cùng nhau ngồi nói chuyện như hiện tại. Trường học đối với em kỳ vọng rất cao, chúng tôi đều hi vọng em có cơ hội phát triển tốt."

Sau đó là một âm thanh lãnh đạm quen thuộc, thái độ qua loa: "Ồ."

"..." Đóa Miên dừng chân lại.

Cận Xuyên?

Chủ nhiệm lớp tìm anh nói chuyện?

Chu Khai Đế tiếp tục: "Mọi người đều biết, hoàn cảnh gia đình đối với một người ảnh hưởng rất lớn, điểm này không thể phủ nhận. Nhưng nó không quyết định vận mệnh cùng tương lai của người đó. Em muốn tự mình trưởng thành, học được thái độ chuẩn mực đối đãi với xã hội, với bố của em, em mới có thể hiểu được chính xác nhân sinh quan và giá trị quan. Cận Xuyên, thứ xã hội cần chính là nhân tài, không phải thiên tài."

"Biết rồi."

"Trước khi em đến Thất Trung, bố của em đã đi tìm hiệu trưởng, cũng đi tìm tôi, bố em cùng chúng tôi đã hàn huyên rất nhiều, cũng nói rằng đối với em cùng mẹ em ông ấy rất áy náy. Bố hi vọng có thể đền bù cho em, cũng hi vọng em có thể đi trên con đường em nên đi, không muốn em lấy tiền đồ của mình ra cùng người trong nhà hờn dỗi."

Cách một cánh cửa, Đóa Miên nghe thấy Cận Xuyên xùy một tiếng, nhàn nhạt nói: "Cảm ơn cô quan tâm. Buổi chiều em còn mấy tiết, em hơi mệt, em muốn về phòng học nghỉ ngơi một chút."

Chu Khai Đế rõ ràng hơi thất vọng, sau đó mới nói: "... Ừ, vậy em về trước đi. Nếu như gặp phải vấn đề gì, em đều có thể tìm thầy, thầy hi vọng em có thể coi thầy như một người bạn."

Ngay sau đó cô liền nghe thấy tiếng bước chân.

"..." Đóa Miên lấy lại tinh thần, tranh thủ thời gian chạy đến trốn ở cầu thang.

Cận Xuyên đẩy cửa ra, khóa miệng còn mang theo một nụ cười trào phúng, ánh mắt rất lạnh.

Đóa Miên đứng nhìn, chỉ thấy anh đứng tại chỗ một lát rồi móc từ túi quần một cái bật lửa, đi đến hướng phòng thí nghiệm.

... Tâm tình không tốt sao

... Bị gọi nói chuyện, hẳn ai cũng tâm tình không tốt rồi. Đóa Miên chẹp miệng, không biết làm sao. Nghe nói, người tâm tình không tốt sẽ thích được tặng quà. Cũng không biết có tác dụng hay không.

Cô cắn môi, đưa tay sờ huy hiệu trong túi áo, đuổi theo anh.

Cận Xuyên quá cao, chân lại quá dài, nhìn tư thái rất hững hờ nhưng tốc độ lại thực nhanh.

Đóa Miên ở phía sau đuổi đến thờ hồng học,

Buổi chiều, phòng thí nghiệm rất yên tĩnh, tiếng bước chân của hai người vọng lại trên hành lang trống rỗng, nghe có vẻ hơi chói tai. Đi một lúc, Cận Xuyên dừng lại.

"..." Đóa Miên lau lau cái trán, cúi người, chống tay xuống gối thờ dốc.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, ngữ khí rất nhạt: "Đuổi theo sau nửa ngày, không biết gọi tớ một tiếng?"

"..." Chủ yếu là thấy tâm tình anh không tốt, sợ anh không cho cô đuổi theo.

Đóa Miên cười khan: "Đã quên."

"Có chuyện gì?"

"... À." Đóa Miên dùng sức háng giọng một cái, tiến lên mấy bước, gãi đầu ra vẻ bình thường: "Là như vậy... Tớ ngày đó có đi qua một cửa hàng quà tặng, thấy một cái huy hiệu cũng không tệ lắm liền thuận tiện mua."

Thật khảm trương...

... Cho nên cô nói năng lộn xộn cái gì?

Làm sao lại có cảm giác thật ngu ngốc...

Cận Xuyên dừng động tác bật lửa, nhìn chăm chăm cô.

"... Cận xem, cậu có thiếu huy hiệu không?"

... Sụp đổ mất!

Đóa Miên kiên trì, tiếp tục nói: "Thiếu thì tớ thuận tiện tặng cho cậu nha."

Gió rất nhạt, mây rất nhẹ, tháng mười, ánh nắng giống như có vị ngọt.

Nhịp tim cô tăng nhanh giống như vừa chạy xong Marathon, trên mặt lại làm như không có việc gì.

Xa mấy bước, Cận Xuyên vẫn đứng tùy ý, vẫn ung dung nhìn chăm chăm cô.

Bỗng nhiên, anh khẽ cong môi cười.

Anh ngoắc tay: "Cậu qua đây."

"..." Hà? Qua làm gì?

Đóa Miên không rõ ràng cho lắm, di chuyển chậm rãi tới gần anh.

Đây cũng là lần thứ nhất cô nhìn Cận Xuyên dưới ánh mặt trời. Cô so với anh thấp hơn rất nhiều, cho nên mỗi lần nhìn anh, cô chú ý đầu tiên đến cái cằm

Tia nắng chiếu xuống cằm anh, dưới là cái cổ thon dài, yết hầu nhô lên, khi anh cười khẽ lại di chuyển lên xuống. Cảm giác không nói lên lời...

Cô nghe tim đập càng nhanh.

Anh nhìn chằm chằm cô, ngữ điệu uể oải: "Nhìn không rõ lắm."

Cái gì không rõ lắm?

Cô không hiểu chớp chớp mắt, bàn tay anh đã đặt trên khuôn mặt của cô, cảm giác mát lạnh.

"..." Đóa Miên mở to hai mắt nhìn.

"Quả nhiên..." Cận Xuyên nói: "Mặt đồ thành dạng gì không biết."

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Quả táo

Loại tình huống này, không đồ mặt mới lạ...

Lại còn giễu cợt cô...

Anh cũng đừng sờ mặt cô được không? Đến lỗ tai cũng mò tới...

Đóa Miên kém chút nữa xấu hổ mà chết, cả người ngơ ngác, nửa ngày cũng không phản ứng lại.

Giữa trưa, ánh nắng có chút chói chang.

Đóa Miên khuất bóng, Cận Xuyên đứng đúng hướng ánh mặt trời. Lâu lâu, cô trông thấy anh rực rỡ kim sắc, anh xoay người gần sát cô, híp mắt: "Chắc chắc..."

Âm thanh nhẹ mà nhạt.

"..." WTF?

Anh nắm cằm của cô, lung lay nhẹ: "Da mặt mỏng như vậy còn học đòi nói nhảm. Muốn tặng thì nói, thuận tiện cái rắm."

"..." Không phải thuận tiện... Bất quá cô đồ mặt không phải vì nói nhảm. Mà vì anh đột nhiên bóp cằm cô...

Cả khuôn mặt cô tựa hồ đỏ thành quả cà chua, cô cắn cắn môi không lên tiếng.

Sau đó, Cận Xuyên thả tay ra.

Đóa Miên thần kinh căng cứng liền được buông lỏng, cô hít sâu một hơi, lùi xuống sau hai bước.

Một lát, Cận Xuyên cúi đầu, lấy ra một điều thuốc, cầm bật lửa đốt. Khói trắng tỏa lên khiến anh híp con mắt lại.

Nửa giây sau, anh lạnh nhạt nói: "Được thôi."

"..." Cái gì được thôi?

"Lấy ra nhìn xem."

Đóa Miên lúc này đầu óc không còn tỉnh táo lắm, nghe vậy, có chút mờ mịt: "Cái gì?"

Cận Xuyên chau mày: "Không phải hỏi tờ thiếu huy hiệu hay không sao?"

À...

Cô kịp thời phản ứng, liền vội lấy cái huy hiệu từ túi áo ra, nắm trong lòng bàn tay, cô dừng lại mấy giây mới thở ra một hơi, hạ quyết tâm đưa hai tay tới trước mặt Cận Xuyên.

... Mặc dù là để cảm ơn, nhưng cầm hai tay đưa có phải là quá "chân chó" rồi hay không?

Đóa Miên nháy mắt, tự hỏi rồi làm bộ cào đầu, tự nhận không lộ dấu vết thu hồi một tay lại. Còn tay kia hướng lên, mở ra.

Cận Xuyên nhìn xuống

Trong lòng bàn tay trắng nõn kia là một chiếc huy hiệu hình quả táo màu nền đỏ sẫm. Chính giữa là ba chữ "MYS" bị ánh nắng dát lên một tầng màu nắng, chói lọi đến chói mắt.

"... Cận cũng chơi PUBG, hẳn cũng biết đến MYS chứ? Tớ rất thích họ." Đóa Miên ngữ khí chân thành, thấy anh mặt không biểu lộ cảm xúc gì, vội vàng nói: "... Mặc dù là huy hiệu nhưng cậu không nhất định phải đem nó bên mình, cậu trang trí balo hay hộp bút gì cũng được. Cái này thật sự rất có ý nghĩa."

Đối diện, Cận Xuyên nhìn chiếc huy hiệu kia một hồi rồi lại nhìn cô.

Khuôn mặt bình tĩnh không nói một lời.

"..." Tại sao lại nhìn cô như vậy, cô chỉ là muốn tặng cho anh một thứ cô rất thích mà thôi... Mặc dù nó cũng không mấy thực dụng.

Đóa Miên bị ánh mắt của anh nhìn đến mồn cả người, vài giây sau, anh cúi đầu xuống, thanh âm nhỏ nhẹ hỏi: "Cho nên, cậu..."

Đối với nam sinh mà nói, chắc hẳn chẳng có ai thích một món đồ chơi hình quả táo lại có chút nữ tính như vậy... Cho nên, anh không muốn cũng không lạ,

Cô có thể giữ lại cho mình.

Chỉ là có một chút mất mát mà thôi...

Tay nâng lên đã có hơi chua chát. Đóa Miên mấp máy môi, chuẩn bị đem huy hiệu thu về.

Ngay tại lúc trước khi cô bỏ tay xuống, Cận Xuyên đã lấy nó đi, hai ngón tay vuốt vuốt, hip mắt dò xét.

"Quả táo sao?"

Giọng điệu chậm rãi, khoe môi hơi xong lên.

"... Đúng vậy." Mặc dù vị đại gia này có vẻ không yêu thích chiếc huy hiệu này lắm, nhưng anh hình như hơi hứng thú, Đóa Miên vẫn cảm thấy kinh hi: "Tạo hình rất đặc biệt đúng không?"

"Ừ."

Cận Xuyên tay cầm điều thuốc, ánh mắt một lần nữa trở lại khuôn mặt cô: "Thật là đặc biệt."

"..." Huy hiệu đặc biệt anh nhìn cô làm gì?... Đóa Miên nóng mặt, vừa hô hấp bình thường không được bao lâu giờ lại có chút khó khăn.

Sau đó, cô nghe thấy Cận Xuyên nói: "Cảm ơn."

"... Cận nhận sao?"

"Tâm ý của cậu, tớ nào thể không nể tình."

Có thể được lão gia ngài nể tình, cô cũng rất lợi hại. Tâm tình Đóa Miên trong nháy mắt âm u chuyển trong xanh, cô cười lên, đôi mắt cong lên hình lưỡi liềm: "Đều là bạn học, không cần khách khí Mà vốn là cậu giúp bọn tớ trước, đâu chỉ là món quà nhỏ thôi."

Cận Xuyên nắm chặt huy hiệu, tay nắm vuốt chơi, nhủ thầm: "Không quay về tự học sao?"

Nghe anh nói cô mới nghĩ đến bản thân đi phòng thí nghiệm để làm gì.

Cô cười cười, cầm quyển sách đặt ở cửa sổ lên, nói: "Vậy tớ đi tiểu hoa viên bên kia luyện khẩu ngữ." Nói xong, cô quay người chuẩn bị rời đi.

Kết quả không đi được mấy bước liền dừng lại.

Đóa Miên nhíu mày, nhớ tới cuộc đối thoại giữa anh và giáo viên chủ nhiệm... Bỏ Cận Xuyên, còn có những gì Cận Xuyên trải qua, những chữ này, Chu Khai Đế còn lặp đi lặp lại nhiều lần. Kết hợp với tính cách quái dị của anh, còn có lúc anh đi từ văn phòng ra, thần thái lạnh lùng mà trào phúng.

Sự tình có vẻ rất phức tạp.

Đóa Miên quay đầu lại. Người kia dựa vào lan can, hút thuốc ngắm phong cảnh. Sắc mặt anh rất nhạt, không có một tia biểu lộ dư thừa. Cô giật giật cánh môi muốn nói gì đó, lại có chút do dự.

Không khí chung quanh yên tĩnh mà âm áp.

Sau một lát, Đóa Miên thử kêu lên: "... Cận Xuyên."

"Ừ?" Anh nhàn nhạt trả lời, ánh mắt như cũ nhìn nơi xa.

"Lấy kinh nghiệm của tớ, một người nếu không vui..." Cô hít một hơi thật sâu, trong lòng cân nhắc dùng từ, nói: "Kỳ thật sau khi nói ra sẽ dễ chịu hơn rất nhiều."

Cận Xuyên nghe xong, nghiêng đầu nhìn cô một chút, ngữ khí có chút âm trầm: "Nghe lén tớ cùng chủ nhiệm nói chuyện."

Đóa Miên bắt đầu lo lắng, không chút nghĩ ngợi liền phủ nhận: "Không, tớ không có."

Cận Xuyên cầm thuốc lá nhìn cô chằm chằm.

Cô thừa nhận ánh mắt của đại gia kia có lực sát thương là 100 ngàn.

Đóa Miên hãi hùng sợ khiếp vía, giảng co mãi vẫn là thẳng thắn nói: "... Tớ chỉ là vừa đi ngang qua liền nghe thấy một chút. Chu lão sư nói gì mà giá trị quan cùng nhân sinh quan gì đó..."

Cận Xuyên y nguyên không nói lời nào.

"... Tớ sai rồi." Có thể đối mặt với ánh mắt của anh nửa phút, Đóa Miên đã cảm thấy hết chịu nổi, lúc này co lên giờ hai tay lên đầu hàng: "Nhưng tớ thật sự không cố ý. Mà câu kia tớ nói, cũng không có ý xấu gì hết."

Cô giải thích, âm lượng còn hơi nhỏ, trong giọng nói cũng không phát giác có một tia ủy khuất: "Tớ chỉ là cảm thấy, cậu trong trường không có bạn bè, bình thường gặp chuyện gì phiền lòng, khả năng cũng không có ai để giải bày tâm sự. Nếu cậu tin tớ, có thể tìm tớ tâm sự, chúng ta không là bạn bè thì cũng có thể coi là bạn game mà... Tớ mặc dù không thể giúp được cậu cái gì, cũng không thể đưa ra ý kiến cho cậu, nhưng ít ra, tớ có thể an ủi cậu..."

Tất cả đều là lời từ đáy lòng của Đóa Miên.

Chu Khai Đế có một câu nói rất đúng, tình huống của Cận Xuyên rất đặc biệt. Bất kể là với trường học, với giáo viên hay với bạn học, anh đều là một người quá đặc biệt.

Nói anh là học sinh tốt, anh hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, ẩu đả, còn cùng thanh niên bất lương có quan hệ không rõ ràng.

Nói anh là học sinh cá biệt, trí thông minh của anh có thể đá bay hết bọn trẻ được nuôi dưỡng tốt từ đầu phố đến cuối phố.

Xã hội này, mọi người đã có thói quen bài xích những người đặc biệt, cho nên lời đàm tiếu về Cận Xuyên, lan tràn tin đồn xấu cũng không mấy khó hiểu.

Đóa Miên hi vọng có thể hiểu rõ anh, dù chỉ là một chút

Nhưng mà, cô không nghĩ tới chính là khi lời nói của mình vừa kết thúc, vị đối diện kia im lặng vài giây đồng hồ rồi lại bật cười.

"..." Khóe miệng Đóa Miên co giật giấy lát.

Xa mấy bước, Cận Xuyên cười quá mức...

Cô không nhìn thấy nét mặt của anh, cũng không thấy thanh âm gì, nhưng bờ vai rộng kia co rúm lại rồi run lên liên tục, xem ra vị đại gia này nhất định cười đến phá lệ khoa trương.

"..." Cả khuôn mặt Đóa Miên cũng bắt đầu giật giật.

Cười cái...

Không sợ cảm cũng trật khớp luôn à?

Cô thật sự là ăn nhiều chết no mới chạy đến quan tâm đến việc của anh.

Đóa Miên im lặng, chep chep miệng, ôm sách xoay người rời đi, thờ phỉ phò.

"Quả táo!"

Phía sau rất nhanh vang lên một tiếng nói, miễn cưỡng, trong giọng nói còn chưa hết ý cười.

"..." Quả táo? Cái quý gì? Gọi cô sao?

Đóa Miên nghi ngờ nhủ mày, đứng lại quay đầu.

Cận Xuyên đứng dưới ánh nắng, anh nhìn chăm chăm cô, trong tay không nhịn được mà mân mê chiếc huy hiệu, hững hờ nói: "Cậu nói an ủi tớ. Vậy cậu dự định an ủi tớ thế nào?"

"..." Đóa Miên bị anh hỏi như vậy, trong nháy mắt liền sững sốt.

"Nói!"

"Tớ..." Làm sao an ủi? Cái này chẳng lẽ còn có cách cụ thể sao? Cô hắng giọng một cái, nghiêm túc suy nghĩ vài giây mới đáp lại: "Tớ có thể cùng cậu chơi game."

Nghe vậy, Cận Xuyên cười nhạo một tiếng.

Đóa Miên nhủ mày: "Kỳ thật... Tớ cảm thấy, mình bây giờ vẫn rất lợi hại."

"Thật sao?"

"Đúng vậy..." Cô nói: "Trước cậu bảo bởi vì tớ không đủ mạnh nên tớ không thể cùng cậu lập tổ đội. Vấn đề này kỳ thật rất dễ giải quyết."

Đóa Miên nhớ đến câu nói của Lục Dịch: Trong cái trường này, không ai có thể lọt vào mắt Cận Xuyên.

Anh yêu thích nhất là chơi game, như vậy, muốn lọt vào mắt anh, trở thành bạn của anh, hiểu rõ anh, có lẽ chỉ có một con đường.

Cận Xuyên dừng mân mê huy hiệu, nhủ mày lại.

"Top 300 xếp hạng chiến tích solo PUBG, trong mắt cậu, là trình độ gì?" Đóa Miên cũng không biết mình mượn gan cùng dũng khí của ai, hỏi.

Anh nhìn chăm chăm cô: "Cũng tạm được."

"Có thể lập tổ đội cùng cậu rồi sao?"

"Miễn cưỡng có thể."

"Được." Đóa Miên gật đầu: "Tớ có thể lọt top 300 thì chúng ta sẽ lập tổ đội sao?"

"Có thể."

Đóa Miên cong môi, giờ ra trước anh một ngón út tinh tế: "Vậy chúng ta ngoéo tay đi."

Cận Xuyên mất nhìn ngón tay út kia, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Một lát, anh cúi người, vỗ nhẹ má cô hai cái, lười nhác nói: "Quả táo, kỳ thật tớ có chút thất vọng."

"..." Đóa Miên chớp chớp mắt.

Thất vọng cái gì?

Nhưng mà cô chưa kịp hỏi, Cận Xuyên đã quay người đi. Bóng lưng cao lớn lười biếng khuất dần nơi cầu thang.

Làm sao an ủi?

Chơi game cùng cái mẹ nó!

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Quan tâm

Mục tiêu top 300 cứ như vậy hùng dũng, oai vệ, khí phách định ra.

Nhưng mà lý tưởng dễ dàng, hiện thực lại rất "xương". Trưa hôm sau, khi Đóa Miên đem mục tiêu này nói với Lục Dịch, cô mới biết chuyện này rất khó.

"Thành tích solo top 300 sao?" Lục Dịch cả kinh phun ra một ngụm Cocacola, kém chút sặc chết: "Cậu không bị làm sao chứ? Cậu có biết top 300 ý là gì không?"

"Là gì?"

"Là cao thủ, là đại thần, là cậu có thể đi thi đấu chuyên nghiệp."

"... Là vậy sao?" Đóa Miên gãi đầu một cái: "Ý cậu là, tớ hẳn là không thể?"

Lục Dịch liền nói: "Không phải hẳn là, là khẳng định."

Đóa Miên: "..."

"Bất quá lính mới tuy nhiều, người có khát vọng lớn như cậu lại ít." Lục Dịch đưa tay vỗ vai cô, dùng giọng điệu cổ vũ nói: "Đáng kính nể."

Đóa Miên bắt mẫn chẹp miệng.

Tài nghệ của cô bây giờ mặc dù không được cao tay lắm, nhưng cũng không tính là lính mới. Mà dù khả năng có thấp... "Tớ vẫn nghĩ nên thử một lần."

Nhờ đâu...

Trên đời này không gì là không thể.

Nghe xong lời này, ngay cả Trương Hiểu Văn đang chăm chú gặm tiểu thuyết cũng phải ngẩng đầu lên nhìn cô, rất nghi ngờ hỏi: "Tớ không hiểu các cậu cứ ăn gà rồi PUBG cái gì? Tớ rất buồn bực, tại sao các cậu không thể hiểu rõ vấn đề nhỉ? Đó chỉ là trò chơi, một thứ giải trí tiêu khiển, tại sao còn phải đặt mục tiêu? Chẳng lẽ cậu còn nghĩ thành tựu trò chơi là một thứ công to việc lớn sao?"

Đóa Miên cắn ống hút, hút được thêm hai hạt chân trâu. Cô nhai nhai, cảm nhận cảm giác mềm mại trong miệng, không nói gì.

Chỉ là trò chơi này làm cho cô cảm nhận một loại sức sống trước nay chưa từng có. Loại cảm giác hứng thú, yêu thích ấy phát ra từ nội tâm, còn có mỗi lần đạt được thắng lợi, cô cảm thấy vô cùng thành tựu. Trong PUBG, cô được tự do, thoát cương, không bị trời buôcj.

Cô thích cảm giác này.

Đóa Miên an tĩnh tự hỏi.

"Nói đi?" Trương Hiểu Văn đẩy đẩy tay cô: "Phát ngôn cái gì?"

"Không có nguyên nhân đặc biệt nào cả?" Đóa Miên cười cười: "Chỉ là muốn thử chút thôi."

Trương Hiểu Văn nghe vậy thở dài: "Cậu muốn leo cái bảng xếp hạng kia, khẳng định sẽ mất rất nhiều thời gian. Chỉ mong thành tích của cậu không tụt, chứ không mẹ cậu chắc sẽ đem cậu ăn tương nuốt sống mất."

Cô gật đầu: "Tớ đã biết."

Từ đó về sau, Đóa Miên dùng thời gian sau khi học xong để chơi game. Trong lòng có mục tiêu, sự chuyên chú liền tăng vọt. Thiên phú của cô cơ hồ chỉ trong một tuần đã hoàn toàn được bộc lộ - tốc độ phản ứng 0.145, mười lần gặp địch thì chín lần thắng.

Dần dần, ngay cả Lục Dịch cũng nhận ra Đóa Miên đã tiến bộ một cách thần tốc, tra hỏi cô sát sao.

Chỉ có Đóa Miên biết, sự tiến bộ của cô, một nửa là do Cận Xuyên dạy dỗ. Một nửa là do những đả kích của vị đại gia kia.

Quả thật ý chí là mấu chốt để tiến tới thành công.

Cứ như vậy, một tháng đã trôi qua.

"Các bạn học, kì thi đã có lịch cụ thể, số phòng cùng số ghế tôi cũng đã cho lớp trưởng dán bên cạnh thời khóa biểu." Mới sáng sớm, Chu Khai Đế đã thông báo tin dữ cho mọi người: "Hi vọng các em sắp xếp thời gian hợp lý để ôn tập cho thật tốt."

Lớp học thật nhanh vang lên tiếng than thở.

Chu Khai Đế nhú mồm vỗ bàn: "Ngoài ra còn có một việc nữa. Sau cuộc thi này, tôi sẽ chuyển chỗ cho các em một lần nữa. Dựa theo xếp hạng, vị trí thứ nhất bắt đầu tự do chọn chỗ, lần lượt đến bạn cuối cùng một cách công bằng."

"Còn có cả loại chuyển chỗ này sao?" Trương Hiểu Văn mắt tròn: "Như vậy, chỗ ngồi đẹp học sinh tốt đều đã chọn. Học sinh kém hơn phải ngồi chỗ xấu. Như vậy dốt giỏi ngày càng chênh lệch. Có phải quá tàn nhẫn hay không?"

Chuyển chỗ một lần nữa?

Đóa Miên nháy mắt, quay đầu nhìn về phía sau.

Cận Xuyên nằm trên bàn ngủ, đầu hơi nghiêng, hai con ngươi khép kín, chỗ mi tâm hơi nhăn lại. Cô phát hiện, chỉ khi anh ngủ mới có thần sắc nhu hòa như thế.

Thích ngủ vậy, chắc là sẽ vẫn chọn bàn cuối. Không biết sẽ ngồi cùng bàn với ai...

Đóa Miên suy nghĩ bay loạn.

Trên bục giảng, Chu Khai Đế đã bắt đầu lên lớp.

Cận đại gia vẫn còn đang ngủ.

"..." Đóa Miên im lặng vài giây, bất đắc dĩ thở dài, đưa tay gõ gõ bàn Cận Xuyên, nhỏ giọng: "Bài tập Hóa học Chu lão sư phát đầu tuần, cậu nên làm xong đi..."

Cô còn chưa nói hết, thanh âm của chủ nhiệm lớp đã vang lên: "Cận Xuyên."

Đóa Miên nhú mồm, dưới tình thế cấp bách trực tiếp đẩy anh một cái, nói thật nhanh: "Lão sư gọi cậu." Nói xong, cô quay người lên ngồi nghiêm chỉnh.

Phía sau liền vang lên một trận tiếng xột xoạt.

Chắc đã tỉnh rồi.

Cô lặng lẽ nhìn phía sau, chỉ thấy Cận Xuyên chậm chạp đứng lên. Mắt đen nhấp nhem, thần thái lười biếng, rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ.

Đóa Miên cuối cùng cũng biết vì cái gì Cận Xuyên lại cắt tóc ngắn như vậy. Lấy sở thích ngủ của anh ra, tóc dài một chút, chẳng phải vừa ngủ dậy tóc đều bù xù như ổ gà sao?

Lúc này, đại gia ngáp một cái, uể oải đứng lên.

Chu Khai Đế đen mặt nói: "Tỉnh ngủ chưa?"

"Đã tỉnh." Anh lạnh nhạt nói. Giọng trầm thấp, ngữ điệu lại tùy ý.

Chu Khai Đế hừ một tiếng: "Đem đáp án hai bài cuối cùng của đề viết lên bảng."

Nghe vậy, Cận Xuyên hơi nhú mồm, giống như quên đi tờ đề ở đâu. Mấy giây sau anh xoa người, lấy từ trong ngăn kéo ra tờ đề bài, mặt không thay đổi dò xét năm giây, bước lên bục giảng.

Toàn lớp lặng ngắt như tờ.

Cả phòng học cũng chỉ có tiếng phấn ma sát với bảng đen xột xoạt.

"Hai bài cuối cậu làm xong chưa?" Trương Hiểu Văn thấp giọng hỏi Đóa Miên.

Đóa Miên lắc đầu, tiếp tục quan sát bóng lưng cao lớn trên kia.

Không đến năm phút, Cận Xuyên liền giải xong bài, đem lời giải cùng đáp án viết ngay ngắn, chữ viết cứng cáp, sắp xếp tinh tế, cẩn thận tỉ mỉ.

Bộ dáng viết bài này, so sánh với hình ảnh lưu manh vô lại của anh thì tương phản đến mãnh liệt.

"Ừ. Đây chính là câu trả lời chính xác." Chu Khai Đế hài lòng cười: "Đây là đề thi đại học ba năm trước của tỉnh S. Độ khó rất cao, có thể làm được hai bài này đúng là không tệ."

"..." Toàn lớp sững sờ, không biết ai vỗ tay hai cái trước, chỉ một thoáng cả lớp liền vỗ tay.

Chu Khai Đế cười, thuận tay nhận tờ đề từ tay Cận Xuyên.

Đóa Miên xác định cùng khẳng định, giờ phút này, sắc mặt của chủ nhiệm lớp biến hóa với vận tốc phi thường. Đầu tiên là tái lại, cuối cùng là đen thành đáy nồi.

Mọi người mờ mịt, tiếng cổ tay thưa thốt, yếu dần.

"... Về chỗ." Chu Khai Đế hít sâu một hơi, giống như đang cất lực kiềm chế con thịnh nộ, trả bài cho Cận Xuyên: "Giờ nghỉ trưa đến phòng làm việc của tôi."

Đóa Miên ngơ vờ, tro mắt nhìn chủ nhiệm lớp vừa vui đùa giận, lại tro mắt nhìn Cận Xuyên đi về.

Mắt cô đảo qua tờ đề trên tay anh.

Trống không...

Ngay cả phản thông tin lớp, học và tên cũng không điền.

Anh căn bản đều không động đến nó.

Đóa Miên cả mặt viết lên ba dấu chấm. Thật sự khó chủ nhiệm lớp có thể không tức giận, chỉ sợ lão sư dạy học hai mươi lăm năm cũng chưa gặp qua loại học sinh như thế này.

Đã là thiên tài, lại còn là hồn trưởng*.

(Hồn trưởng nghĩa như là vô liêm sỉ; hèn mạt; đồ khốn; thẳng khốn; khốn nạn; vô sỉ; đồ vô liêm sỉ;.....etc..)

Tiết 4, tan học, Cận Xuyên bị chủ nhiệm lớp mời đi uống trà

Lục Dịch cùng Trương Hiểu Văn còn đang tích cực đuổi nhau, để Đóa Miên đi ra quán mì sợi bên ngoài trường học giành chỗ trước.

Tan học được một lúc, công trường tất cả đều là người.

Bỗng nhiên, một bóng nam nhân trẻ tuổi hấp dẫn lấy ánh mắt Đóa Miên – Người kia khuôn mặt tuấn tú, làn da trắng nõn, trên sống mũi còn có một chiếc kính mắt.

Cô chớp chớp mắt.

Đây không phải là người mang thẻ căn cước đến quán net, bạn của Cận Xuyên sao?

Ngay tại lúc Đóa Miên còn đang suy tư, người kia cũng chú ý tới cô, ánh mắt lập tức sáng lên, cười với cô vô tư vẫy gọi: "Tiểu mỹ nữ!"

"..." Đóa Miên bị cách xưng hô này làm cho ho khan hai tiếng, do dự vài giây, cô đi qua.

"Quả nhiên là cậu." Hỏa Xa mặt tươi cười: "Các cậu mới tan học à? Cận Xuyên đâu?"

"Cậu ấy..." Đóa Miên gượng cười: "Có chút việc."

"Ồ. Vậy cái này..." Hỏa Xa mắt nhìn đồng hồ, sau đó đưa cô một cái túi giấy, nói: "Tớ đang có chuyện gấp, cậu giúp tớ đem cái này đưa cho Cận Xuyên."

Đóa Miên nhận lấy cái túi. Chiếc túi khá nặng, còn có mùi thuốc.

"Đây là cái gì vậy?" Cô hiếu kì.

"Bà ngoại Xuyên xa không phải vừa giải phẫu xong sao, tớ tìm người từ Thái Lan mang theo một chút thuốc bổ về, cho bà bồi bổ thân thể."

Đóa Miên chớp mắt: "Bà ngoại cậu ấy bệnh sao?"

Hỏa Xa thờ dãi: "Xuyên ca mấy ngày nay không có về căn cứ, đoán chừng đều ngủ ở bệnh viện. Cậu nhớ nhắc cậu ta chú ý nghỉ ngơi. Cậu ta cứ hành hạ bản thân như thế, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."

"Ừm, tớ sẽ giúp cậu nói lại với Cận Xuyên." Cô gật gật đầu, lại cảm thấy tò mò: "Nhưng mà, cậu nói cậu ta không có trở về 'căn cứ'? Căn cứ gì vậy?"

"Chỉ là chỗ bọn tớ ở thôi." Hỏa Xa nhìn lại thời gian. "Buổi chiều tớ còn có buổi huấn luyện. Cậu nhớ đem cho Xuyên ca nha." Nói xong, anh chạy đến đường đối diện, nhảy lên chiếc xe thể thao màu đỏ, nhanh chóng đi.

Đóa Miên nhìn túi thuốc bổ trong tay, lại nghĩ đến lời nói của anh chàng đeo kính lúc nãy. Cô nhú mồm, càng thêm nghi hoặc.

Cận Xuyên thật sự là một người rất khó hiểu.

Thời gian nghỉ trưa đã qua một nửa nhưng cô vẫn chưa thấy bóng dáng Cận Xuyên.

Bị lừa bán rồi? Bị con giận dữ của chủ nhiệm lớp thiêu đốt luôn rồi? Đóa Miên ôm túi lo lắng suy tư.

Rốt cục, còn 20 phút nữa vào giờ thi cô nhìn thấy bóng người cao lớn kia.

Mắt cô chớp chớp.

Cận Xuyên tựa trên hành lang, trong tay cầm chai nước khoáng còn phân nửa. Anh hơi quay đầu, cùng người nào đó nói chuyện, cả người anh hòa vào ánh mặt trời, góc cạnh rõ ràng mà tuần lẳng.

Bất quá, việc anh đẹp trai không phải là trọng điểm, quan trọng là anh còn đang đứng cùng một người khác.

Là một nữ sinh.

Từ góc độ của Đóa Miên, cô thấy hai người đứng rất sát nhau.

"..." Cô đẩy mắt kính, yên lặng vài giây, ôm túi đi đến.

"Ồ... Ra là như thế!" Nữ sinh xinh đẹp cười lộ lên, lộ ra hai núm đồng tiền nhỏ: "Cảm ơn cậu. Đề này tớ đã hỏi rất nhiều người, nhưng..."

"Cận Xuyên."

Nữ sinh kia sững sốt một chút, quay đầu.

Cận Xuyên vặn nắp chai uống một hớp, mở mắt nhàn nhạt nhìn về phía cô. Anh thấy một cô nương tóc bện đuôi sam chậm rãi đi tới, dáng người nhỏ nhắn, con mắt to tròn, còn mang theo một đôi mắt kính chiếm trọn nửa khuôn mặt.

Yết hầu nhấp nhô.

Cận Xuyên đem ngụm nước trong miệng nuốt xuống.

Đóa Miên đi rất nhanh, không có vài giây liền đi tới trước mặt hai người kia. Cô đứng vững, không thèm nhìn cô gái kia, trực tiếp đưa túi thuốc ra: "Bạn của cậu bảo tớ đem cho cậu."

"Bạn nào?" Cận Xuyên hỏi.

"Tớ không biết cậu ấy tên gì. Chính là cái người ở quán net ý." Đóa Miên nói: "Bà ngoại cậu không phải bị bệnh sao? Đây là thuốc bổ cậu ấy lấy từ nước ngoài cho bà tắm bổ."

"Là Hòa Xa." Thật không hổ danh là bằng hữu của anh, đến tên cũng đặc biệt.

"... Ồ."

"Để trong ngăn bàn cho tớ."

"Ồ." Đóa Miên nghe thế liền thu tay lại.

Nữ sinh kia tựa hồ có chút xấu hổ, sững sốt một lát, nói với Cận Xuyên: "Vậy tớ đi trước, hẹn gặp lại."

Đóa Miên đứng tại chỗ, chần chừ vài giây đồng hồ, vẫn là không nhận được hồi anh: "... Cậu không làm bài, Chu lão sư có làm khó cậu không?"

Cận Xuyên nhìn cô, sắc mặt như thường.

Đóa Miên thờ dãi, tiếp tục: "Tớ biết cậu không thích quy củ. Nhưng người khác có thể sẽ nói ra nói vào."

Cận Xuyên vẫn không lên tiếng. Chỉ là cặp mắt kia dấy lên tia hứng thú.

Đóa Miên ý thức được mình lại xen vào chuyện của người khác, cô thấp giọng: "Cậu giống như cũng không để ý đến cách nhìn của người khác."

"Quả táo."

Cận Xuyên thấp giọng nói, xoay người, đứng đối diện cô.

Thật là gần...

Đóa Miên xiết chặt tay. Mùi thuốc lá cùng mùi bạc hà quen thuộc xông vào mũi.

Anh cười nhẹ, ý vị thâm trường nói: "Cậu có phải đã quá quan tâm tớ rồi hay không?"

Lời của Editor:

Bởi vì lịch thi dày đặc cùng đồng đề cương ngăn ngấm nên tớ chẳng thể ra chương được. Hiện tại bây giờ tớ vẫn chưa thi xong, còn ba môn CHÍNH nữa. Thật xin lỗi các bạn nhưng tớ sẽ cố gắng sắp xếp thời gian để các bạn khỏi mong chờ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Quả Táo Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.